

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

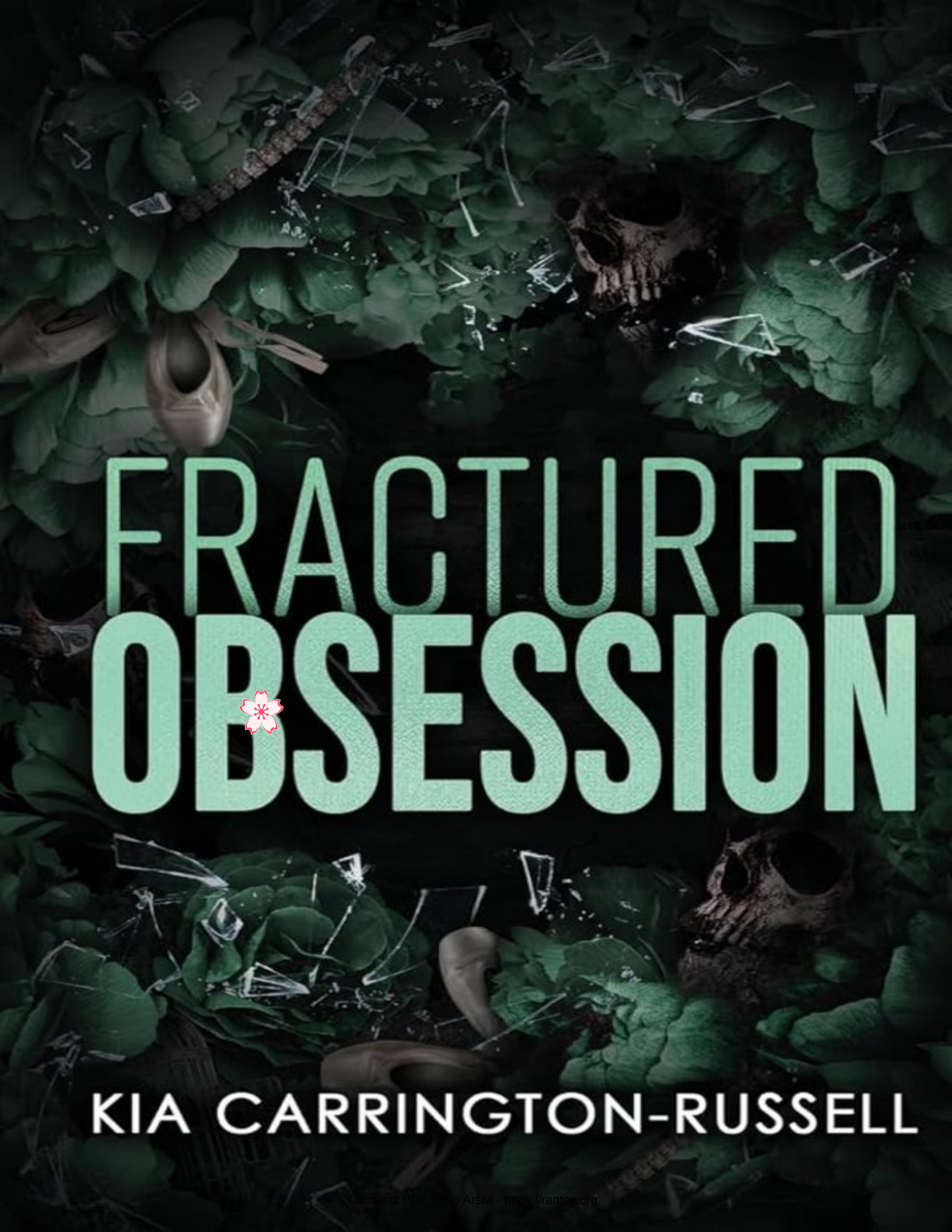
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FRACTURED OBSESSION

KIA CARRINGTON-RUSSELL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FRACTURED OBSESSION

*Seni yere yatırıp saçını çeken ve tam kontrolü ele geçiren bir adam
tarafından milyonlarca parçaya bölünmek isteyenler için.*

Bu sizin için.

İÇİNDEKİLER

Uyarı

1. [Dmitri](#)
2. [Elanee](#)
3. [Elanee](#)
4. [Dmitri](#)
5. [Elanee](#)
6. [Elanee](#)
7. [Dmitri](#)
8. [Elanee](#)
9. [Dmitri](#)
10. [Elanee](#)
11. [Dmitri](#)
12. [Elanee](#)
13. [Dmitri](#)
14. [Elanee](#)
15. [Dmitri](#)
16. [Elanee](#)
17. [Dmitri](#)
18. [Elanee](#)
19. [Dmitri](#)
20. [Elanee](#)
21. [Elanee](#)
22. [Elanee](#)
23. [Dmitri](#)
24. [Dmitri](#)
25. [Dmitri](#)
26. [Elanee](#)
27. [Elanee](#)

28. [Elanee](#)
29. [Elanee](#)
30. [Dmitri](#)
31. [Dmitri](#)
32. [Dmitri](#)
33. [Dmitri](#)
34. [Dmitri](#)
35. [Elanee](#)
36. [Dmitri](#)
37. [Elanee](#)
38. [Dmitri](#)
39. [Elanee](#)
40. [Dmitri](#)
41. [Elanee](#)
42. [Dmitri](#)
43. [Elanee](#)
44. [Elanee](#)
45. [Elanee](#)
46. [Dmitri](#)
47. [Elanee](#)
48. [Dmitri](#)
49. [Elanee](#)
50. [Dmitri](#)
51. [Dmitri](#)
52. [Elanee](#)
53. [Dmitri](#)
54. [Elanee](#)
55. [Elanee](#)
56. [Dmitri](#)
57. [Elanee](#)

[Kia Carrington-Russell'in diğ er eserleri Yazar hakkında](#)

Telif hakkı © 2024 Kia Carrington-Russell

Tüm hakları saklıdır.

Kia Carrington-Russell'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, *2000 tarihli Telif Hakkı Değişikliği (Manevi Haklar) Yasası* uyarınca kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

Bu yayın (veya herhangi bir kısmı), yazarın önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir kişi veya kuruluş (Google, Amazon veya benzer kuruluşlar dahil) tarafından, herhangi bir biçimde (elektronik, dijital, optik veya mekanik) veya herhangi bir yolla (fotokopi, kayıt, tarama veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, aktarılamaz, kopyalanamaz, saklanamaz, dağıtılamaz veya başka bir şekilde kullanıma sunulamaz.

Bu eser kurgusal bir eserdir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

UYARI

Bu kitap yetişkinlere y6nelik dil ve m6stehcen sahneler i6ermektedir ve rahatsız edici bulunabilir. Bu kitap sadece yetişkinler i6in yazılmıştır.

TANITIM

Elanee

Ben, iki güçlü adam arasındaki bir oyunun piyonuyum.

Birini nefret ediyorum.

Diğerinden kaçtım.

Şimdi yollarımız tekrar kesişti ve umarım o tuzağa düşmez.

Görüşemeyiz. Bu yasak.

Yakalanırsak, ikimiz de mahvoluruz.

Dmitri

Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum.

Onu bir kez bıraktım ve bu acımasız hatayı ikinci kez yapmayacağım. Onu hapseden adamdan nefret ediyorum ve onu tekrar özgür bırakacağım.

Ne pahasına olursa olsun.

Ne kadar kan dökülürse dökülsün.

O benim.

DMITRI

"Daha az inle. Performansa ihtiyacım yok," tavşan maskesi takmış ve sikimde zıplayan kadına talimat veriyorum. Viskiyimden bir yudum alıp, kulübüm Lev'in üçüncü katındaki özel deri koltuğa rahatça uzanıyorum. Bu gece, seçkin birkaç müşteriyi bu kata davet etme havasında değildim. Çoğu muhtemelen hala ikinci kattaki kırmızı odalarda, en vahşi fantezilerinin gerçeğe dönüştüğü kendi zevklerinin tadını çıkarıyorlardır.

Bu gece seçtiğim kadın çıplak, vücudu tamamen ortada, kalçasındaki küçük kelebek dövmesi dahil. Sonunda, aşırı sesleri kesildi. Bu onun zevki için değil, benim zevkim için. Ve dikkatimi çekmeye çalışan kadınlardan bıktım çünkü hiçbiri özel değil ve asla da olmayacak.

Başımı geriye yaslayıp deri koltuğa yaslanıyorum, böylece tatlı küçük amcığının benim sikim üzerinde ileri geri kaymasının hissine odaklanabiliyorum. Sadece rahatlamaya ihtiyacım var; gerginliğin kolayca kaybolmasının tek yolu bu.

Tavşan elini göğsüme koyar ve ben bu dokunuştan irkilirim. "Elini çek," diyorum sertçe.

"Evet," diyor gergin bir şekilde.

"Yatak odası adabın üzerinde çalışman lazım." Layla'nın sesi boşluğu doldurur.

Küçük tavşanım, yalnız olmadığımızı fark edince irkilir ama benim sikimde zıplamaya devam eder. Ben söylemedikçe durmasına izin yok.

Layla en yakın arkadaşım olmasaydı, onun müdahalesi yüzünden şu anda çıldırmış olurdum.

Whisky'yi dudaklarıma götürüp onun yönüne bakıyorum. Baş ağrım birden daha da şiddetlendi. Her zamanki deri kıyafetini giymiş,

90'ların filmlerindeki sert kızlara benziyor. Omuzlarına kadar uzanan sarı saçları toplanmış ve açık kahverengi gözleri, yoğun yeşil göz farının altında bana inanmaz bir şekilde bakıyor.

"Maria bu gece burada olsaydı bu kadar acımasız davranmak zorunda kalmazdım. En azından o beni nasıl tatmin edeceğini biliyor," diye şikayet ediyorum.

"Aptalca davranmayı kes," diye beni azarlıyor.

"O zaman cazibem nereye gider?" diye kibirli bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Herkesin gördüğü gülümseme. İstedığı ve ihtiyaç duyduğu her şeye sahip milyarder playboyun maskesi. Gerçekten daha uzak olamazdı. Küçük tavşanımın bakışları hala üzerimde, ama yeni gelen kişiden etkilendiğini hissedebiliyorum. Layla'nın müdahalesi beni rahatsız ediyor ama onu uzaklaştırmaya çalışmamam gerektiğini biliyorum. Gitmeyecek. Gelme amacını söyleyene kadar gitmeyecek. "Bu şerefi neye borçluyum, Layla?"

Onun yüzünden şu anki faaliyetlerimi durdurmadığım için bana kızgın. Göğsünü kollarını kavuşturup öfkeyle iç çekmesinden bunu anlayabiliyorum. "Kız kardeşim şehre geldi."

Çenem titriyor. "Ee?" İkiz kardeşi Elanee'den bahsedilince tek söyleyebildiğim bu.

"Aramalarım cevap vermiyor. Bu çok garip ve senin bana yardım edebileceğini umuyordum."

Kız kardeşinden bahsedilmesi bile kanımı kaynatıyor. Üniversiteden birlikte mezun olalı beş yıl oldu ve son görüşmemiz hiç hoş geçmemişti. Hayatından sadece beni dışlamamıştı. Ailesi de aynıydı. Peki bu nasıl benim sorunum olmuştu?

Ama Layla'nın kendi şartları dışında ayrılmayacağını da biliyorum.

"Bizi yalnız bırak," diye talimat veriyorum tavşana. Benim bakışlarım ona yönelene kadar kafası karışık ve tereddütlü görünüyor. Derin bir nefes alıyor, başını sallıyor ve sikimden atlıyor. Yanımdaki yerden beyaz ipek bornozunu ve masadaki parayı alıyor, bu muhtemelen bu ay aldığı en büyük maaş.

Layla, o ayrılırken onu hayranlıkla izliyor ve ben de sikimi pantolonuma geri sokuyorum ama bunu yapmadan önce Layla bir anlık görmüş oluyor. "Küçülmüş mü?"

Viskiyi bir dikişte içiyorum. "Sikimi fark etmen ne kadar hoş. Tabii ki karşılaştıracak bir şeyin yok." Eğilip ikimiz için birer bardak daha dolduruyorum.

"Şey, bilirsin, penis tam olarak benim ilgilendiğim bir şey değil." Bardağı alırken tiksinti ile öğürüyormuş gibi yapar.

"İstikrarlı bir ilişki de öyle," diye karşılık veriyorum.

Kadehini benimkine çarptırır. "İkimiz de öyle." Touché.

"Kız kardeşin ikimizle de hiçbir şey yapmak istemediğini çok açık bir şekilde belirtti. O eski bir üniversite arkadaşı olsa bile, Elanee'yi senin kontrol edemediğin kadar ben de kontrol edemem." Kimse edemez. Ve o ateşli kadını sakinleştirmeye çalışanlara bol şans. Burun köprüsüne baskı uyguladıkça hafif migren ağrım şiddetlenmeye başlıyor.

"Dans etmeyi bıraktı," diye itiraz ediyor Layla. "Oysa dans etmek onun ruhunu besleyen tek şeydi."

Omuz silkiyorum. "Yani, üniversitede okudu, beş yıl Rusya'ya gitti ve bunun onun mesleği olmadığını fark etti. Sık rastlanan bir hikaye. Ve?"

"Ben biliyorsun senin önem onu sen Dmitri," diye sonunda söyledi. Onu istemeyerek ona bakıyorum ve onun lanet olası sezgisini küçümsüyorum. İstedikim kadar inkar edebilirim. Diğerleri Elanee Lane'e karşı kayıtsız tavrıma kanabilirler, ama Layla her zaman gerçeği bilecektir.

Sessizliğimi daha da ileri gitmek için kullanıyor, bu da beni daha da kızdırıyor. "Bir süredir gerçekten tuhaf hissediyorum. Ailem ve ben endişeleniyoruz. Senden bir iyilik istiyorum Dmitri. Babanın bu işin içinde olma ihtimali var mı?"

Keskin bakışım, onun irkilmesi ve son sözlerini yeniden düşünmesi için yeterli.

Onu konuşmayız. Asla.

Elbette, uzaklaştığım babam Rus Bratva hiyerarşisinde üst düzey bir konumda ama kız kardeşi mesajlarına cevap vermiyor diye onun bu işe karıştığı anlamına gelmez. Ayrıca, New York'ta kurmaya çalıştığı her türlü yasal ya da yasadışı işi mahvederek onu oldukça meşgul ediyorum. Anneme yaptıklarını *asla* affetmeyeceğim. Ama en iyi arkadaşımın aile meselelerini kendi meselelerine karıştırmasına da izin vermeyeceğim.

Layla'ya, sadece bir hafta önce kız kardeşine rastladığımı da söylemeyecektim. Elanee hala bana kin beslemek istiyorsa, öyle olsun. Elanee bulunmak istemiyordu, ben kimdim ki onu saklandığı yerden çıkarmak için uğraşıyordum.

En azından kendimi böyle ikna ettim. Gururum incinmiş miydi? Muhtemelen. En azından bu sefer yüzüme içki fırlatmamıştı. İlerleme var.

Bunların hiçbiri babamla ilgili değil.

"Hayır dedim. Kendi aile meseleleriyle ilgilen," diye bağırđım, viskimi izlerken çok sinirliydim, babamdan bahsedilmesinin tadı bozacağından emindim.

"Dmitri, lütfen. Ben de onu beş yıldır görmedim. Bu tür bilgileri öğrenebileceğini biliyorum. Sadece tuhaf geliyor. Özel bir jetle, korkutucu görünümlü adamlarla birlikte geri döndü."

Kaşlarımı çattım. Bu benim için yeni bir bilgiydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kız arkadaşlarımdan biri havaalanında çalışıyor ve onları görmüş. Uçağın indiğini benim sandı ve orada ne yaptığımı sordu. Belli ki kimliklerimizi karıştırmış."

İkiz oldukları düşünülürse bu çok kolay. Ama ben her zaman farkı anlayabilirdim.

Dişlerini gıcırdatarak bu kez daha sert bir şekilde tekrarlar, "Kız kardeşimi önemseydiğini biliyorum."

"Ben pek umursamıyorum," diye hatırlatırım ona.

"Ama onu önemsiyorsun," diye yalvarır Layla. "Telefonlarıma cevap vermiyor, benimle görüşmek istemiyor. Ailem çok endişeli, Dmitri."

Elanee ile son konuştuğumda, neden benden bu kadar çok nefret ettiğini bir kez daha hatırlattı. Ondan önceki sefer ise yüzüme içki fırlatmış ve bale dansını sürdürmek için Rusya'ya uçmadan önce benimle ilgili her şeyi hor gördüğünü söylemişti. Beş yıl sonra bile bunu kabullenmek zor ve Layla'nın kız kardeşi ile aramızdaki husumetin ciddiyetini anladığını sanmıyorum. Ben çözüm değilim.

Sanki içimden geçenleri ve bariz isteksizliğimi okumuş gibi, Layla'nın tavrı değişir ve kollarını göğsünün önünde kavuşturur. Bana, "*Şu anda kışını tekmeleyeceğim*" bakışlarından birini atar.

Layla, arkadaşşıma en yakın kişiydi ve boks ringinde dövüşmemiz de olağandışı bir şey değildi. O, hiç sahip olmadığım kardeşim gibiydi. Ama güç, etki ve neredeyse her şey söz konusu olduğunda, onu alt ediyorum.

O da bunu biliyor, ama yine de beni alt etmeye hazırmış gibi ölçüp biçiyor. Sırıtmamaya çalışıyorum, çünkü onu sevmemin nedenlerinden biri de bu.

"Tamam," diyorum. Kısmen Elanee'nin güvende olduğundan emin olmak için merak ve engelleyici bir hisle karışık olduğumdan. Bunu asla itiraf etmeyeceğim tabii. "Onu bulup görmek bir saatten fazla sürmez."

Kol saatine bakarak kaşlarını çatı. "Saat sabahın ikisi!"

"Senin kadar benim ne kadar ikna edici olabileceğimi bilen biri yoktur."

Gerçekte bu konuşmanın nasıl gideceğini hiç bilmiyordum. Sadece bir hafta önce bana karşı gösterdiği tiksinti dolu ifadeyi ve anısını hatırlayarak içimden irkildim. Şimdi kapısına gidersem, aynı şey olmaz mı?

Ama Layla Lane'in peşimde olması da çok can sıkıcı.

En iyi hackerım Claus'un Elanee'nin bilgilerini bulması çok uzun sürmedi. Büyükbabamın IT şirketi Creighton Technologies'in yönetimini devralmış olsam da, bu benim yasal ve yasadışı işlerimi daraltmadı. Yasadışı işlerimin asla gün yüzüne çıkmamasını sağlamak için doğru insanları işe aldım. Tüm yasadışı işlerim kendi çıkarlarıma yönelikti ve tek bir amaca odaklanmıştı. Babamı yavaş yavaş mahvetmek.

Onun apartman kompleksine baktığımda, pek etkilenmedim. Böyle bir yerden çok daha iyisini hak ediyordu ve neden banliyöde bir yer seçtiğini tam olarak anlayamadım. Bu durumun gizemini artıran bir sır. Ailesi, ne yapacaklarını bilemeyecek kadar zengin ama Elanee

her zaman kendi mali işlerini kendisi halletmeye çalışır. Özel jetle gelseydi, elbette bundan daha fazlasını gösterebilirdi, değil mi?

Cevapları öğrenmek istiyorsam, tek yol içeri zorla girmekti, çünkü Elanee'nin beni içeri almayacağından emindim.

Sigaramdan bir nefes daha çekip söndürüyorum. Normalde sigara içmem ama bu gece sinirlerimi yatıştırmak için bir şeye ihtiyacım vardı. Beyefendi gibi davranıp ön kapıdan girip kapısını kırıp girebilirdim ama arka tarafta saksı bitkileriyle dolu küçük veranda çok daha cazip geliyor.

Ceketimi yere atıp, tırmanmak için daha rahat hareket edebilmek için üstteki üç düğmeyi açıyorum. Komşunun terasının korkuluğuna atlamadan önce kollarımı dirseklerime kadar sıvazlıyorum ve Elanee'nin evinin alt kısmına asılıyorum. 1,88 metre boyunda olmanın avantajlarından biri, kendimi zahmetsizce yukarı çekip korkulukların üzerinden atlayabilmem.

Onu korumak için sadece kilitli bir ekran kapısı olması konusundaki pervasızlığına içimden tsk diye sesleniyorum. O, dairesinde esen taze rüzgarı her zaman sevmiştir. Üniversitedeyken bile, birinin içeri girme ihtimaline karşı pencerelerini açık bırakmaması konusunda onu uyarmıştım. Yine de bunu yapan tek kişi bendim, onu o anda canım ne isterse ona göre partilere veya manzara izleme noktalarına sürükleyerek. Şimdi bunu daha da ironik buluyorum.

Işıklar sönük ve sadece sokak lambasının loş ışığı oturma odasının ve mutfığa benzeyen bir odanın belirsiz hatlarını gösteriyor, ama oturma odasının ötesini zar zor görebiliyorum.

Cebimden bir sustalı bıçak çıkarıp ekranı kesiyorum. İçeri uzanıp mandalı çevirip kapıyı açıyorum. Oturma odasına adımımı attığım anda bir silahın tetiği çekildiğini duyuyorum. Gözlerim mutfığa ve karanlıkta duran Elanee'ye alışıyor. Elanee, daracık bir kazak, erkek şortu, terlik giymiş ve bronz bakışlarında ateşli bir fırtına barındırıyor.

"Ne cüret, Dmitri Volkov," diye tükürüyor.

ELANEE

Silahı Dmitri'ye doğrultmak, milyonlarca söylenmemiş soru ve anıyı akla getiriyor. Ona bir daha beni aramamasını söylediğimde kesip attığımı sandığım anıları. Üniversiteden bu yana kaç yıl geçti ve ne tür bir ilişkimiz vardı? Beş mi? Altı mı? Önemli değildi. Onunla üniversitede tanıştığım anda hayatım mahvolmuştu. Ve sadece bir hafta önce ona bir kez daha beni rahat bırakmasını söylemiştim. Parmağımı tetiğe rahatça koyuyorum. "Benden uzak durmanı söylemiştim."

Karanlıkta bir avcı gibi görünüyor. Eterik bir okyanus kadar mavi gözleri, kalın kirpiklerinin arasından bana dikkatle bakıyor. Mükemmel şekillendirilmiş koyu sarı saçları. Keskin çenesi ve dudakları... O dudakları hatırlayınca bakışlarım düşüyor. Üniversitede yıllarca onları nasıl özlemiştim, belki, sadece belki aramızda bir şey olabilirdi diye merak etmiştim. Ve o ölümcül arzu, sonrasında yaşanan her şeyle birlikte beni ömür boyu hapis cezasına çarptırmaya yetti. Dmitri, farkında olmasa da benim içinde bulunduğum zor durumla her şeyle ilgisi vardı.

"İkimiz de biliyoruz ki ben başkalarının kurallarına uymam ve kız kardeşin senden haber almamı istedi," diyor küçümseyerek, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi ellerini cebine sokuyor. Kısmen üniversitedeki asi halini andırıyor. Tabii, başkalarından sakladığı hali. Ama ben ve kardeşim Layla onu tanıyorduk. Hayır, biz Dmitri'nin gerçekte nasıl biri olduğunu her zaman görmüştük. Şimdi daha çok bir erkek gibi görünüyordu, daha iri, bakışları ve ses tonu daha ölümcül.

"Burada olamazsın. Evimden defol," diyorum sertçe. Bu kötüydü. Onu daireme girerken gören olursa, ikimiz için de kötü olurdu.

Burnunu kırıstırıyor. "Bu muymuş?" Merakla etrafına bakınıyor. Kibirli herif hiç değişmemiş. Onu tekrar görmek midemi sıcak bir heyecanla dolduruyor ve bunu kendi nefesimi keser gibi bir an önce kesmem gerektiğini biliyorum.

Neden bu adam beni rahat bırakamıyor?

Dmitri Volkov her şeye sahip. New York'un en saygın bekarlarından biri ve aynı zamanda dedesinin IT şirketi Creighton Technologies'i yönetiyor. Bu, son on yılda çeşitli işlerle kurduğu kendi imparatorluğunu bile içermiyor. Karizması ve görünüşü ona playboy ünvanını kazandırmış. Ama bunun ötesinde, o aynı zamanda yıllar önce gizlice aşık olduğum adam. Olmuştu. Geçmiş zaman.

"Bu binayı satın almakla ilgiliyse, gün sonuna kadar halledebileceğime eminim," diyor ve saksı bitkilerimden birinin üzerinde parmağını gezdirip toz arıyormuş gibi yaparken tehditkar bir tavır sergiliyor.

Bang. Dokunduğu tencere yanında patladığında neredeyse hiç irkilmiyor. Tepkisi o kadar hızlı ki, silahı iki kez ateşleyemiyorum. Dmitri, beni bankın üzerine bastırırken, dizini bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve silahı havada tutan bileğimi tutuyor. Ona karşı koyamadığım için geriye yaslanıp ondan kaçmaya çalışıyorum. Savaşçı olan kardeşim Layla'ydı, ben değil.

Gülümsüyor, meydan okumadan heyecanlanmış ve coşmuş. Üniversitede kavga ederkenki bakışıyla aynı. Her zaman yüzeyin altında tehlikeli bir yaratık gizleniyordu. Ama o zamandan beri, korkulacak daha büyük şeyler olduğunu öğrendim. Dmitri asla onlardan biri olmayacak.

"Daha cesur oldun, Elanee," diyor Dmitri, burnunu boynuma sürterken, beni koklama arzusu bir şekilde başımı döndürüyor. Soğuk nefesi altında titriyorum ve vücudumun bana ihanet etmesinden nefret ediyorum. Onun dokunuşu altında donup kalıyorum, sanki o izin verene kadar hareket edemiyormuşum gibi. Ve bu adamın yanında istediğim son tepki ya da itaat şekli bu.

"Çekil üstümden." Onu itmeye çalışıyorum ama dizini bacaklarımın arasına daha da soktuğu için nafiye. "Burada olamazsın!"

Dmitri'ye kızmak için elimden geleni yapıyorum. Üniversite yıllarımda arkadaşlarımın tavsiyesine kulak verip ondan uzak durmuş olsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.

ama onun cazibesine kapılmakla aptallık ettiğimi inkar edemem.

Mavi gözleri şimdi bana dik dik bakıyor ve ben, sadece bakışlarının yarattığı gerginlik altında acı çekmeme rağmen, gözlerimi ondan ayırmayı reddediyorum.

Dmitri, başkalarını sindirerek boyun eğdirmeye alışkındır. Ve her zaman istediğini elde eder.

Ama bana karşı değil.

Dizim refleksle yukarı kalkıyor ve tam testislerine çarpıyor. Hafifçe eğiliyor, nefesi kesiliyor, ama tutuşu gevşemiyor. Hatta... Sanırım hoşuna gitti...

"Kavgacı." Dmitri içinden küfrediyor ama hareket etmek için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"Burada olamazsın," diye yalvarırım. "Şimdi bırak beni, *lütfe*."

Lütfe dediğim anda, onun açlığı yavaş yavaş yok oluyor. İçindeki vahşi hayvan geri çekiliyor ve Dmitri'yi geri getiriyor. Bana tepeden bakan, bacaklarını benim bacaklarımın arasına sıkıştırmış, ağır vücudunu bana dayamış olan o. Vücudum ona yaslanmak istemesine rağmen, aramızdaki gerilime direniyorum.

Bileğimi tutan elleriyle beni sabit tuttuğunun ve şortumun yukarı kayarak hiç gerek olmayan bir yerde sürtünmeye neden olduğunun farkındayım. Ve tüm bunları, bana daha da yaslanan bu adam yüzünden çok net bir şekilde fark ediyorum.

"Bana bir daha ateş etmeyeceğine söz verir misin?" Çocukça bir gülümseme takınıyor. Burun deliklerim genişliyor ve bunun öfkeden çok onun baharatlı kolonyasından kaynaklandığından eminim. Her ikisi de beni sinirlendiriyor.

"O ateş etmeyebilir ama ben ateş ederim." Connor'ın sesi odada yankılanınca vücudum donar ve kalbim anında yerinden çıkar. Hayır, hayır, hayır. Onların oyununa geldik. Dmitri'yi tuzağa düşürmek için yem olarak kullanıldığımı fark edince omurgamdan soğuk bir ürperti geçer.

ELANEE

hafta önce...

Akşam geç saatler ve beni görenlerin en azından tanıyamayacağından emin olmak için kapüşonlu bir sweatshirt giyiyorum. Kimse New York'a döndüğümü bilmiyor ve ben de bunu böyle tutmaya niyetliyim. Bu herkes için daha iyi ve ben bu izolasyon kararını çok uzun zaman önce vermiştim.

Şehrin dışındaki ucuz görünümlü mekanın dışında müzik çınıyor. Buraya gelmekten tüm kalbimle nefret ediyorum. Bu, haftada bir kez gelmek zorunda olduğum ikinci ziyaretim. Aksi takdirde, onlar beni aramaya gelirler.

Geçen seferkinden farklı bir kapı görevlisi, girişe yaklaştığım anda beni süzüyor. Konuşmuyorum, sadece kapüşonlu sweatshirtimin manşetini geri çekip, karmaşık bir şekilde yerleştirilmiş ametistlerle süslenmiş gül altın bileziğimi gösteriyorum. Bu, *onun* çalıştığı herkesin tanıdığı bir işaret. Kapı görevlisi bunu fark edince kapıyı açıyor.

Bu yere girdiğimde gördüğüm şeylerden nefret ediyorum, suçlar ve talihsizlikler dahil. Bu, bana söyleneni yapmazsam durumumun daha da kötüye gidebileceğini sürekli hatırlatıyor. Ve bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım, onlara kendimi kanıtlamak için bile. Bu beni bu kadar uzun süre hayatta tuttu.

Oda dumanla dolmuş ve soldaki bar loş bir ışıkla aydınlatılmış. Bir an için, kirli iç çamaşırlarıyla itaatkar bir şekilde kenarda oturan dört kadını gördüğümde boğazım düğümleniyor, morluklar ve izler gözümün önüne geliyor, sonra bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Bu yere girdiğimde bakışlarımı yere dikmeyi çabucak öğrendim. Buraya ilk geldiğimde karşı koymuş olsam da, bu yüzden sadece ezilmiştim. Patronlarının kişisel ilgisi nedeniyle burada tutuluyor olabilirim, ama diğerleri bunu 'özel muamele' olarak görüyor ve bu yüzden beni hor görüp eziyet ediyorlar.

"Ahh, ben de geç kalacağımı umuyordum!" Slater, kalın Rus aksanıyla, bacaklarını koltuğun koluna asmış, sanki kendi tahtıymış gibi sandalyeye yaslanarak ilan ediyor. Bu gece Connor ile uğraşmayacağımı fark etmek beni tedirgin ediyor.

Slater şimdiden lanet bir kral gibi davranıyor ve periyodik terfilerin başına vurduğu belli. 1,93 metre boyunda, kaslı ama beyinsiz, yanları traşlanmış yeşil saçlı ve neredeyse siyah olan kahverengi gözleri, onu daha da korkutucu yapıyor.

Connor'ı aramak için etrafa kısa bir bakış atıyorum. Slater, benim "kayırmam"a rağmen, kötü tarafına girmek istemediğim bir joker. Korumam sadece bu kadar ileri gidebilirdi.

Odayı gözden geçirirken, köşede Slater'ın arkasında sessizce duran Lyle'i gördüğümde içimi küçük bir rahatlama dalgası kapladı. Connor'la uğraşırken geçen sefer de aynı pozisyondaydı. Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, kaş piercingi loş ışıktaki hafifçe parılıyordu ve ona sessiz bir gözlemci havası veriyordu. İlgisiz görünüyordu ama ben gerçeği biliyordum. O her zaman izliyor, her zaman bekliyor.

"Ee, uslu bir kız oldun mu?" Slater'ın sesi havayı keser, sözleri otoriteyle doludur. Sandalyesinden kalkar ve sadece birkaç santim uzağımda durur. Boyuyla üzerimde yükselir ve sanki ben bir haşereymişim gibi küçümseyerek bana bakar.

"Evet." Tek söylediğim bu.

Kısa cevabım karşısında yüzü tiksinti ile buruşuyor. Slater'ın tiyatrosuna tepki vermemeyi çok erken öğrendim. Bu onu sadece daha da kızdırır, acı çektirmek için daha da heyecanlandırırdı. Ama sessiz kalırsam, görmezden geldiği için sinirlenirdi. Onunla başa çıkmak ölümcül bir dengeleyiciydi. Özellikle de aklıma gelen tüm olumsuz şeyleri söylememek için dikkatli olmam gerektiğinde.

Yüzümün yan tarafına ölümcül bir bakışın saplandığını hissediyorum ve bana ölümcül bir bakış atan pembe saçlı kadına doğru kısa bir bakış atıyorum.

Sanırım adı Candy'di. Düşmanca davranmasına rağmen, onun bana gösterdiği ilgiden kıskançlık duyuyor. Birinin böyle bir adama ilgi duyabileceğini bilmek midemi bulandırıyor. O, onun için sadece bir oyuncaktı. Ama onun için... Sanırım daha fazlasıydı. Umurumda değildi. Sadece kendime odaklanmam gerekiyordu.

Onun daralan bakışları benim için bir anlam ifade etmiyordu çünkü ondan daha çok ondan korkuyordum.

Gözlerim tekrar Slater'a döndüğünde hatamı fark ettim. Ondan sadece bir anlığına gözlerimi ayırmıştım, ama bu, yüzeyin altında yatan o vahşi kartı tetiklemek için yeterliydi. Dişlerimi gıcırdatarak... her şeyi bekliyorum.

Parlak bir gülümsemeyle, dengesiz kişiliği parıldayarak beni işaret ederken, omzunun üzerinden Lyle'a bakar.

"Onun eskiden dansçı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Slater, Lyle'a büyük bir şaka yapıyormuş gibi gülüyor. Dilimi ısıırıyorum. Beni kışkırtmaya çalışıyor, bir tepki vermemi bekliyor ki bunun için beni cezalandırabilsin. Önümde parmaklarını şıklatıyor. "Dans edecek misin, küçük kız?"

New York'a geri döndüğüm anda, bir oyunun piyonundan başka bir şey olmadığımı anladım. Günlük hayatım yeterli olsa da, sıkı bir kontrol altındaydım ve özgürlüğüm uzak bir hayaldi.

Buraya gelmekten, sürekli küçümsemekten ve gerçek acı ve yaralarımın alay konusu olmasından nefret ediyordum.

Özgürlüğümün benden çalındığını ve en iyi ihtimalle yapabileceğim tek şeyin hayatta kalmak olduğunu hatırlatıyordu.

"Onu küçümsemeyi bırakmalısın Slater. Bazen en çok ısırganlar sessiz olanlardır." Connor'ın sesi sessizliği bozar ve içimi mümkün olduğunca rahatlatan bir dalga geçer.

Slater içinden küfür eder, önceki heyecanı aniden söner. Bu, odadaki tüm enerjinin değişmesine neden olur. Bardaki bazı üyeler şimdi başka yere bakıyor.

"Her zaman sıkıcı bir pislik," diye mırıldanır Slater, ama barın yanındaki bir koltuğa oturur ve Connor'ın keskin bakışlarını görmezden gelir. Artık beni küçümsemekle ilgilenmiyor gibi görünüyor, çünkü Candy'yi kucağına oturtur ve cebindeki çeşitli uyuşturucuları ayırmaya başlar.

Connor koltuğuna otururken ceketini düzeltince vücudumdaki gerginlik biraz olsun azalır. Adam otuz yaşımdan büyük görünmüyor, mükemmel şekillendirilmiş sarı saçları ve kahverengi gözleri var. Connor Riley hakkında araştırma yaparken, onun New York'ta zengin bir iş adamının en küçük oğlu olduğunu öğrenince ben bile şaşırdım. Besin zincirinin en tepesinde olan bir adam değil, ama hafife alınacak biri de değil. Bu yüzden, neden ailesinin itibarını riske atarak yeraltı dünyasının bir parçası olmayı ve özellikle de benim koruyucum olmayı kabul ettiğini anlamakta zorlanıyorum.

Ama yine de, her ailenin sırları vardır. Belki de bu iş o kadar da sıra dışı değildir.

Ya da daha da muhtemelen, kendi hedeflerine ulaşmak için şeytanla bir anlaşma yapmıştı. Benim ilgilenmek istemediğim hedefler. Ne kadar çok şey öğrenirsem, çıkmak o kadar zorlaşırdı.

"Manhattan'daki ilk haftan nasıl geçti?" Connor, puroyu yakıp odanın başındaki koltuğa otururken sordu. Slater'dan çok daha asil bir adamdı, çünkü zenginlik ve istediğini elde etmeye alışkın biriydi.

"Sessiz ol." Tek söylediğim bu. Bana başka bir talimat vermeden boktan bir daireye yerleştirdiler. İzlediğimi şüphelendim, ama kimse bana yaklaşmadı. Onlarla tek etkileşimim buradaydı. New York'a neden geri döndüğümü bile bilmiyordum. Ama rolümü sorgulamamanın daha iyi olduğunu biliyorum. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum. Daha da önemlisi, kimin.

Söylenmeyenlerin satır aralarını okuyormuş gibi, rahatça sırtıyor. "Sana bir hediyem var."

Kaşlarımı çattım. Hediyeler, beraberinde getirdikleri tüm bağlar düşünöldüğünde korkutucu şeylerdi. Ama bana hiçbir şey uzatmadı.

"Bu kadar boş zamanın olması seni sıkıyordur eminim. Senin için uygun ofis alanı olan bir arkadaşım la anlaşma yapabildim. Burada zenginler için çöpçatanlık yapmaya devam edebilirsin," diyor ve şefkatli bir gülümsemeyle başını sallıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum çünkü yeni rolünden keyif aldığı nı hissedebiliyorum. Sanki ben bu lüksleri alan bir evcil hayvandan başka bir şey değilmişim gibi. Ama bunun onun kararı mı yoksa daha üst düzey birinin kararı mı olduğunu da merak ediyorum. Ve neden?

"Görünüşe göre, New York'ta aşk arayan birçok seçkin bekar var." Bu fikir saçma sanki gülmemeye çalışıyor. Ve ben

böyle bir pisliğin hiç aşık olmadığını tahmin edebiliyorum. Ben de gerçek aşka pek inanmıyordum, ama bu işten çok para kazanılıyor. "Uzun süredir ortalarda yoktun, bu seni tekrar sosyeteye sokmak için iyi bir yol olacak."

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Tiksintimi göstermeye çalışmıyorum. Neden beni tekrar yüksek sosyeteye sokmaya çalışıyorlar? Bu, karanlıkta kalmamı daha da zorlaştıracak. En son istediğim şey, beni tanıyan insanların bana yaklaşması, çünkü onların da benim kendimi içinde bulduğum bu ağa yakalanmasını istemiyorum.

Ve neden bana bir ofis verdiler?

Rusya'da baleden vazgeçtiğimde, zenginler için çöpçatanlık yapma becerisi keşfettim. Bu, sahip olduğum tek "özgürlük" kaynağı olmuştu. Kurtuluşum olarak ona sarıldım; zincirlenmiş dünyanın gerçekliğinde tek nefes alma anıydı.

Bu yüzden, Connor bunu tekrar masaya koyduğunda şaşırdım, ama bu, "beni topluma yeniden kazandırmak" planlarının bir parçası mı? Ailem zengin ve hafif bir nüfuza sahip, ancak şehirdeki en tanınmış isimlerle karşılaştırıldığında hiçbir şey ifade etmiyor. Öyleyse neden bu kadar aşırıya kaçıyorlar?

Boğazımdaki düğümü yutuyorum, çok uzun süredir sessiz kaldığımı fark ediyorum.

"Teşekkür ederim" demekle yetiniyorum. Soru sormamanın daha iyi olduğunu biliyorum.

Cevabımdan memnun görünüyor, çünkü purosuna bir nefes daha çekerken gülümsüyor. Bakışları beni baştan aşağı dikkatle değerlendiriyor ve vücudumdan soğuk bir titreme geçiyor. "Üstelik yarın akşam bir etkinliğe benimle birlikte geleceksin. Sana uygun kıyafetleri gönderteceğim."

Vücudum donar. Yıllardır kendi aileme bile cevap vermediğim halde, benim yüksek sosyeteye geri dönmemi istiyor. Bu bir şaka mıydı?

Sanki bana itiraz etmemi beklermişçesine kaşlarını kaldırıyor. Artık bu emirlerin üst kademedeki mi yoksa *ondan mı* geldiğinden emin değilim. Beni boktan bir daireye yerleştirecekler ama beş yıldır parçası olmadığım bir dünyanın etkinliği için beni süsleyecekler.

Yine, kaderimi kabul ederek onaylayarak başımı sallarken yüz ifademini değiştirmemesini sağlamaya çalışıyorum.

Gülümsemesi devam ediyor ve ben bakışlarımı başka yöne çevirmeyi reddediyorum. "Harika, o zaman yarın akşam görüşürüz. Ve gelecek hafta aynı saatte buraya gelmeyi unutma, yoksa seni bulacağımızı biliyorsun. Ve bu hiç de eğlenceli olmayacak. En azından senin için." Yüzünde kibirli bir ifade beliriyor.

Kısa bir baş sallamayla cevap verdikten sonra, sakın bir küçümsemeyle kapıya doğru yöneliyorum.

Kalbim çarpıyor ve kapıya kadar her adımı sayarak düzenli nefes almaya çalışıyorum. Beni geri çağırabileceği ve bir daha gün ışığını göremeyeceğim korkusu, beni saran ürpertici bir düşünce. "Korunmamın" yakında sona ereceğinden çok korkuyorum.

Demir gibi sağlam soğukkanlılığımı koruyorum çünkü bu kadar uzun süre hayatta kalmamı sağlayan tek şey bu, ama bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Beynim sorularla dolup taşıyor, ama uzun zaman önce kendimi içine soktuğum kısıtlamalara ve ağa karşı mücadele etmemeyi öğrendim.

Yüksek

sosyete.

Çöpçatanlık.

Bunu

yapabilirim.

Bir adım, sonra bir adım daha atarak, çelik gibi kararlılığımı sertleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Ne olursa olsun, çizgimden sapmadığım sürece hayatta kalacağım.

DMITRI

, bir hafta önce...

Acıyı dindirmek için viskiyi bir dikişte içiyorum. Ama yukarıdaki göz kamaştırıcı ışıklar ve akrobatik gösteriler, başımı parçalayan migreni hafifletmeye hiç yardımcı olmuyor. Son birkaç aydır çektiğim ve üstesinden gelemediğim bir şey. New York'un yüksek sosyetesinin üyeleri gösterişli tavırlarıyla geçit töreni yaparken, bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Creighton Technologies'in CEO'su olarak bu tür etkinliklere katılmam bekleniyor. Ve bu, büyükbabamın şirket adına temsil etmeye devam etmesini istediğim tek şeydi, böylece benim yapmam gerekmezdi. Ancak, bu ona günümüzde golf sahalarının yeşilliği kadar çekici gelmiyordu.

"Ne düşünüyorsun, Dmitri?" diye soruyor Lola Regal. Kısa bir süre önce yirmi ikinci yaş gününü kutladı ve burada kutladığımız şey babasının düzenlediği bir etkinlik. Üç arkadaşı da onunla birlikte ve o cesurca bana yaklaşıırken arkasında durup bana bakıyorlar.

"Bence bu, babanızdan bekleneceği gibi muhteşem bir performans." Onlara gülümsüyorum ve ikisi kızarıp başka yere bakıyorlar. "Ve bu çok şanslı bir hayır kurumu."

Gülümsemesi genişliyor ve heyecanın gözlerini doldurduğunu görebiliyorum. "Elbette. Hayır kurumlarına yardım etmeyi seviyoruz. Neyse, arkadaşlarım ve ben bundan sonra kendi küçük toplantımızı yapacağız, bize katılırsanız çok seviniriz."

Yüzüme yansıyabilecek sıkılmış ifademi saklıyorum. Bu kızlar benim cinsel partnerlerimdeki zevklerimi bilselerdi, korkarak babalarının yanına koşar ve bir daha bana yaklaşmazlardı.

Koyu renkli, uzun saçlar dikkatimi çeker ve hemen o saçların sahibi olan kadına doğru çekilirim. "İzninizle."

"Bekle!" Lola bağırır ve diğerleri uygunsuz konuştuğu için onu açıkça azarlarken yüzünü buruşturur.

Arkası dekolte bir elbise giyen Arabella Barone'nin koyu renk saçları narin yüz hatlarını çevreliyordu. Onunla en son konuşalı yaklaşık bir hafta olmuştu ve şu anki görevinde nasıl gittiğini merak ediyordum.

Buradaki ortalama bir gözle bakıldığında, ikimiz de saygın yetişkinler gibi görünüyorduk. Ancak maskenin arkasında gizlenen gerçek, ikimizin de intikam için dostluk kuran entrikacılar olduğumuzdu.

Ara, bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce, benim veritabanlarımdan birine girerek dikkatimi çekti. Ne yazık ki onun için, benim hackerım Claus biraz daha iyiydi ve onu bulmayı başardı.

O zamandan beri, bana da yararı olduğu için Armani ailesine karşı intikam almasına yardım ettim. Bu süreçte, Armani ailesinin şu anki reisi Luca'nın dikkatini çekti ve ondan kurtulamadığı görünüyordu — bu tür odalarda ve etkinliklerde temiz kesimli gibi davranan başka bir pislik.

Ara'nın gittiği bara doğru yürürken birkaç üyeye gülümsedim ve selam verdim.

Arabella beni fark eder ve hepimizden beklenen nazik bir gülümsemeyle karşılık verir, ama ona doğrudan yaklaştığım için pek memnun olmadığını anlayabiliyorum. İlişkimizi minimumda ve gizli tutmaya çalışıyoruz.

"Seni böyle bir köşede düşüncelere dalmış görmek çok nadir," diyor Ara, arkadaşı Lily ile barda beklerken. Lily, Ara ile pek uyumlu bir arkadaş değil, özellikle de Ara'nın maskesinin ardındaki gerçek entrikacı doğasını bilseydi. Ama ben kimim ki yargılayayım?

"Bu akşam çok yakışıklısiniz Bay Volkov," diyor arkadaşı Lily, Ara'nın bu tür etkinliklerde sık sık birlikte görüldüğü güzel bir sarışın. İkisi birbirinden daha farklı olamazdı çünkü Lily masumiyet saçıyordu.

"İkiniz de bu akşam çok güzelsiniz. Ama bunu çok yüksek sesle söylemek istemem. Duyduğuma göre, çok kararlı bir bekârın dikkatini çekmişsin." Ara'ya söylüyorum. Luca Armani'ye bakıyorum ve

hala onunla "güvenli" ilişkiler içinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Adam bir canavar ve bazen Ara'nın İtalyan mafyasının başıyla başa çıkmakta zorlandığından veya bu işin içine fazla bulaştığından endişeleniyorum.

Lily kıkırdar. "Aman Tanrım, ona sıırıslıkam aşık olmuş."

Ara'nın gözleri kısıılır. "Ben deli gibi aşık değilim," der, burnunu havaya kaldırarak. "Ve eğer aşktan bahsediyorsak, henüz konuşmadıkları bir adama aşık olan birini hatırlatayım mı?"

Lily'nin yanakları koyu kırmızıya boyanır. "Kapa çeneni!" der, utanç verici gülümsemesini saklamaya çalışarak. "Sadece onu sevimli buldum, hepsi bu. Bir anlamı yok." Son zamanlarda Luca'nın güvenlik şefi ve kişisel koruması Lorenzo'dan hoşlanmaya başlamıştı. Kimse bu masum kıza, onların sadece bazı söylentilerde olduğu gibi bağlantılı değil, İtalyan mafyası olduğunu söylemeye cesaret edemezdi. Onun öldürdüğü insan sayısını bilseydi, bu kadar hayran olmazdı herhalde. Ve cinsel partnerlerden bahsetmiyorum.

Ara girişe doğru bakar ve vücudu kaskatı kesilir. Onun bakışını takip ettiğimde, Luca Armani'nin ortaya çıkması hiç de şaşırtıcı olmaz. Şeytandan bahset, o da ortaya çıksın.

Gözlerimi başka yere çevirmek isterim, ama Luca'nın arkasına giren kırmızı bir ışık dikkatimi çeker. Tanıdık kadının içeri girmesini izlerken çenem gerilir. Burnu havada, ifadesi soğuk, kolunu başka bir erkeğin dirseğine dolamıştır. Sıkı sarı bukeler ve soluk tenine cesurca kontrast oluşturan kırmızı ruj beni büyüledi. Üniversitede giydiği doğal renklerle tam bir tezat oluşturunuyordu. Sıkı kırmızı elbise yere kadar uzanıyor, kırmızı topuklu ayakkabılar hafifçe görünüyordu.

İki kez gözlerimi kırpiyorum; bu o olamaz... Layla ve Elanee birçok yönden birbirine benziyordu, ama ben onları her zaman ayırt edebiliyordum. Özellikle de duruşlarından. Ve ben her zaman tamamen farklı bir nedenden dolayı *ona* çekiliyordum. Ama Elanee hala Rusya'daydı, değil mi?

Çenemdeki tik, onun yanında duran adama kısa bir bakış attığımda atıyor. Adını bile hatırlamıyorum çünkü o kadar önemsiz ki. Neydi... Connor bilmem ne mi?

Luca, onu görmemi engelleyerek beni gerçeğe geri döndürdü. Elanee Lane. Bizzat kendisi. Ve kiminle? İsimsiz, önemsiz bir pislikle mi?

"Luca Armani'yi bu kadar çok istiyorsan, yer değiştirebiliriz?" Ara alaycı bir şekilde fısıldayarak söylüyor, ama ben cevap vermek için çok acelem var. Elanee Lane'i köşeye sıkıştırmak için kalabalığın içinden geçiyorum.

Neden New York'a geri dönmüş ki?

O, parmaklarımın arasından kayıp giden tek kadındı. Çünkü benim için önemliydi.

Ve bu yüzden ona dokunmayacağıma yemin etmişim.

Onu son gördüğüm anı hatırlayınca tüm bu duygular yeniden su yüzüne çıkıyor. Üniversitedeyken, mezuniyetten önceki gece yüzüme içki fırlatmış ve varlığını hor görmüştü.

O zaman sorun etmemişim, şimdi de sorun etmiyorum.

İkimiz için de daha iyiydi çünkü doğal bir felakete doğru gidiyorduk.

Ama bu, odada dolaşıp ona doğru çekilirken bacaklarımın kendi kendine hareket etmesini engellemiyor.

ELANEE

O ne hafta
önce...

Beni lanet olası kırmızı renkle süsledi. En sevmediğim renk. Connor, beni boktan dairemde aldığından beri iki kez benimle konuşmaya çalıştı, ama ben onu görmezden geldim. Şimdi, eskort rolünü oynamak zorunda kaldım ve bunun her anından nefret ettim.

Etkinlik, yüksek sosyeteğe ait abartılı zenginlik gösterilerini tam olarak hatırladığım gibiydi ve katılımcı sayısı da az değildi. Bu kadar çok insanın burada olması, kalabalığa karışmamı kolaylaştıracak için mi iyi, yoksa tanıdığım birine rastlama ihtimalimin daha yüksek olması için mi iyi, karar veremedim. Ama bu kadar dar ve cesur renkli bir elbiseyle, sanırım Connor'ın niyeti buydu. Beni lanet bir disko topu gibi sergiliyor olabilir. Kırmızı topuklu ayakkabılarla sadece beş dakika ayakta durmuştum, ama ayaklarım şimdiden ağrımaya başlamıştı. Yıllarca balerinlik yapmam ve geçirdiğim sakatlıklar, en iyi durumda bile dengesizliğe yol açmıştı. Her türlü topuklu ayakkabı durumu daha da kötüleştiriyordu. Buradan çıkmak istiyorum.

Connor, talimatlara uygun olarak koluna asılıp dururken, gülümseyerek ve beni kısaca tanıtarak bizi odada rahatça gezdiriyor. Kısmen onun desteğine ihtiyacım olduğu için, ama eminim ki bu pislik bunu bilerek yapmıştır.

"Söylesene, Amerika'da en çok neyi özledin?" Connor, ikimiz için birer kadeh şampanya alırken soruyor. Kadehi alıyorum ama içmeye hiç niyetim yok. Connor'ı ve bana uyguladığı sıkı kontrolü sevmiyorum, ama onun pençesinden nasıl kurtulacağımı bulana kadar, onun hoşnutsuzluğuna neden olacak davranışlardan kaçınacağım. "Yemekler mi?" diye soruyor.

Neyi özledim? Çok şey. Ama hiçbirini onunla paylaşmak istemem.
Ona

. Moskova'nın güzelliği, yurtdışında yaşamaya başladıktan iki yıl sonra hızla azaldı

Yurtdışında yaşarken Moskova'nın güzelliği hızla azaldı ve o zamandan beri herhangi bir şeyden zevk almayı veya özlemeyi çok zor buluyordum çünkü bunun bir zayıflık olduğunu fark ettim. Ayrıca Amerika topraklarına geri dönebileceğim umudunu da bırakmışım.

Aslında en çok özlediğim şey ailemdi. Ama bunun yerine, "Spor" diyorum.

Bariz bir yalan.

Yavaşça gülümser. "Hmm," der düşünceli bir şekilde, biz şimdi etkinliğin kenarında dururken. Kalabalığın içinde kimi aradığını tam olarak bilemiyorum. "Belki bir ara seni bir maça götürürüm." Eli belimin altına kayar.

"Daha samimi olabileceğimizi düşünerek hata yapmamalısın," diye uyarıyorum. Ve bu sert ton ikimizi de hazırlıksız yakalıyor. Bazen itaatkar maskem düşüyor. Şu an için benim koruyucum olabilir, ama ben onun malı değilim.

O sırtarak eğildi. "Aramızda olanları gizli tutamayacağımı mı düşünüyorsun?" Omurgamdan bir ürperti geçti, ama bunu belli etmedim.

"Gerçekten onun öğrenmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye cevap veriyorum. Gerçek şu ki, Connor hala emir alıyor. Ve umarım bu onu caydırmaya yeter.

Connor cevabımdan şaşırılmış görünmüyor, ama yine de bir kadın ona el sallayınca gülümsüyor. "Sen zaten başarısız bir dansçısın. Ben de senin gibi bu etkinliğe katılmak zorundayım, en azından biraz ilginç ol, yoksa hayatını cehenneme çeviririm."

O haklı olduğu için gururumu yutuyorum.

"Şimdi, ben yokken uslu bir kız ol ve uygun izlenimler bırak," diye emrediyor.

Odanın diğer ucundaki esmer kadının ona bakışlarından, onların sadece dostça bir mola vermeyeceklerini anlayabiliyorum. Bu da benim burada daha uzun süre beklemem gerektiği anlamına geliyor.

O ayrılırken rahat bir nefes alıyorum ve dokunulmamış içkimi yan masaya bırakıyorum. Partinin içine doğru ilerliyorum, oturup ayaklarımı dinlendirebileceğim sakın bir yer arıyorum. Ayaklarım yanıyor ve parmaklarımı masaj yapmam gerekiyor; uzun zamandır topuklu ayakkabı giymemiştım ve boktan daireme döndüğüm anda onları atmaya niyetliyim.

Connor'ın nasıl bu işe bulaştığını ve bu kadar şüpheli insanlar için çalıştığını hala anlamış değilim, çünkü o da bu odadaki diğerleri gibi yüksek sosyetenin bir parçası. Ama sanırım ben de onlardan farklı değilim; ben de iyi seçimler yapmamıştım.

Bir garsonun odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattığını fark ettim. O odaya doğru yürüdüm, daha küçük bir yer olmasını umuyordum, çünkü çoğu kişi after party'nin muhtemelen yapılacağı dışarıya çıkmıştı.

Kapıyı açtığımda, içimden bir rahatlama hissi geçer. Yedek sandalyeler ve masalar ile boş gümüş arabaların, muhtemelen etkinlik bittiğinde temizlik için istiflenmiş olduğu göz önüne alındığında, burası açıkça catering personelinin kullandığı bir oda. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, muhtemelen kimsenin içeri girmesini engellemek için, ama şu anda tam da umduğum gibi.

En yakın sandalyeyi çekip üzerine oturuyorum, odaya neredeyse acıyorum. Yerden tavana kadar uzanan raflarıyla burası açıkça bir kütüphane, ama zenginler için artık sadece bir kalıntı. Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve ayaklarımın ağrıyan kaslarını ovmaya başlarken yüzümü buruşturuyorum. İğrenç. Ayaklarımı kesinlikle nefret ediyorum. Onlara her baktığımda, hayallerimin gerçekleşmediğini ve en iyi ihtimalle düz bir çizgide yürümek için çabalayan yaralı bir hayvandan farksız olduğumu yeniden yaşamak zorunda kalıyorum.

Kapı açıldığında odaya ışık doluyor ve ben hemen onlara sırtımı dönüp topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. "Üzgünüm, biraz ara vermem gerekiyordu," diye, catering personelinden biri olduğunu düşündüğüm kişiye söylüyorum.

Hiçbir şey söylemezler, ama kapı kapanır. Topuklu ayakkabılarımı giydikten sonra omzumun üzerinden bakarım. Kimse yoktur. Belki gitmişlerdir, ya da biri tuvaleti mi arıyordu?

"Seni bulmak için ilginç bir yer."

Adrenalin kalbimin atışını hızlandırırken, sandalyemden neredeyse zıplayarak ayağa kalkıp o sese şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Omzumun diğer tarafına baktığımda, sandalyemin kenarını tutan güçlü bir el fark ettim. Bakışlarım takım elbisenin ceketine doğru kaydı ve delici mavi gözler bana bakarken boğazımda bir yumru oluştu.

Yıllar önce boğulduğum gözler.

Dmitri Volkov.

Öfke anında içimi kaplar ve farkına bile varmadan koltuğumdan kalkarım. "Sen!" parmağımı yüzüne doğrultarak öfkeyle bağırırım.

"Ben mi?" diye sorar, suçlayıcı ses tonumdan şaşırılmış gibi. "Sen Rusya'da olman gerekmiyor muydu?"

"Son konuşmamızda benden uzak durmanı yeterince açıkça belirtmemiş miydim?" diye bağırırım, içimde karışık duyguların uyandığını fark ederek şaşırırım: nefret, tiksinti ve kabul etmek istemediğim başka bir şey.

"Geçen sefer yüzüme içki fırlattın. Bu sefer elinde içki yok, bu yüzden ilerleme kaydettiğimizi düşündüm." Kibirli bir gülümsemeyle gözlerini bana diyor. Üniversite yıllarımız boyunca bu kendini beğenmiş ifadenin beni nasıl eziyet ettiğini nefret ediyorum. Asla tam olarak bilmediği şekillerde beni kontrol etmesini. Ya da belki de biliyordu ve bu adamın en zararlı yanı da buydu.

"Belki de bir dahaki sefere sana benzin dökmeliyim," diyorum meydan okurcasına, çarpan kalbimi sakinleştirip kararlılığımı pekiştirerek.

Kaşları kalkar. "Şimdiden bir dahaki sefere söz mü veriyorsun? Ne kadar cüretkar."

Çenemi o kadar sıkı sıkıyorum ki, ağrıyla ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum. Bu kibirli pislik hiç değişmemiş. Ama artık bir çocuk gibi görünmüyor. Onu tekrar görünce midem sıcak bir heyecanla ihanet ediyor ve bunu hemen kesmem gerektiğini biliyorum.

"Benden uzak dur, Dmitri."

"Seni sergileyen bu pislik kim?" diye sordu ve bir adım daha yaklaştı.

Bir dizi sandalyeye doğru geri çekiliyorum, çünkü böylesine güç ve korkutuculuk yayan bir adamdan uzaklaşmak içgüdüsel bir tepki. Ama

sonra Dmitri'den çok daha kötü başka bir canavar aklıma geliyor. Bu da onunla başa çıkma kararlılığımı güçlendiriyor.

"Cidden kıskanıyor olamazsın, değil mi?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. Çünkü geçmişte Dmitri, mantıksız ve kıskanç doğasını her zaman inkar etmiş, beni koruması gerektiğini, çünkü benim onun *arkadaşı* olduğumu söylemişti.

O sadece pisliğin tekiydi. O zaman da, şimdi de.

"Sadece seni koruyorum, Cricket." Dmitri kibirli bir gülümsemeyle göz kırıyor.

"Bana öyle deme," diyorum, o benim alanıma girerken ve sırtım neredeyse sandalyelere yaslanırken.

"Soruyu geçiştirmeyi bırak," diye ısrar eder. Bir adım geri atarım, topuğumda ayak bileğim garip bir şekilde burkulur ve bir sandalye yığınının çarparak yere düşerim.

Güçlü eli dirseğimi yakalayıp düşmeden önce beni tuttu, ama sandalyeler gürültülü bir sesle yere düştü. Kalbim deli gibi çarpıyordu, milyonlarca düşünce zihnimi parçalıyordu. Ya Connor bizi birlikte görürse? Ya ona ya da tekrar görüşeceğim başka birine zarar verirlerse?

Dirseklerimi kurtarıyorum. "Benden uzak dur."

Ondan bir kez daha uzaklaşınca mavi gözleri kısılr. Onun gibi bir playboy, kadınların onun dokunuşundan kaçmak için her şeyi yapmasına alışık değildir muhtemelen.

"Kız kardeşin buraya geldiğini biliyor mu?" diye sorarken yüzüme dokunmak için elini uzatıyor, ama ben elini itiyorum ve yankısı kulakları sağır eden bir ses çıkıyor. Çenesini sıkıp burun deliklerini genişleterek elini yumruk yapıp cebine geri koyuyor.

"Hayır. Ve öyle de kalacak. Bir şeyi çok netleştireyim, Dmitri. Hala senin varlığının her zerresinden nefret ediyorum. Ve bana bir daha yaklaşırsan polisi ararım."

Bu tehdidi hiç ciddiye almadan gülümser. Bu pisliğin her zaman bu kadar küstah olmasını nefret ediyorum. Bu yüzden, verebileceğim en ağır darbeyi vurmaya karar veririm.

"Bir seri katilin oğluyla ne işim olabilir ki?" Onu tiksintiyle baştan aşağı süzdüm ve onun en derin yarasına dokunduğumu anladım. Üniversitede onun Bratva üyesinin oğlu olduğu söylentileri yayılmıştı. Onların var olmayan ilişkisi hakkında bildiğim tek şey,

Dmitri'nin babasını ölümüne nefret ettiği ve şimdi bile onun adının geçmesi fiziksel tepki vermesi. "Üniversiteden beri senin hakkındaki fikrim değişmedi. Hâlâ sadece kendini ve sikini düşünen olgunlaşmamış bir pisliksin. O yüzden git kendi kendine güzelce oyna ve beni oyunlarına karıştıрма. Ve ailemden uzak dur çünkü dokunduğın her şey bok oluyor."

Onu kenara itip ayrılırken çenesi sertleşir. Ben ayrılırken, iki garson kapıyı açar ve muhtemelen duydukları gürültüyü kontrol ederler. Etkinlikte çalan müzik sayesinde, umarım kimse fark etmemiştir.

Arkamı dönüp bakmıyorum ama ayrılırken Dmitri'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

New York'a döndüğümü bilmek istediğim son kişi oydu. Kapıdan geçip ana etkinliğe geri dönerken gözlerimi kapatıyorum ve zaten iltihaplanmış bir yaraya yönelik acımasız sözlerimin onu uzak tutmaya ve şüphe uyandırmamaya yeteceğini umuyorum.

Beni sonsuza kadar nefret
edebilir. Kahretsin, ben de onu
hala nefret ettiğimden eminim.
Böylesi en iyisi, ikimiz için de.

N

OW

CONNOR Dmitri'nin kafasının arkasına silah doğrultuyor. Bir hafta önce etkinlikte onu uyarmak yeterli olur sanmıştım. Daha iyi bilmeliydim. Dmitri her zaman istediğini yapmıştır ve yapmaya devam edecektir. Sorun şu ki, o onların tuzağına düşmüş.

Dmitri'nin de bir kez olsun hazırlıksız yakalandığını söyleyebilirim, muhtemelen dikkatini tamamen bana vermiş olduğu için, beni mutfak tezgahına itip elimdeki silahı uzaklaştırırken. Birbirimize o kadar dalmıştık ki, ikimiz de Connor'ın Dmitri'nin yaptığı gibi balkondan ve arka veranda kapısından içeri girdiğini fark etmedik.

Dmitri'nin bakışlarındaki tehdit geri döner. "Sen de kimsin lan?" diye sorar ve dönerek, vücuduyla beni kasıtlı olarak görüş alanından ve muhtemelen tehlikeden uzaklaştırır. Sessiz ve sakindir, ve ben bunun Dmitri'nin en korkutucu hali olduğunu bilirim.

Dmitri tamamen döndüğünde, yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirir. Muhtemelen etkinlikte Connor'ı gördüğü içindir. Dmitri partiden sonra onun hakkında araştırma yapmış olsa bile, onun yeraltı dünyasındaki işlerini kesinlikle reklam etmezdi.

Ancak ben onun kim olduğunu ve neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. O benim koruyucum. Bana söylenenleri tam olarak ve zamanında yapmamı sağlamakla görevli adam. Bu gecenin nasıl geçeceği konusunda korkarak, kabuğuma çekilmemek için mücadele ediyorum.

"Görünüşe göre Aslan'ın tuzağına düştün, evlat," diyor Connor coşkuyla ve şu anda bir şeyin etkisi altında gibi görünüyor. Adrenalin. Uyuşturucu. Muhtemelen ikisi de.

Dmitri'nin babası "Aslan"ın adı geçince, beni korumaktan başka nedenlerle yere çivilenmiş gibi kalıyor. Gözlerini göremiyorum ama içlerinde öfkeyle dolu bir fırtına kopmakta olduğunu biliyorum. Babasını Bratva'nın bir üyesi olduğu için hor görüyor olabilir ama böyle anlarda... etrafını saran o hissedilir gerginlik, ikisinin aynı olabileceğini hatırlatıyor bana.

"Lütfen git," diye yalvarıyorum ve Dmitri'nin kolunu çekiyorum, çünkü böyle anlarda asla mantıklı davranmaz. O ise kıpırdamıyor.

"Peki, Aslan ile ne tür bir bağlantın var?" Dmitri, Connor'a soruyor ve sesi sakın olduğu kadar ürpertici.

Dmitri'nin gerçeği bilmesini istemiyorum çünkü beni kurtarmaya çalışacağını biliyorum. Bu yüzden arkadaşlarım ve ailemle tüm bağlarımı kopardım. Benimle ilişkisi olan herkes ya zarar görecektir ya da öldürülecektir.

Connor, sanki bir iç şakaya katılmış gibi gülümsüyor — birdenbire benim de bu şakanın içinde olduğumu fark ediyorum. Aslan'ın New York'a dönmeme izin vermesinin sebebinin, oğlunu rahatsız etmek olduğunu düşünmüştüm. Onun geri dönmeme izin vermesini açıklayabileceğim tek sebep buydu. Son birkaç yıldır onun için bir oyuncaktan başka bir şey değildim, hatta atılabilir bir oyuncaktım. Ve şimdi benim için bir kullanım alanı bulmuştu — terk ettiği oğlunu küçük düşürmek.

"Ben sadece bir elçiyim." Connor hoş bir şekilde gülümsüyor. "Siz ikiniz temas kurduğunuz anda müdahale etmem emredildi. Ve görünüşe göre sen tuzağa düştün. Ama itiraf etmeliyim ki, beni bir hafta beklettin."

Dmitri hareket etmeye çalışmıyor, muhtemelen beni ifşa etmek istemediği için, ama keskin bakışları omzunun üzerinden bir saniyeliğine bana düşüyor ve bu, kendimi geri çekmek istememe neden olacak kadar yeterli.

Bakışı soğuktu.

Hesaplıydı.

Sinir bozucu.

Üzgünüm. Ama sözler dilimde kalıyor. Neden özür diliyorum? Neden sadece bakışları, babasının ağına yakalandığım için kendimi suçlu hissettiriyor?

Bana sanki onu ihanet etmişim gibi bakmamalı. Dmitri Volkov ile olan ilişkilerim yüzünden onun babasıyla ilk kez tanışmamış mıydım?

? Dmitri bunu hiç bilmiyordu, ben de Rusya'ya taşındıktan sonra Aslan tarafından hapsedilene kadar bilmiyordum.

Ondan sonra olan her şey beni tamamen mahvetti. Artık, babası tarafından esir tutulan, yıkılmış bir dansçıdan başka bir şey değildim. Kafese kapatılmışım ve ailemle, *özellikle de* onunla hiçbir ilişkim olmaması gerekiyordu.

Çevremdeki insanlar
kayboluyor. Çevremdeki
arkadaşlar ölüyor.

Dmitri'nin bakışları Connor'a döndü. Ve bakışları sadece bir anlığına bana yönelmiş olsa da, nasıl kafese kapatılmış bir kuş haline geldiğime dair ateşli bir intikam duygusu ile sarsıldım. Dmitri'yi kızdırabilirim ya da bana güvenemiyor olabilir, ama yavaşça beni yatak odama doğru itiyor ve vücuduyla beni koruyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor, çünkü elimdeki silahı almaya hiç niyeti yok, çünkü bu benim sahip olduğum tek savunma aracı.

Daha birkaç dakika önce, sanki onu ihanet etmişim gibi bana baktı, ama Dmitri her bakımdan hala kahraman gibi davranıyor ve güvenliğini sağlıyor.

Ama artık çok geç.

Yıllardır çok geç.

"Kime ait olduğunu kontrol etmedin, ha?" Connor neşeyle soruyor. Bu daireye geldiğim anda izlendiğimi sezmişim, ama bu kadar hızlı tepki vereceklerini düşünmemişim. Olay yerine bu kadar çabuk geldiler. Bu yüzden, geçen haftaki olaydan bu yana birkaç mesaj almış olmama rağmen, New York'a döndüğümü kimseye söyleme riskini almadım. Onları görmezden geldim.

"Gitmelisin." Ses tonumu sabit tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Çünkü babasının neler yapabileceğini ilk elden biliyorum.

"*Babam bu* kadının sahibi olduğunu düşünüyorsa, bir sorunumuz var demektir." Dmitri'nin sesi havayı keser ve tüylerim diken diken olur. Gerilim ve enerji ölümcül bir keskinlikle değişir. "Odada kal, Cricket."

Üniversitede balet gösterilerimden birini ilk gördüğünde bana taktığı kaba lakap, yanaklarımdan gözyaşları akıtıyor. Mevcut durumda bu hiç hoş karşılanmıyor.

"Artık bir sorun olacağını sanmıyorum." Connor gülümser ve sanki bu anı bekliyormuş gibi silahını doğrultur.

Bang. Dmitri omzuna bir kurşun yiyor ama hiç tereddüt etmeden Connor'a atılıyor ve onu yere indiriyor. Odanın güvenli bölgesinden çıkıp silahımı onlara doğrultuyorum, yerde yuvarlanıyorum. Bu, birkaç dakika önce Dmitri'ye doğrulttuğum silahın aynısı, ama şimdi Connor'a nişan alıyorum.

Ama Connor'ı vurursam, Aslan beni cezalandırmaz mı? Ailemi cezalandırmaz mı?

Ellerim, birkaç dakika önce ilk kez kaldırdığımda olduğundan daha fazla titriyor.

Kan ahşap döşeme tahtalarına sızıyor ve Dmitri serbest kalan silahı yakalayıp yana doğru fırlatıyor. Sonra yumruk atmaya başlıyor.

Çılgınca.

Şiddetle.

Acımasızca.

Bu, içimde korku uyandırıyor ve son beş yılda tanık olduğum ve bastırmaya çalıştığım tüm acımasız eylemleri yeniden yüzeye çıkarıyor. Ama yine de, dehşetten kaynaklanan safra boğazıma yükseliyor. Bu keşfedilmemiş ve ölümcül niyet, onun fark ettiğinden daha çok babasına benziyor.

Rusya'da öğrendiğim ve gördüğüm her şeyin uçurumuna düşmekten kendimi alamıyorum. Nasıl...

Çıt. Aklım boşalıyor. Sessizlik. Connor'ın vücudu yere yığılırken elim ağzıma gidiyor. Dmitri ayağa kalkıp avının üzerine eğilirken, ben gözlerimi kocaman açarak cesede bakıyorum. "Az önce boynunu mu kırdın?" Sesim çok zayıf çıkıyor. Odada dolaşan dayanılmaz gerginliğe kıyasla çok zayıf.

O bana yaklaşırken vücudum titremeye başlar. Silahı tekrar kaldırmaya çalışırım ama o çoktan bileğimi yakalamış ve silahı uzaklaştırmıştır. Gözleri, taktığım gül altın rengi ametist bileziğe dikilmiş, öfkeli, canlı ve somut bir bakışla. Babasının izi ve damgası. Geçen sefer fark etmemişti çünkü onu uzun kırmızı elbisemin manşetinin altına saklamıştım.

"Bunu ne zaman aldın?" diye öfkeyle soruyor. Bakışları nefretle dolu. Boğazıma bir şey geliyor ama onu bastırıyorum. "Seni tuzağa mı düşürdü? *Sana zarar mı verdi?*"

"Gitmelisin." Titreyen sesim kendime aitmiş gibi gelmiyor. O kadar uzun süre kendimi tutmuştum ki, şimdi dağılmaya niyetim yoktu. "Senin ve diğerlerinin peşine düşecek."

Gerçek.

Korku.

Canavar gelecekti. Her zaman geldiği gibi.

"Neden daha önce söylemedin!" diye bağılıyor. "Seni koruyabilirim."

"Koruyamazsın!" diye bağıırıyorum ve bileğimi onun elinden çekiyorum. "Kimse onu durduramaz. Hepimizi öldürecek."

Beni koruma yeteneğine bir hakaret olarak algıladığı bu sözlere yüzünü buruşturur. Dmitri babası hakkında hikâyeler duymuştur, ama onunla hiç yüzleşmek zorunda kalmamıştır. Onun acımasızlığını yakından görmemiştir. Ne de olsa, babası Dmitri ve annesini evden kovduğunda o sadece beş yaşındaydı.

"Cesedimi çiğnemedен olmaz. Benimle geliyorsun," diye Dmitri hırlar. Şiddetli öfkesi yüzünü gerginleştirir. Gömleği, sanki kendi yarasını hala fark etmemiş gibi kırmızıya boyanır.

Ondan uzaklaşıp elinden kurtuluyorum. Bu bir sınav.

Eğer onunla gidersem, Aslan ailemi öldürecek.

Benim için gelmesi en az endişelendiğim şeydi. Ama ailemi her zaman koruyacaktım.

Bu yüzden, sadece aynı şehirde yaşayarak oğlunu koruyacak olsam bile, Aslan'ın evcil hayvanı olarak kalacağım.

Umarım Dmitri bu tuzağa düşecek kadar aptal değildir.

Yine.

"Hayır! Beni dinle, Dmitri." Çünkü onu ve kendimi ne kadar nefret etsem de, başkalarını tehlikeye atamam. Sabit hattan tüyler ürpertici bir zil sesi yankılanana kadar sinirlerimi kontrol altına alıyorum. Kafalarımız o yöne doğru dönüyor. Connor'ın cesedine bakınca boğazım düğümleniyor. O telefonun çalıştığını bile bilmiyordum.

Dmitri ve ben birbirimize bakarız, sonra o iki adım geri çekilir, gözlerini benden ayırmadan telefonu alır. Bir an sessizlik olur. Bütün bunların sonucunda neyle karşılaşabileceğimi hayal etmeye başlarım.

Dmitri'nin bu gece burada olması gerekmiyordu. Asla gelmemesi için dua etmiştim.

Telefondan gelen kalın Rus aksanı sessizliği bozar ve kulaklarımda çalan kalbimin sesini bile bastıracak kadar net bir şekilde Aslan'ın sesini duyabiliyorum. Oda o kadar sessiz ki, sanki hoparlöre konulmuş gibi sesi odaya yayılıyor.

"Sana ait olmayan şeylere dokunmak kötü bir davranıştır." Vücudumu felç eden bir korku kaplar.

Dmitri dudaklarını yalarken telefonu daha sıkı tutar. Beş yaşından beri onunla ilk kez mi konuşuyor? "Onu benimle götürüyorum."

Hattın diğer ucundan karanlık bir kahkaha geliyor. "Kız kardeşi ve ailesinin de yaşamalarını istiyorsa, hayır. Ya da belki onları koruyabilirsin, ama ya arkadaşları ya da eski meslektaşları? Biliyorum, altı ay boyunca öğretmenlik yaptığı bale okulu ne olacak? Yaş grubu neydi... dört ila on, sanırım? O bana geri dönene kadar tek tek kaybolmaları çok üzücü olur, sence de öyle değil mi?

Orada önemli bir gücün ve etkin var, evlat, ama aynı anda her yerde olamazsın. Belki de Rusya'da bıraktığı güzel arkadaşlarından başlayacağım. Böyle yüzlerin boşa gitmesi üzücü olur. Belki de adamlarıma hizmet etmekte başarılı olurlar."

Hepsinin yüzleri aklıma gelince boğazım düğümleniyor. Hayatımda değer verdiğim herkes tehlikede.

"Dmitri. *Lütfen,*" diye yalvarıyorum.

"Bu şehirde hiçbir hakkın ya da iddiada bulunma hakkın yok. Anlıyor musun? Özellikle *de ona*." Dmitri öfkeyle konuşuyor. Sesi, Aslan kadar ölümcül ve diğerlerinin hayatlarına da aynı derecede saygısız.

"Senin sayende değil, değil mi? Yıllar boyunca işlerimi tek tek elinden aldın. Bunu kişisel hale getiren sendin. Onu geri vermek için birkaç yıl daha bekledim. Ama şimdiye kadar işimi baltalamakta oldukça başarılı oldun. Etkilendim, evlat."

"Bana öyle deme."

"Her neyse. O küçük kuş bana ait. Onu kaçamayacağı daha sağlam bir kafese koymam gerekecek gibi görünüyor. Ve belki de daha etkili adamlar tutmam gerekecek." İcini çekiyor ve Connor'ın cesedine tepeden bakarken onu hayal ediyorum. "Yine de benim testimden geçtin. En azından bu kadarını halledip halledemeyeceğini merak ediyordum."

Bütün bunları Dmitri'yi test etmek için mi yaptı?

Benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ben sadece yemdim. "Ne istiyorsun?" Dmitri dişlerini sıkar.

"Senin sunabileceğin hiçbir şey. Kompleksi terk etmek için iki dakikan var, yoksa kız kardeşiyle başlayacağım. Şimdiye kadar telefonuna güzel bir fotoğraf gönderilmiş olmalı. Konuşmayacaksın. Dokunmayacaksın. Hatta aynı odada bulunmayacaksın. Beni duyuyor musun, *evlat*? Duyuyorsan, sonuçlarını sana memnuniyetle gösteririm. Ama belki de bunu hatırlatmak için annene bakmalısın. Oh, Connor'ın cesedi için endişelenme; temizliği birine yaptırırım. Bunu bir veda hediyesi olarak düşün."

Dmitri telefonu o kadar sıkı tutuyor ki, parçalara ayrılabilir gibi görünüyor — hat kesiliyor. Odada sadece yavaş bir bip sesi duyuluyor. Dmitri telefonu duvardan koparıp odanın diğer ucuna fırlatır. Telefon duvara çarparak binlerce parçaya ayrılır ve ben irkilirim. Dmitri, omzuna kurşun yediğini aniden hatırlayarak yüzünü buruşturur. Şaşkınlıkla bir adım geriye sendeler, omzuna dokunur ve parmaklarındaki kana bakar, kaşları karışıklıkla çatılır. Beyaz gömleği koyu kırmızıya boyanmaya devam eder.

"Gitmelisin," derim titrek bir sesle.

Gözleri kısıılır. "Seni terk etmeyeceğim."

"Gitmelisin," diye yalvarırım. "Onu duydun Dmitri; çevremdeki herkesi öldürecek. Başkalarını tehlikeye atmayacağım. Ne senin için ne de kendim için."

Bir şey söylemek üzereyken, Dmitri'nin cebinden yüksek bir vızıltı duyulur. O cebinden telefonunu çıkarırken ağzım kurur ve ellerim terler. Ekranda, bir barda rahatça oturmuş barmenle konuşan kız kardeşimin fotoğrafı belirir. Onun gülümsemesini görünce gözlerim yumuşar. Ne kadar büyüdüğünü ve hala ne kadar benzediğimizi

hala ikiz gibi benziyoruz. Aradaki fark, onun gerçek dünyada yaşaması, benim ise sadece izin verilen kısımlarda yaşamam.

Kararlılığımı pekiştirerek, silahı tekrar Dmitri'nin kafasına doğrultuyorum. "Git."

Ailemi riske
atmayacağım. Ne onun
ne de başka birinin için.

"Bir daha senden haber almak ya da seni görmek istemiyorum. Ciddiyim Dmitri, bana gelme."

"Seni burada bırakmayacağım," diye dişlerini sıkarak söylüyor, ama tereddüt ettiğini fark ediyorum. Muhtemelen kız kardeşimle hala iyi arkadaş oldukları için; her zaman öyleydiler. Onun hayatını tehlikeye atmak bir seçenek değildi.

"Hepimizi koruyamazsın, Dmitri. O zaman söylediğim şey şimdi de geçerli. Seni bir daha görmek istemiyorum. Varlığının her şeyinden nefret ediyorum ve sen olmasaydın, bu karmaşaya hiç bulaşmazdım." Kısmen doğru, kısmen yalan.

Dmitri ile hiç tanışmamış olsaydım, büyük olasılıkla babasının dikkatini çekmezdim.

Tüm bunlar için onu suçlamak istedim, kendimi rahatlatmak için, ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordum. Ama acımı ve hayal kırıklığımı başka bir yere yöneltmek benim için çok kolaydı.

Dmitri yoksa sorun da yok, değil mi?

Dudaklarımı yalarken silah elimde titriyor ve gözyaşları yüzümden akıyor.

Bakışları neredeyse onu vurmam için bana meydan okuyor ve zamanın geçtiğinin farkındayım.

"Kız kardeşimin iyi olduğundan emin olduktan sonra, ondan ve ailemden uzak dur. Seninle ilgili her şey alevler içinde kalacak ve onları daha fazla tehlikeye atmayacağım."

Bakışlarında soğuk bir fırtına kopuyor. Söylenmemiş olsa da, bu noktaya kadar ikimiz de Aslan'ın bana henüz ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Ve bu, bir gün daha hayatta kalmam için sahip olduğum tek koz. Ama kardeşim için karar bir dakikadan az bir sürede verilecek.

Hareket etme niyeti yok. Ben de silahımı doğrultup ateş ediyorum, yakındaki başka bir saksı bitkisini vuruyorum.

"Beni vurmayacaksın," diyor, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Öyle yaparsam çok daha kolay olacak," diye itiraf ediyorum. Bunun tamamen doğru olup olmadığını bilmiyorum. Dmitri'yi öldürürsem, belki de Aslan intikam almak için beni ve ailemi öldürür. Belki de aslında oğlunun ölmesini istemiyor, sadece ona işkence etmek istiyor, çünkü hasta ve sapkın bir oyun oynamak için zamanı var.

Dmitri kibirli bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Eğer bu seni özgür kılacaksa, tetiği çekmene izin veriyorum."

Alt dudağım titriyor; ben ona silah doğrultmuşken bu pislik nasıl gülümseyebilir?

Bu çarpık kaderimiz nasıl yine iç içe geçti?

Dmitri kendi güvenliğini hiç önemsemmez. Hiç önemsememiştir. Ama emin olduğum bir şey var ve bu odadan çıkmasının tek nedeni de bu olabilir.

Silahı kendi kafama doğrulttuğumda, bir adım atmak üzereyken durur. "Elanee..." diye uyarıcı bir şekilde homurdanır.

"Seninle gelmeyeceğim Dmitri. Başkalarının hayatını tehlikeye atmayacağım. Onlar senin için çok önemli olmayabilir, ama benim için her şey demek." Bana bakışından, beni omzuna atıp dışarı fırlamak istediğini anlayabiliyorum. Bu yüzden ekliyorum. "Ailesi tehlike altında olan tek kişi ben değilim." Annesi ve büyükbabası ne olacak? Ya onlara zamanında yetişemezse? Ya onlar da Aslan'ın listesindeyse?

Telefonuna, saate ve sonra bana bakarken çenesi seğiriyor. "Onu öldürüp seni özgür bırakacağım. Senin için geri geleceğim," diye söz veriyor ve ayrılıyor.

"Yapmamayı tercih ederim."

DMITRI

Hackerım Claus, Layla'nın yerini tespit etmek için sadece birkaç dakika harcadı. Layla'nın bulunduğu harap barın kapısına vardığımda, barmenle utanmadan flört ediyordu.

Beni gördüğü anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Ceketim, altındaki kanlı gömleğin çoğunu gizliyordu, ama kesinlikle daha iyi günlerim olmuştu. Şoförüm beni hastaneye götürmek için ısrarcıydı, ama babamla olan çatışmamı kamuoyuna duyurmak gibi bir niyetim yoktu. Durumu değerlendirmesi için özel doktorum var, ama önce Layla'nın güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Ben rahatça eğilip içkisini alıp bir dikişte içtiğimde, o taburesinden atladı. Bu, içimdeki öfkeli fırtınayı yatıştırmaya yetmedi. Elanee'yi geride bıraktım... lanet olası bir korkak gibi. Onu koruyamadım, tıpkı lanet olası annem gibi. Elanee benden nefret ediyor olabilir, ama ben kendimden daha çok nefret ediyorum, özellikle de Elanee'nin babamın kurbanı olmasının tek nedeninin ben olduğumu bildiğim için. O, babamın ağına yakalandı ve şu anda ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Omzumdaki yarayı tadını çıkarıyorum; aslında, çok daha kötüsünü hak ettim.

Bunca yıldır ona karşı çalışıyordum, ama onun gücüne kıyasla hala bir hiç olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Beş lanet yıl önce gitmişti. Ne zamandır birlikteydiler? Ona ne yapmıştı? Neden...

"Neden kanaman var?" diye soran Layla, beni düşüncelerimin sarmalından çıkarır. Başka biri dağınık halimi fark etmesin diye gömleğimi düzeltmeye çalışır. Sabahın bu saatinde barda sadece iki kişi daha vardır. Layla, benim kamuoyundaki itibarımı korumak için hemen harekete geçer. Aksi takdirde çok fazla soru işareti ortaya çıkar. Büyükbabamın şirketini ve bugüne kadar kurduğum her şeyi lekeler.

Ama ben bunların hiçbirini düşünmemiştim. Şu anda da hiçbirini umursamıyordum.

"Gitmeliyiz," diyorum sertçe. O piçler muhtemelen hâlâ bu barı izliyorlardır. Barmenin masasına, içkilerinin parasını ve cömert bir bahşış olduğunu düşündüğüm bir miktar para atıyorum. Layla barmenle özür dileyerek vedalaşıyor ve tereddüt etmeden beni takip ederek bekleyen arabanın arkasına biniyor.

"En son ne zaman ailenle konuştun?" diye soruyorum.

"Bu gece. Neden?" Kaşlarını çatıyor. "Bunun Elanee ile bir ilgisi var mı? Ve neden kanadığını bana açıklayacak mısın?"

Şoförüm, bu tür talihsiz kazalar yaşadığımda genellikle beni tedavi eden özel doktoruma doğru yola çıktı.

Muhtemelen kan kaybından dolayı başım dönüyor ve titreyerek nefes veriyorum. Yine, cezasının tadını çıkarıyorum. "Nasıl olduğunu bilmiyorum... ama o, babamla bir ilişkisi var."

Layla belirgin bir şekilde solgunlaşır. "Bratva mı?"

Başımı sallayıp, omzumdan yayılan keskin acıyı hissederek garip bir şekilde hareket ediyorum. "O, onun tarafından izleniyor. Nasıl yakalandıklarını bilmiyorum, ama büyük olasılıkla bana karşı bir misilleme. Layla'ya söz veriyorum, onu bu karışıklıktan kurtaracağım."

"Ne? Neden onu bu gece almadın? Geri dönmeliyiz!"

Bakışlarımla onu yerine sabitlerim. "Beni çok dikkatli dinle. Hiçbir koşulda ona yaklaşma. Eğer yaklaşırsan, sana ve ailine de saldırı düzenlenecek. Muhtemelen sevdiğin diğer insanlara da."

Yüzündeki ifade acı dolu bir öfkeye dönüşüyor. Onu bu halde görmek... benim yüzümden, şimdi tamamen farklı, rahatsız edici bir acı hissediyorum. Göğsümde. Herkesi uzak tutmaya özen göstermiş olmama rağmen, farkında olmadan ikisini de incitmişim.

Arabada sessizlik hakim. Onun bir şekilde hayatıma girmeyeceğini düşünmekle çok aptalmışım. O gün annemi ve beni dönüştürdüğünden beri, yirmi beş yıldır onu görmedim.

dışlanmışlar haline geldik. New York'a geri döndük ve bir daha geri dönmedik. O zamandan beri onunla ilgili hiçbir anım bile yok. Tek bildiğim şey, bunca yıldır ondan nefret ettiğim.

Ve bu... Elanee'yi yakalamak. Ellerimi yumruk yaparken kolumdan yayılan acıdan yüzümü buruşturuyorum.

Bunun için onu öldüreceğim.

"Peki, ne yapacağız?" Layla çok sakın bir şekilde soruyor, kararlılığı bana Elanee'yi çok fazla hatırlatıyor.

"*Biz* diye bir şey yok."

O alaycı bir şekilde güldü. "Her zaman *biz* vardı. Ve lanet olsun, kız kardeşimi bir psikopatın elinden kurtarmayacağım."

Dişlerimi gıcırdatırken çenemden bir acı geçiyor. Elanee, kız kardeşinin bu işe karışmasından nefret ederdi. Ama ikisi arasında Layla her zaman savaşçı olanıydı. Katil değildi, ama kolay lokma da değildi. Ama bu bile onun üstesinden gelemeyeceği bir şeydi.

Kız kardeşi gibi Layla da ne yapması gerektiğini söylenecek biri değildi. Onu bu işe dahil etmezsem, büyük olasılıkla pervasızca bir şey yapıp kendini öldürtecektir.

Siktir.

"Biraz düşünmeme izin ver. Bazı taşları hareket ettirmeye başlayacağım," diyorum. Çünkü babam hala Rusya'da yaşıyor olmasına rağmen, onun işlerini ve şehirdeki hayali hareketlerini gizlice takip etmeme rağmen, benden hiç bu kadar kişisel bir şey almamıştı.

Elanee'ye olan duygularımı beş yıl önce, o benim varlığımı içtenlikle ve açıkça hor gördüğünde gömmüştüm. Ama buna rağmen, onun ona sahip olmasına izin veremezdim.

Gerçek şu ki, kimse bu durumu bilemez.

Elanee'nin bu geceki yalvaran ifadesi ve damgalı ametist bileziğin görüntüsü ve hatırası aklıma geliyor.

Onu her şekilde yok edeceğim.

Kendini "Aslan" ilan eden adam yakında sonunu görecek.

ELANEE

Bir ay sonra...

MIRABELLA LATINE, ideal partnerini o kadar hızlı anlatıyordu ki, notlarımı ve ünlü referanslarını takip edemedim — otuzlu yaşlarının sonlarında, iki kez boşanmış bir kadın. Boşanması kesinleştiği gün, iki hafta önce, tam da bugün oturduğumuz yerde, ofisime gelmişti. Ve tanım gereği, tam bir baş belasıydı.

Onun gösterişli tavırlarına rağmen, ona uygun bir eş bulmak için gayretle çalışıyordum ve içimden onun bazı gerçekçi olmayan beklentilerini yargılıyordum. Ama o, aynı şeyi bekleyen birçok müşterimden biri ve gerçek şu ki, işimi seviyorum. Zenginlerin motivasyonlarını ve aşk tanımlarını keşfetmek çok ilginç. Ve çoğu zaman, çoğunun istediği şey, kendilerinden daha ünlü bir soyadına sahip biriyle evlenmek.

Bu müşterilerin bir kısmı, kızları için uygun bir eş bulmaya çalışan babalardı. Herhangi bir görüşme gerçekleşmeden önce onların onayladığı bir eş.

Ancak Mirabella, aşk kavramının peşinde ne kadar kararsız olsa da, ben onun aşık olduğu kadar çabuk aşık olduğunu da düşünüyordum. Ve bunun bedelini ödemeye hazırdı.

"Üçüncü seferde şans gelir, değil mi?" Mirabella parlak bir gülümsemeyle.

"Eh, oldukça uzun bir listen var ve ne istediğini biliyor gibisin." Dört sayfalık "istenen nitelikler" listesi, şüpheye yer bırakmıyordu.

Sadece yirmi dakika kalmışken, duvar saatine bir göz attım. Durumumun tuhaflığına rağmen, New York'a dönmeme izin verilmesi

New York'a dönmeme izin verilmesi, bazı koşullar olsa da, bana bir tür özgürlük hissi verdi. Bu özgürlüğümü bozan tek şey, bir ay önce Dmitri'nin daireme aniden girmesiydi. Ama ben pes etmedim.

Dmitri'nin davetsiz ziyaretini bir kutuya koyup, bir daha asla hatırlamak istemediğim diğer birçok anıyla birlikte kutusunu kapattım.

Her ne kadar bu sahte bir özgürlük hissi olsa da, Aslan'ın kontrol ettiği kısımları yine de fark ettim. Çalışmama izin verilen ofis Barone ailesine aitti. Alexander Barone'yi şahsen tanımıyor olsam da, bir hafta önce kızı Ara ile tanışmıştım ve onun Armani kardeşlerden biriyle ilişkisi olduğu söylentilerine rağmen, onun uygun bir bekar olduğunu görmüştüm. İtalyan patron Manhattan'ın çoğuna sahip olduğu için, bu aileden uzak durmamın açıkça tavsiye edildiği bir başka aileydi. Bu yüzden, çalıştığım yerin bile Aslan'ın iş yaptığı biriyle sözleşmeli ve denetim altında olduğunu şüphelendim.

Ama en azından evime biraz daha yakındı.

Ve kendi ofisimi yeşil bir duvar, köşede koyu zeytin rengi bir koltuk ve birkaç saksı bitkisiyle dekore edebilmenin keyfini çıkardım.

Fazla bir şey değildi, ama benimdi.

Şimdilik.

"Bu sefer daha genç biri nasıl olur?" Mirabella heyecanla soruyor. "Armani kardeşleri veya Ronald Welsh'i sık sık görüyorum. Dmitri Volkov'un görünüşü de fena değil. Birkaç hafta önce bir hayır etkinliğine katıldı ve itiraf etmeliyim ki gördüklerim hoşuma gitti."

Dmitri'nin adı geçince gülümsemem gerginleşir. Onu öneren ilk müşteri o değildi ve her seferinde sinirlerimi bozuyordu çünkü onunla hiçbir şekilde uğraşmak istemiyordum. Bu yüzden her zaman listenin en altına koyuyordum.

"Kaynaklarımı toplayıp bazı önerilerde bulunacağım," diyorum, nazik gülümsememi koruyarak.

"Acaba uzaktan çalışıyor musunuz?" diye soruyor, rujunu yeniden sürerken.

"Ne şekilde uzaktan?"

"Kız kardeşimin düğününe davet edildim." Gözlerini devirir ve kıskançlığı bellidir. Uzun platin sarısı saçlarını tarar

"Diyelim ki, seni düğün davetiyesine yazdırırsam, o zaman benim için keşif yapabilir misin?"

Kaşlarımla şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "Kız kardeşinin düğünü nerede?"

"Teksas." Gülümsüyor ve bu gülümseme neredeyse göz kamaştırıcı. Sormamalıydım çünkü sanki kabul etmişim gibi davranıyor.

"Bu, genelde yaptığım bir şey değil."

"Tabii ki, tüm masrafları ben karşılayacağım. Bir hafta sonu tatili cildine iyi gelebilir," diye şaka yapıyor. Bronzlaşmadığım için sık sık solgun tenimle ilgili şakalar yapılıyordu. Amerikalı bir baba ve İskandinav bir anneye sahip olan kardeşim ve ben, annemizin porselen gibi cildini ve sarı saçlarını miras almıştık. Ama babamın kahverengi gözlerini almıştık.

"Teklifin için teşekkür ederim, ama..."

"İsrar ediyorum," diye sözümü yine kesiyor. "Bir düşün. Aşk söz konusu olduğunda para engel değildir." Ayağa kalkarken kendi kendine gülüyor ve ilk kez, küçük, torbacık köpeği bana bakıyor. Köpek bile bir şekilde burnunu bana doğru uzatarak bana bakarken otorite kompleksine sahip gibi görünüyor.

"O zamana kadar bana seçenekler göndermeye devam et. Aklında kim var, merakla bekliyorum. Bu şehre geldiğinden beri en iyisi olduğunu duydum."

Kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Moskova'daki itibarım sayesinde müşteri portföyümün hızla büyüdüğü doğru.

"Aman Tanrım," diye heyecanla bağırır ve bileğimi tutmaya çalışır. Reflekslerim çok hızlıdır ve bileğimi geri çekerim, aramızda bir anlık gerginlik olur. "Oh, özür dilerim, seni korkutmak istemedim canım. Bu bileziğin bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum. Daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum. Ne kadar şanslı bir kadın olmalısın!" Parmağını ileri geri sallayarak, sanki ondan bir şey saklıyormuşum gibi davranır.

Ve işte burada The Lion'un markası iki ucu keskin bir kılıç gibi işliyor. Nereye gidersem gideyim, insanlar bana iltifat ediyor. Asla çıkarmama izin verilmeyen bu takı.

Üzerinde karmaşık bir şekilde yerleştirilmiş ametistlerle süslenmiş gül altın bileziğimi değer biçtiğimde, değeri 20 bin dolar gibi şaşırtıcı bir rakam çıktı

yirmi bin dolar değer biçildiğinde, onu parçalara ayırmak için her şeyi verirdim.

Her övgü aldığımda, dişlerimi sıkıp teşekkür etmek zorunda kalıyorum, böylece onun gerçek anlamını ve üzerimde yarattığı baskıyı gizleyebiliyorum.

Sahiplik.

Zincir.

Uçamayan bir kuş.

Mirabella ayrılır ayrılmaz, dizüstü bilgisayarımı çantama koyup ofisi kilitliyorum. Son zamanlarda öğleden sonra parkta yürüyüş yapmaktan keyif almaya başlamıştım ve bir sonraki müşterim gelene kadar bir saatim vardı. Döndüğümünden beri hiçbir arkadaşım ile iletişime geçmemiştim; aldığım onca mesaja rağmen hepsini görmezden gelmiştim. Elbette, bazıları muhtemelen benim kibirli bir kaltak olduğumu düşünmüştü, ama gerçekleri öğrenip başkalarının incinmesinden, onların böyle düşünmesini tercih ediyordum.

İki sıcak çikolata ile elimde, parkta yürürken çiçek açmak için elinden geleni yapan bahar yapraklarını hayranlıkla seyrediyorum. Biri benim içindi, diğeri ise parkta sık sık görülen evsiz kadın içindi. Baharın başlangıcı olduğu için hava hala soğuktu, bu yüzden ona sık sık sıcak içecekler götürürdüm. Karşılığında, o da her zaman nazik bir jestle aydınlatıcı bir not bırakırdı.

Ama ben başka nedenlerden dolayı bunu dört gözle bekliyordum. Onun evsiz mi yoksa Dmitri'nin çalışanı mı olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ancak olaydan sadece bir hafta sonra, Dmitri daireme zorla girdiğinde, iletişimimizin hiçbir izini bırakmayacak akıllıca bir fikir geliştirmişti. Dmitri'yi görmezden gelmek istesem de, o da kız kardeşim Layla'ya bana notlar yazdırıyordu.

Bir adam yanından geçerken yere düşen bereye bir bozuk para atar. Kadın ona bir not uzatır, ama adam bunu görmezden gelir ve yürümeye devam eder.

"Ahh, güzel bayan," diye heyecanla seslenir kadın beni görünce. Sıcak çikolata karşılığında bir not uzatır.

"Günün nasıl geçti?" diye kibarca soruyorum ve günün mesajını açıyorum.

Kağıdı açar açmaz kimin yazdığını anlıyorum, çünkü onun berbat el yazısı yüzünden ona hep sataşırdım. Ama bu, ona daha da bağlanmamı sağlıyor.

TEHLİKE ALTINDAYSAN. Lev kulübüne gel. Seni ve aileni koruyacağım.

Ayrıca, her sabah önünden geçtiğin Cappa adlı fırın lezzetli bagel satıyor.

Senin sevdiğin tuhaf baharatlı jalapeno kreması var. Tuhaf herif.

Notu katlayıp evsiz kadına geri veriyorum.

Kendime karşı dürüst olmak, tamamen parçalanmamamı sağladı. Bu, tutunduğum son şeydi. Bu konuda bencil olabilseydim, her mektubu alıp dikkatlice okurdum. Ama hiçbirini geri göndermezdim. Çünkü beni özgürleştireceklerini söyleseler de, kanatlarımın çoktan kırıldığını biliyordum. Aslan'ın bu oyundan sıkılıp beni şehirden alıp götürmesini bekliyordum.

Ve ondan sonra bana ne olacağını kim bilebilirdi ki?

DMITRI

Luca Armani'nin dövüş ringine daha erken girme fırsatım olsaydı, hiç tereddüt etmeden girerdim. O gece, bir aydır içimde biriken öfkeyi boşaltmak için tam da uygun bir fırsattı. İtalyan mafya patronu, onun kazanmaya çalıştığı kadın Arabella Barone ile yaptığım iş anlaşmaları nedeniyle ciddi şekilde kızgındı. İkisi arasındaki durum, ilişkilerinin yalanlar üzerine kurulu olması ve büyük olasılıkla ihanetle sonuçlanacağı düşünülürse, oldukça karmaşıktı. Ama ben de bu konuda bir payım vardı, çünkü son zamanlarda Elanee'nin çalıştığı şirketi Ara'dan sessiz ortaklık yoluyla satın alma niyetindeydim. Luca sadece kıskançtı ve ben de bunu kendi lehime kullanarak onun yeraltı ringinde dövüşmeye başladım.

Sabırsızlanmaya başlamıştım.

Yavaş yavaş, babamın Elanee üzerindeki kontrolünü kırmak için gerekli hazırlıkları yapıyordum. Sonunda, onu New York'a getirip yüzleşip öldürebilmek için bir yol bulmam gerekiyordu.

Yeterince hızlı ilerlemiyordu ve uykusuz geceler geçirdim, günlük işleri ve disiplinli davranmayı başarmaya çalıştım, ki bu benim hiç bilmediğim bir şeydi. Ona mektuplar göndermek ve onu takip etmek yeterli değildi. Onu koruyabileceğim bir yerde yanımda değildi, ben de onun yanına koşup ailesini tehlikeye atamazdım.

Ringde ileri geri zıplıyorum, yeraltı kulübünün enerjisi ve Luca'nın dikkatini ve saygısını kazanma niyetiyle heyecanlanıyorum. Hayatımda ilk kez müttefikler istiyorum. Güçlü müttefikler. Başkalarıyla hiç iyi geçinemedim, ama Elanee'nin özgürlüğü için, onları kazanmak için her şeyi yapmaya hazırım.

Mücadele ettiğim şiddetli migren ağrısı yüzünden kafam karışık, ama ilk maçımı çoktan bitirdim, sadece birkaç çizik ve çürükle onların şampiyonunu yok ettim.

Kendim. Kalabalığın beni yuhalamasını ve adımı lanetlemesini seviyorum, muhtemelen bana karşı bahis oynayarak kaybettikleri paradan dolayı.

Umurumda bile değildi. Bu

dövüşe ihtiyacım vardı.

Ve Luca Armani'nin onayına ihtiyacım vardı.

Onun oturduğu yere bakıyorum, tahtında bir kral gibi oturuyor, yanında endişeli Ara var. Bu gece burada olacağımı bilmiyordu. Ama ona bakmıyorum. Ona bakıyorum.

Luca'nın benden, "dışlanmış Bratva prensi" olarak adlandırdığı benden çekinmek için her türlü sebebi vardı. Şahsen onun bir pislik olduğunu düşünüyordum, ama ben de öyleydim ve onun gibi bir müttefikim olması, sadece babamla değil, onun için çalıştığı Bratva ile de uğraşmam durumunda benim lehime olacaktır. Bu, topyekûn bir bölge savaşına dönüşebilir. Birinin arkasına saklanmam gerekmiyordu, ama Elanee'yi geri aldığımda onu korumak için avantaj sağlayacaksa bunu kabul ederdim.

Mide bulandırıcı bir zevkle, Luca'nın sandalyesinden kalkıp, ringin etrafında oturan ve ayakta duran üyeler arasında merdivenlerden aşağı inmesini izledim. Ara neredeyse benim iyiliğim için endişeleniyor gibiydi, bu yüzden Luca'nın gözlerinde ölüm gördüğümü hissettim. Tanrı korusun, kimse onun kadınının dikkatini *ondan* uzaklaştırmasın.

Üniversite yıllarım boyunca kavga ettim ve toplumun gördüğü maskenin arkasında, alçakça işler söz konusu olduğunda, karışıklıkları kişisel olarak temizlemekten büyük mutluluk duyuyordum.

Böyle durumlarda, biraz stres atabilmek hoşuma gidiyordu.

"Bayanlar ve baylar, tekliflerinizi verme zamanı geldi çünkü bu izlenmesi gereken bir gösteri. Ev sahibimiz Bay Armani bu gece dövüşecek." Spiker duyuruyu yapar ve ilk başta herkes sessiz kalır, sonra bir hareketlilik başlar. Şüphesiz yine bana karşı bahis yapıyorlar. Çünkü kim kulübün sahibine karşı bahis yapacak kadar aptal olabilir ki?

Önceki dövüşten kalma tuzlu terin tadını dudaklarımdan yalıyorum. Luca ringe çıkıyor, 1,93 metre boyunda ve kamyon gibi yapılı. Onu yenmenin kolay olmayacağını biliyorum, ama

O kütleye sahipken, ben h zımla üstesinden gelebilirim. Takım elbisesinin ceketini çıkarır ve benim kıyafetime benzer Şekilde gömleğini giyer.

Ara'ya bakıyorum ve bu benim hatam oluyor       Luca yumruk atıyor ve ben zar zor zamanında ka abiliyorum. Boyuna göre Şaşırtıcı derecede hızlı.

"Gözlerini benden ayırma." Luca'nın yüzünde yarı çılgın bir gülümseme var.

"Ma  çoktan ba lamı  gibi görünüyor!" diyor spiker.

Teklifler verilirken nakit para çılgınca elden ele dolaşıyor.

 kimiz de para için burada değiliz,       ikimizin de ne yapacağımızı bilmediğimiz kadar çok paramız var. Ama o ve ben aynınız, doğuştan katiliz.

Birbirimizin duruşunu anlamak için tembelce birbirimizin etrafında dönüyorduk. Luca'nın yıllar önce mafya lideri olmadan önce ringde d v  t ğ ne dair hikayeler duymuştum. O zamanlar aynı çevrelerde olsaydık, muhtemelen birden fazla kez d v   m    olacağımızı hayal ettim.

"Babana d v   bildiğini mi kanıtlamaya  alı ıyorsun?" diye kı kırtıyor.

Babamın adı, zaten patlamak üzere olan son sinirimi koparıyor       bana Şimdiye kadar korumayı ba aramadığım her Şeyi hatırlatıyor. Bacaklarına d    k bir tekme atıyorum ama o kadar hızlı ki tekme i yakalıyor ve beni ringin öbür ucuna fırlatıyor. Momentumu kullanarak iplere çarparak geri sı ırıyorum ve yüzüne nişan alıyorum.

O bunu kolaylıkla engelliyor ve yanımdan kaçıyor. Dirseği ba ımın arkasına çarptığında gözlerim yıldızlar görüyor. Luca kaburgalarım  tekme atıyor ve ben ipe çarpıyorum, ama bu sefer o kadar kolay geri sı ırayamıyorum. Elimi ba ımın arkasına götürüp kanı silince elim titriyor.

Onun provokasyonuna tepki gösterip soğukkanlılığımı kaybetmi tim.

Ama o kaybetmemi ti.

Bu onun için çok kolay olmuştu.

Nefes alıp verirken kalabalığın sesi zar zor duyuluyor ve ne kadar ölümlü olduğumu hatırlıyorum. Yine de çok mutluyum.  ılgın bir gülümseme atıyorum. Birisi bana gerçekten zarar verebilmek için ne kadar zaman geçti? Ne zamandır böyle özgürce kendimi bırakabiliyordum?

Ayağa kalktığımda, adrenalin doğal seyrini izlediği için, hala iyile mekte olan omzumun acısını neredeyse hiç hissetmiyorum. Bakı larım Luca'ya takıldığında, bana sırtarak baktığını fark ediyorum. Saygı. Karşılıklı coşku ve

birbirlerini dövmek için izin. O, bunu yapabilecek beceriye sahip birkaç kişiden biri olsa bile, bu gece ölmeyi planlamıyorum.

Luca'nın dikkati, içkisini yudumlarken açıkça üzgün görünen Ara'ya yönelir.

Bu fırsatı değerlendirip ona önden vuruyorum ve hemen dudağını yaralıyorum. Geriye doğru sendeleyerek, dişlerine kan bulaşmış halde gülümsüyor.

İkimiz de aptal gibi gülümsüyoruz. Yine de göğsüm çarpıyor. Başım dönüyor. Kesinlikle çok mutluyum. Tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Yumruk yumruğa dövüşüyoruz. Onun kaşını yararken sağ gözüme bir yumruk yiyorum.

Doğal olarak ritmimi buluyorum, her vuruşta içimdeki vahşi canavarın kontrolü ele almasına izin veriyorum. Bir baş dönmesi dalgası beni sarar ve bir sonraki vuruşumu bozar. Luca kasıtlı olarak dudağına tekrar darbe alır, böylece beni doğrudan kaburgalarımın vurmak için en iyi pozisyonu alır.

Keskin, yakıcı bir acı kaburgalarımın ve göğsümden yukarı doğru yayılırken, duyulabilir bir çatlama sesi yankılanır ve ben doğal olarak yere yığılırım. O beni yere tekmelediğinde, engellemeye çalışacak kadar aklım başımda değildir.

Kalk. Kalk. Kalk. Nefesim kesik kesik geliyor. Kaburgalarım yanıyor ama başım dönüyor ve bu durumun geçmesi zaman alıyor. Yavaşça ayağa kalkarken bunu atlatmaya çalışıyorum, ellerimi kaldırıp onun bir sonraki hamlesini engellemek için elimden geleni yapıyorum. Pes edersem boku yedim. Ama ayağa kalktığımda maçın çoktan bittiğini anlıyorum.

Luca ringden çıkar, bakışları Ara'ya yönelir. Ara, çaresizce yalvarırcasına ellerini göğsüne bastırır. Ara, ilişkilerini inkar ediyor olabilir, ama akli başında hiçbir erkek, özellikle de kadını umursamıyorsa, kavganın ortasında durup kadının sessiz yalvarışlarını dinlemez.

Herkes şokta gibi görünüyor. Kalabalık sessiz ve çok az kişinin rahatsızlığını sesli olarak dile getirmek isteyeceğini sanmıyorum.

"Görünüşe göre bu gecenin galibi Playboy. Sunucumuzun başka randevuları var," diye duyurur spiker.

Kalbim çarpıyor ve vücudum acı içinde, ama çok öfkeliyim. O dövüşü resmen bıraktı ve benim kan içme isteğim hiç de dinmedi. Bir adım öne çıktığımda

dövüşe devam etmeye hazır olabilirdim, ama vücudum içten içe parçalanıyormuş gibi hissettim.

Bu kavgayı kendim için istedim. Ama her şeyden çok, Luca'ya bir izlenim bırakmak istedim, böylece Elanee'yi korumak için bir anlaşma ve başka bir katman oluşturabilirdim ve bunu başardığıma eminim.

Ama bu kavgayı bitirdiğimi hissetmiyordum.

Belki de içimdeki öfke hiç dinmediği içindir.

Ancak bu gece vücudum yeterince yorulmuş gibi görünüyor ve gözlerimi açıp kapatarak, yakıcı acıyı bastırmaya çalışıyorum.

Sessizce öfkesinin devam etmesini diliyorum.

"Harika, şimdi iki kaburgan kırıldı." Layla ellerini havaya kaldırır. "Delirdin mi sen? Neden Luca Armani'nin kulübüne gittin ki?"

Genelde benim geldiğimde sessiz kalan doktor, bu gece Layla'ya fazlasıyla hak veriyor gibi görünüyor. Muhtemelen bir ay önce omzumdaki kurşun deliğini dikip bana bu kadar pervasız davranmamamı tavsiye ettiği içindir.

"Bana ulaşmayarak dikkat çekmemen konusunda anlaşılmamış mıydık?" diye sakın bir küçümsemeyle cevap veriyorum.

Layla inanamıyormuş gibi ellerini beline koyar. "Evet, sen şu anda çalıştığım Armani barına girene kadar öyle yapmaya karar vermiştik." Yanıma oturmak için ayağını uzatır. Uygulayıcının iki katlı evinde eskiden oturma odası olan yer artık bir muayene odasıdır.

Layla'yı kasıtlı olarak Armani kulüplerinden birinde iş bulması için zorlamıştım. Böylelikle Bratva'nın onu hedef alma olasılığının daha düşük olacağını biliyordum, çünkü eğer bunu yaparlarsa, İtalyan mafyasının bir çalışanı olarak, on kat daha fazla öfkeyle karşılaşabilirlerdi.

Ancak bu gece, ailenin reisi Luca ile dövüş ringinde dans ettikten sonra, diğerlerinin ondan korkmaya hakkı varken, ona daha fazla hayranlık duymaya başladım.

"Yani, sanırım sen kazandın." Layla omuzlarını silkiyor.

"Sadece bana galibiyeti verdiği için," diye dişlerini sıkarak ayağa kalkıyorum. Oda dönüyor ve Layla, sandalyeye geri düşmeden beni yakalıyor.

"Hey, dur bakalım. Bu normal mi?" diye sordu pratisyene.

Nefesimi düzenledim, vücuduma kızgındım. Bu gece de beni yüzüstü bırakmıştı. Sayısız uykusuz gecenin etkisi olmalıydı. Ama duramazdım. Elanee gerçekten özgür olana kadar durmayacaktım.

"Durumunu ve sokak kavgasına karışmış gibi görünmesini, ayrıca Bay Volkov'un işlerini yürütürken yaşadığı stresi de göz önünde bulundurursak, öncelikle uyumanızı öneririm," diyor doktor.

"Gördün mü? Tamam." Sıkı bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Cebimde telefonum titriyor ve son yüklenen resimleri inceliyorum. Elanee'nin günlük hayatından kareler, müşterileriyle sohbet ederken, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi gülümserken çekilmiş fotoğraflar. O gülümsemeyi hep kıskanmıştım. Onunla ilk tanıştığımda, onu bu yüzden kırmak istemiştım. Şimdi ise, bana karşı beslediği açıkça görülen öfke yerine, o gülümsemenin bana yönelmesini her şeye değiştirdim. Onu suçlayamazdım da.

Layla'yı omuzlarımdan iterek, ikisinin de bana yaklaşmasına izin vermemem gerektiğini hatırlattım. "Yapacak işlerim var. Teşekkürler, Doktor."

Layla inanamayan bir ifadeyle arkamdan yürüdü. "Doktorun söylediklerini duymadın mı?"

"Dikkatli ol, Layla. Neredeyse umursuyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye alay ediyorum.

Yakıcı acıyı bastırıp kapıya doğru iki adım atıyorum. Üçüncü adımda, siyah beyaz yıldızlar geri geliyor ve son hatırladığım şey, ben uçuşuma düşerken Layla'nın beni yakalamak için uzanması.

ELANEE

Bazen dünyanın çok küçük olduğunu düşünüyorum. Bale kariyerim boyunca seyahat etmek istediğim ülke sayısını düşündüğümde, dünyanın ne kadar büyük olduğuna hayran kalırdım. Ancak kısa sürede, dünyadaki her şeyin güzel olmadığını, her tesadüfi karşılaşmanın bir lütuf olmadığını ve kaderin en çılgın beklentilerimizi bile altüst edebileceğini öğrendim.

Hayatımızın kontrolünü ele geçirmek bize söylendiği kadar kolay değil ve çoğumuz kolayca satın alınabiliriz. Bütün bunları zamanla öğrendim. Ve sonra, bir noktada, itaatkar, korkak bir yaratığa dönüştüm. *Ve bundan nefret ediyorum.*

En çok nefret ettiğim şey, her sabah, gücüne eşit derecede kötülük sahibi bir adamın, gözümün önünden silinmeyen şeylerin neden olduğu kabuslar yüzünden uykusuz bir gecenin ardından bu düşüncelerle uyanmak.

Soğuk bir sabah olmasına rağmen, kendimi normalden daha uzun süre yürürken buluyorum. Dün gece özellikle öyle bir geceydi. Eskisi gibi koşamıyorum; en iyi durumda bile sadece yürürken bile bileğimi burkuyorum, ama yine de yürümekten zevk alıyorum. Bazen, düşüncelerimi düzene sokmak için yapabileceğim tek şey bu gibi geliyor. Diğer zamanlarda ise, dünyada fark edilmeyen bir hayalet gibi dolaştığımı hissediyorum.

Bu görkemli binayı ve hastaneyi hayranlıkla seyrederim, insanların hayatlarının nasıl gelip geçtiğini merak ediyorum. Bazıları yas tutulurken, diğerleri sanki hiç var olmamışlar gibi sessizce kayboluyorlar. Sessizce, ben de ikincisi olmayı umuyorum, çünkü böylece ailemin güvenliğini garanti altına alabilirim.

Siyah deri giysili bir kadın hastaneden çıkıyor. Bir kez daha bakıyorum ve onun ikiz kardeşim Layla olduğunu fark ediyorum. Donup kalıyorum. Ona koşup sarılma isteği beni ele geçiriyor — başka bir tesadüfi karşılaşma. Gözlerim yaşlarla doluyor, çünkü bizim

Anılar. Rusya'ya taşınmasaydım ya da onu geride bıraksaydım, bunların hiçbiri olmazdı. Ama o zaman bile emin değildim; kaderin kendi planları vardı. Ama beni engelleyen şey her zaman olduğu gibi onun güvenliğiydi.

Yorgun görünüyor ve hastanede ne yaptığını merak ediyorum. İyi mi? Tanıdığımız biri mi?

Dikkatsizce yola çıkıp ona ulaşmaya çalışırken bir araba bana korna çalıyor. Kendimi toparlayıp kaldırıma geri adım atıyorum. Çok fazla dikkatsizce anılara dalmışım. Ona baktığımda, onun da benim yönüme baktığını fark ediyorum.

Hayır. Layla beni görürse, kendini durduramaz. Beni takip eder.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaparım. Koşarım.

Aramızdaki yoğun trafik için minnettarım. Uzaktan benim adımları haykırdığını duyabiliyorum, ama sesim arabaların kornalarıyla çabucak boğuluyor. Arkama bakmıyorum. Ondan uzaklaşmak için elimden geldiğince hızlı koşarken arkama bakamıyorum. Uzun süredir koşmadığım için koşmanın verdiği yükten ayaklarımdan bacaklarıma kadar ağrı yayılıyor.

Onun ve ailem için yapabileceğim tek şey, beni bulamayacakları ya da umarım aramayı bırakacakları kadar uzaklara kaçmak.

Bir ara sokağı dönerken omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Ayak bileğim garip bir şekilde burkuluyor ve duvara çarpıyorum. Bacağımdan yayılan keskin acı ile çılgılığımı bastırıyorum. Köşeyi döndüğümde, artık peşimde olmadığını fark ediyorum. Aramızdaki yoğun trafik nedeniyle muhtemelen beni takip edememiştir. Nefesimi toparlamaya çalışırken telefonum çalıyor.

Bilinmeyen numara.

Yutkunup cevap veriyorum, çünkü cevap vermemenin daha iyi olacağını biliyorum. "Bu sabah erken kalkmışsın."

Kalbim ve midem bir anda durdu.

Aslan.

Altı hafta önce beni buraya gönderdiğinden beri onunla doğrudan konuşmadım. Tek konuşmamız, o boktan dairede Dmitri'yi aradığı ve tehditlerini kulak misafiri olduğum zamandı.

"Uyuyamadım." Sesim çatallanıyor.

"Çocuklara sana güzel bir şey vermelerini söyleyebilirim. Uykuna yardımcı olur, eminim." Bunu bir arkadaşın iyi niyetli tavsiyesi gibi rahatça söylüyor.

Telefonu sıkıca kavrarken her yöne bakıyorum. O burada mı? Yoksa başka biri mi? Şu anda izleniyor muyum?

Yarındığım tuğla duvardan kendimi itip, titrek bacaklarla sendeleyerek ilerledim. Ama kız kardeşimden olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Aynı blokta olduğumuzu öğrenirse, bunun sonuçları olurdu.

"İhtiyacım yok." Korku dolu ses tonumdan nefret ediyorum. Gözyaşları yüzümden akıyor ve kendimi iyi bakılmış bir evcil hayvan gibi dairede saklanmak istiyorum. Son zamanlardaki gezilerimle cesurlaşmıştım, ama onun sesini duymakla yeniden eski halime döndüm.

"Orada arkadaşlar edindin mi, küçük güvercinim?"

Panik, bir ilmek gibi beni sıkıştırıyor. Onun sevgi dolu sözlerini nefret ediyorum. Sesini nefret ediyorum. *Onu nefret ediyorum.*

"Hayır. Onlara ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var." Prova ettiğim repliği söyleyerek içime kapanıyorum. Burada özgürlüğe hakkım olduğunu düşünmek ne kadar aptalca.

"Beni özledin mi?" Sesinde hiçbir duygu ya da sevgi yok.

"Evet, aslanım," diye fısıldıyorum. Gözlerimi kapatıp, sesinin kaybolmasını diliyorum.

"O zaman belki bir ara ziyarete gelmeliyim. Hoşuna gider mi?"

Bacaklarım tutmuyor ve sürünerek geldiğim ara sokaktaki tuğla binanın köşesine tutunuyorum. Kendimi savunmasız hissediyorum. Keşke evimde olsaydım. Kimsenin görmediği bir yerde saklanmış olsaydım. Tek duyabildiğim, kulaklarımda çınlayan kalbimin atışı ve onun ziyaretlerinde beni sık sık felç eden tekrarlanan ilahiler.

Lütfen git.

Karanlık ve soğuk bir odada tutulduğum anılar. Dışarıdan içeriye bakarken gelen kahkahalar.

Ben bir evcil hayvandan başka bir şey değilim.

Kırık, uçamayan bir

güvercin. "Evet," diye yalan söylüyorum.

Ama bu bir yalan değil, çünkü onu kabul etmemekle öfkelerini çekmektense, onu kabul etmiş gibi davranmayı tercih ederim.

Hat kesilir ve telefonu göğsüme bastırırım, vücudum titriyor.

Yere yığılıp çöp konteynerinin arkasında kusuyorum. Aslan geliyor... ama ne zaman?

Ve bu sefer bana ne yapacak?

Ailemi düşünürken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölür ve dua ederim... lütfen onlara zarar verme. Ne dersen yaparım, benim pervasızlığım yüzünden onları bağışla.

DMITRI

Hastaneden çıkarken takım elbisenin manşetlerini düzeltiyorum. Hastaneleri sevmem. Hiç sevmedim, sevmeyeceğim de. Bunun sebebi, çocukken annemin çok sık hastanelere yatırılmasıydı.

Başımı kaldırdığımda Layla'nın girişe doğru yürüdüğünü görüyorum. "Gidiyorsun sanmıştım," derim, şoförümün beklediğini fark edince.

"Sanırım Elanee'yi gördüm," diyor hızlıca.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve hemen uzaktan onu aramaya başlarım.

"Hayır, muhtemelen benim hatamdı. Son birkaç gecedir pek uyuyamadım, belki de onu görmek için umutluydum," diyor, ellerini ceketinin cebine sokarken omuzları yenik düşmüş gibi sarkıyor.

Bana baktığı için yorgun düşmüştü.

Doktorları dinlemeyip kendim taburcu olmayı seçtiğim için sinirlenmişti.

Bayıldıktan sonra, Doktor ve Layla hastanede daha fazla test ve muayeneye ihtiyacım olduğu konusunda hemfikir oldular ve şüpheli görünüşümün kamuoyuna duyulmaması için çok para ödedim. En son ihtiyacım olan şey dedikoduların yayılmasıydı.

"Eve git ve biraz dinlen," diyorum ona.

"Bunu senden duymaya ihtiyacım yok." Kaşlarını kaldırıyor. "Ben de kafana aldığın darbe sana biraz akıl verecek sanmıştım."

Omuzlarımı silkiyorum. "Ergenliğimden beri kafama aldığım darbeler bile kafama akıl sokmadıysa, şimdi de bir şey değişmez."

O iç geçirir ve bana "seni dövüp gevezeyi keseceğim" bakışıyla bakar.

Sırıtıyorum. "Belki de bu hafta biraz stres atmak için birkaç tur atmalıyız."

Kaşları havaya kalkar. "Doktorun söylediklerini dinlemedin mi? Dmitri, sen *hastasın*."

Çenem titrerken, birdenbire takım elbisemdeki bir tüy parçasıyla meşgul olduğumu fark ettim. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Daha önce konuştuğumuz gibi ilerleyeceğiz."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Dmitri, bu *her şeyi* değiştirir."

"Benim için değil," derim soğukkanlılıkla. "Elanee'yi bu durumdan kurtarana kadar hiçbir şey değişmeyecek. İkinize de söz verdim ve sözümünden dönmeyeceğim."

Tartışmak istiyor gibi görünüyor ama yapamıyor. Kız kardeşine yardım edebilecek tek kişi benken, nasıl tartışabilir ki?

Tırnaklarının kenarını ısırır, şimdi ciddi şekilde sinirli görünür. "Bu hoşuma gitmiyor."

"Sen pek çok şeyi sevmezsin. Özellikle de en iyi zamanlarında beni," diyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. Bana inanamayan bir ifadeyle bakıyor, muhtemelen bu ciddi durumda şaka yaptığım için.

Elbisemin kenarını tutuyor. Layla'nın en ufak bir zayıflık göstermesi bana garip geldiği için kaşlarımı çatıyorum. "Durum kötüleşirse bana söyleyeceğine söz ver. Ne yapabileceğimi bilmiyorum ama ikinizi de bu durumdan sağ salim kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Sözlerinin ciddiyeti rahatsız edici bir şekilde etkiliyor beni. Daha önce riskler yüksek olmasa da, şimdi kesinlikle bir kademe daha yükseldi. Ama bunun yerine, sıırıtıyorum. Eğer annemi ve beni hayatım boyunca rahatsız eden canavarı yok ederken aynı zamanda Azrail'in kendisiyle de yüzleşmek zorunda kalsaydım

, o zaman dans başlasın.

ELANEE

Dmitri Volkov burada olmamalıydı.

Müşterim Ara Barone, çöpçatanlık olasılıklarını tartışmak için beni aradığında, onun gelecekteki eşini tartışacağımızı düşünmüştüm.

Aynı masada karşısına oturan Dmitri Volkov *değil*. Kahretsin, bu hiç iyi değil. Onunla konuşmamam, hatta aynı havayı solumamam konusunda özellikle uyarıldım. Ama Ara benim müşterim ve ben birkaç gün önceki telefon görüşmesinden dolayı hala sarsılmış, kafam karışık bir haldeyim. Arkasında bir koruma duruyor. Belki de İtalyan patron Luca Armani ile olan ilişkisi hakkındaki söylentileri doğruluyordu. Ancak, New York'un sosyal çevrelerinde bu genel bir bilgi değildi. Ben bunu sadece, ondan da uzak durmam konusunda açıkça uyarıldığım için biliyordum. Bir de, babasının yakın zamanda hapse girmesiyle yaşadığı kamuoyu önünde aşağılanma vardı. Bu, işleri daha da karmaşık hale getiriyordu.

Bir ay öncesine kadar ona koca adayları bulmaya çalışıyordum; o ise çabuk atlatmış görünüyordu. Ya da belki de babasının zorladığı evlilik yerine aşık olmuştu. Her halükarda, o hala bir müşteriydi.

Boğazımı temizleyip masaya doğru yürüdüm. "Bayan Barone, sadece ikimiz olacağımızı sanıyordum?"

Ayağa kalkar ve bana sandalyesini uzatırken, sözleşme gibi görünen belgeleri toplar. Belgelerin birinde çalıştığım binanın adresini fark ederim. Peki, bu ikisinin ortak noktası neydi? "Başlangıçta öyleydi. Artık hizmetlerinize ihtiyacım olmayacağını söylemeye gelmiştim, ama bir arkadaşım ile karşılaştım ve sizinle biraz görüşmek istiyor."

Bu sefer Dmitri'ye bakıyorum. Onu iyice süzdüm çünkü her zamanki kusursuz görünüşüne rağmen yıpranmış görünüyordu. Onda neredeyse kırılğan ve yorgun bir hava vardı, ama yine de...

Güzel. O keskin mavi gözler hiçbir şeyi kaçırmıyor ve beni tamamen yutuyor. Bana karşı kolayca uyguladığı bu manyetik çekiciliği nefret ediyorum.

Bir başka tesadüfi karşılaşma. Hayır. Dmitri, Tanrı gibi davranarak bu durumu yaratmıştı ve bu ikimizi de öldürebilirdi.

Kaçmalıyım. Aslında, Dmitri'ye minnettar olduğum tek şey, ailemi ve kendisini uzak tutmasıydı. Şimdiye kadar.

"Elanee, lütfen otur," diyor Dmitri ve sesindeki yalvarış kırılıyor.

"Yapamayacağımızı biliyorsun. O..." Sesi kesiliyor, çünkü eli uzanıp benimkini tuttuğunda sesim kesildi.

"Sadece iki dakika, lütfen."

Bu adamın sorunu, ona hayır demek her zaman zor olmuştur. Ama artık ikimiz de tehlikenin ve sonuçların farkındayız. Gözyaşlarımın yanaklarımdan akmaması için elimden geleni yapıyorum. Aslan beni aradığında, geçen günkü o korkunç an yeniden canlandı. Dmitri gözlerimin önünde vurulduğunda. Ona koşmak istiyorum. Saklanmak istiyorum çünkü bir canavarla savaşabilecek tek kişinin Dmitri Volkov olduğunu çok iyi biliyorum. Ama aynı zamanda çok fazla insanın kaybolduğunu da gördüm. Bazı sınıf arkadaşlarım "kazara" öldürüldü ve arkadaşlarım birdenbire benimle aynı odada bulunmaktan korkmaya başladı.

Umut gibi bir kavramın zihnime girmesine izin veremem, çünkü bu en acı verici şeydi. Bu kadar çok şey risk altındayken, bu ağdan kurtulmak için birine güvenmek tehlikeliydi. Daha önce Aslan'dan kaçmayı başaramamıştım. Pençeleri çok derine batmıştı.

Ara eşyalarını toplamayı bitirdi ama bizi dikkatle izliyor. Nazik bir gülümsemeyle veda edip korumasıyla birlikte ayrılıyor. Bir anda, birlikte olmamam gereken tek kişi ile baş başa kalıyorum. Restoranın geri kalanını arıyor ve sert bir şekilde söylüyorum. "Dmitri, baban bizim buluştuğumuzu öğrenirse..."

"Burada kimse bizi görmez. Sadece birkaç dakika. Yapmak zorundaydım Elanee. Söz veriyorum, seni geri alacağım. Hem kendim hem de kız kardeşin için."

İkiz kardeşim Layla'nın adı geçince kalbim parçalanır ve kararlılığımı korumak daha da zorlaşır. Elini bırakıp, yenilmiş bir şekilde karşısına otururum.

"Layla iyi mi?" diye soruyorum, deri krem rengi eteğimi ellerimle düzeltiyorum. İyi miydi? Hastanede miydi? Başka biri miydi?

başka biri miydi? Hâlâ yaramazlık mı yapıyordu? Bizim gibi insanları bu tür belaya sokan türden.

Kaşları karışık bir şekilde birbirine yaklaşıyor. "İyi. Her zamanki gibi çok fazla tavır takınıyor ama iyi. Neden? Ne oldu?" diye endişeyle soruyor.

Boğazımı temizler ve sarı saçlarımı tararım. Kendimi toparlamalıyım çünkü içimdeki bu kırık parçayı, bu zayıflığı ona gösterirsem, kesinlikle fırsatı değerlendirmeye çalışacaktır. "Birkaç gün önce hastaneden çıkarken gördüm. Ona gitmek istedim ama..." Sözlerim yetersiz kalır. *Kız kardeşimin hastanede iyi olup olmadığını bile göremiyorum.*

"Hayır," diyor Dmitri kararlı bir şekilde. "Onun bir sorunu yok. O iyi. O değildi."

İçimden bir rahatlama dalgası geçer ve son birkaç gündür bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemişimdir.

"Bundan hoşnut olmayacaksın, ama o bana yardım ediyor," diye itiraf ediyor. "Seni geri getirmek için birlikte çalışıyoruz."

"Hayır. Onun bu işe karışmasını istemiyorum, Dmitri." Öfkeyle söylüyorum. Onun güvenliğini onun güvenliğinden daha öncelikli tuttuğum için kendimden nefret ediyorum, ama onun başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Kız kardeşim de öyle, ama bu dünya... biz bu konuda çok naiftik. Ancak, içimden bir parça, onun yerine benim başıma geldiği için minnettar. Bu kafesi kimseye dilemem.

"Seni özlüyor. Lütfen, Elanee, seni buradan çıkaracağız," diye yalvarır.

Ses tonu beni yıkıyor. Çünkü bu adam bir kadının iradesine boyun eğmez ya da birinin durumundan fayda sağlayamayacaksa pişmanlık göstermez, bu yüzden onu korumak için yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Onu incitiyorum.

Kibirli bir şekilde alay ediyorum. "Seni dinlediğim günler geride kaldı, Dmitri. Ben yardıma muhtaç bir kız değilim. Buraya kendim geldim, o yüzden bırak artık." Ayağa kalkmak istiyorum ama o yine elimi tutuyor.

Beni Aslan'ın malı olarak işaretleyen bileziğe bakışları, şiddetli bir fırtına gibidir.

"Lütfen, Elanee." Küçük bir zarfı elime kaydırır.

Ölümcül bir gülümseme atıyorum. "Belki kendimi yeterince açık ifade edemedim. Anlatmak için çantamdan silahımı çıkarmam mı gerekiyor?"

Kaşlarını çatarak elini çekiyor, ama ben zarfı bırakmıyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama içimden son kurtuluşummuş gibi ona sarılıyorum.

"Beni bir daha aramaya çalışma, Dmitri. Baban beni bu şehirde yem olarak tutuyor. Bir tavsiye: Buna kanma." Ses tonumda tüm kinimle eğildim. "Kız kardeşimi bu işin dışında tut. Bu sefer ciddiym, Dmitri. Beni hiç sevdiysen, bir daha ne ona ne de bana ulaşmaya çalışma. Vazgeç, yoksa bir dahaki sefere seni gördüğüm anda seni vururum."

Onun benimle aynı duruma düşmesine izin veremem.

Dışlanmış bir Bratva prensiyle ilişki kurmak, Azrail'in dikkatini çekmekle aynı şey.

Ve başkalarının orak taşımalarını izlemekten bıkmıştım.

DMITRI

Elanee benim mesafemi koruduğumu düşünüyor olabilir ve bir dereceye kadar öyle de... Ancak onun ve hareketleri hakkında her şeyi biliyorum. Gerçi tuttuğum kişi onu uzaktan dikkatle izlemek zorunda.

Şaşırtıcı bir şekilde, ona özgürlük hissi vermek için manipülatif bir yöntemle yakından izlenmiyor. Ara sıra, herhangi bir günde rastgele saatlerde biri onu izliyor, ancak belirli bir düzen yok. Ne olursa olsun, her an takip edilebileceğini nazikçe hatırlatmak için. Bu, korku ve paranoyadan dolayı kendini kontrol altında tutmasını sağlamak için bir taktik.

Ayrıca onun çöpçatanlık yaptığını da öğrendim. Üniversitede tanıştığımız günden beri aşk ve evliliğe inanmadığını söyleyen bir kadının, sonunda yüksek sosyete için en çok aranan çöpçatanlardan biri olması ironik geliyor bana. Ama belki de bu yüzden işinde iyiydi. Herkesi profilleyip uyumluluklarını değerlendiriyordu, bu da duygusal yakınlık beklentisinden tamamen farklı bir şeydi.

Havaalanı bugün çok kalabalık ve normalde özel jetle uçarım ama bugün business class'ta uçmak için nedenlerim var. Hostes beni biraz fazla hevesli bir şekilde koltuğuma yönlendirmeden önce kimliğimi gösteriyorum. Omzunun üzerinden bakarak hala onu takip ettiğimden emin oluyor ve ben ona gülümsediğimde, o da gülümsememe karşılık veriyor.

İnsanlar bunu bekliyor. Doğduğumdan beri Bratva ile olan bağlantımı bilenlerin şüphelerini gidermek için maske takmak zorundaydım. Üniversitede bu bilgi nasıl sızdı bilmiyorum, ama çoğu kişi bunu dedikodu olarak görmezden geldi, ancak yine de akıllılık edip benden uzak durdular. Şimdi, iş dünyasında, beni sadece vahşi bir iş adamı olarak görüyorlar. Ben de öyle kalmasını sağladım.

Business class'a eşlik edildim, ki bu benim tercihim olsa bile çok küçük ve klostrofobik bir yer. Ancak Austin, Teksas'a dört saatten az bir uçuş olduğunu düşünürsek, özellikle de böyle bir manzara varken, idare edebilirim.

Elanee yerini incelerken birden duruyorum. O her zaman böyleydi; meraklı ve her şeyin doğru yerde olduğundan emin olmak için tereddütlü.

Gülümsememi saklıyorum, çünkü beni gördüğü anda çılgına döneceğini biliyorum. Bu durumda bile onu kızdırmaktan zevk aldığım için pisliğin teki olabilirim, ama şu anda planladığım şeyin güvenli olduğunu biliyorum, yoksa bu riski almazdım.

"Bu sizin yeriniz olacak." Hostes, Elanee'nin yanındaki, aramızdaki koridordan ayrılmış yeri gösteriyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa..." Hostes yaklaşıyor ve elini omzuma koyduğunda donup kalıyorum, ucuz kiraz parfümü kokusu burnuma doluyor. "Beni çağırın, ben Klara."

Kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Başkaları bana izinsiz dokunduğunda dayanamıyorum. Sadece kontrol bendeyken ve izin verdiklerinde dokunabilirler.

Elanee'nin dirseği küçük su şişesine çarparak onu devirir ve tesadüfen ikimiz de onu almak için eğiliriz; ben yüzümü buruştururum, keskin bir ağrı hala iyileşmekte olan kaburgalarımı hatırlatır.

"Oh, pardon," der, ben şişeyi önce yakalarken. "Ben çok sakarım..." Başını kaldırıp baktığında sözleri dudaklarında kalır. Geyik gibi kahverengi gözleri, farkına vardığında iri iri açılır.

"Dmitri, burada olamazsın," diye fısıldar.

Suyu onun küçük sehpasının üzerine koyuyorum. "Son baktığımda, istediğim her şeyi yapabiliyordum." Sadece bir hafta önceki görüşmemizi ve onun tehdidini düşünüyorum. "Ve eminim ki, tüm bu tanıkların önünde bir uçakta beni vurmaya cesaretin yoktur." Yüzü bembeyaz oluyor ve bu durumda bile onu kızdırmanın ne kadar haksızlık olduğunu ben bile anlıyorum. Ama Elanee ile bu çok zor; üniversitede bile ona saçını çekip alay etmek benim alışkanlığımdı. "Sorun yok. Ailen güvende. Sadece küçük bir fırsatı değerlendirdim. Hepsi bu."

Şimdi çıplak bileğine bakmaya özen gösteriyorum. Uçağa binmeden önce profesyonel bir yankesiciye aldirttığım bilezik. Bir şey söylemek istiyor ama bileziğinin kaybolduğunu fark edince yüzü soluyor. "Onu geri vermelisin, Dmitri. Üzerinde takip cihazı var. Eğer takmazsam, o..." Önümüzdeki çift açıkça sinirlenerek dönünce ağzını kapatıyor.

"Kendi işine bak," diye yaşlı çifte kayıtsızca söylüyorum. Kadın şaşkınlıkla ağzını açıyor ve alaycı bir şekilde başka yere bakıyor. Yaşlı adama bakmaya devam ediyorum, o da hemen bakışlarını başka yere çevirip koltuğunda yeniden oturuyor.

"Elanee, beni dinlemeni istiyorum," diyorum çok sessizce, onun koltuğunun yanına çömelip elini tutarken. Bu bir alışkanlıktı. Sınavlar veya aile meseleleri yüzünden stresli olduğu anlarda, onu sakinleştirmenin en iyi yolunun bu olduğunu keşfetmiştim. Eli terli ve onun bu kadar çok korkudan sarsıldığını bilmek öfkemi daha da artırıyor, çünkü daha önce hiçbir şey yapamadım. Altı hafta öncesine kadar onun neler yaşadığını bile bilmiyordum.

Şehirde onu izleyen her bir pisiği öldürmek istiyorum. Ama bunu yaparsam, onların yerine yenileri gelir. Zaten önceden babamı yok etmeyi planlıyordum, ama bu olay o sözümü daha erken yerine getirmem için bir katalizör oldu. Şu anda, onu omzuma atmamı engelleyen tek şey, ailesini korumak istediği isteğine saygı duymamdı. Özellikle de kız kardeşini.

Ben dikkatlice ve açıkça konuşurken, nefes alış yavaşlamaya başlar. "Layla ile sınavlarda yer değiştirip durduğunuzu hatırlıyor musun?" Nereye varmak istediğimi anlayınca gözleri fal taşı gibi açılır. "Şu anda ikimiz de bu uçaktayız. Ayrıca, takmak zorunda olduğu peruğu hiç sevmediğini ve ikimizin de sahte kimlikleri olduğunu eklemeliyim, bu yüzden o da dahil kimse bu uçakta olduğumuzu bilmeyecek."

"Bu çok tehlikeli. Sana uzak durmanı söylemiştim," diye sertçe karşılık verir. Korkusunu hissedebiliyorum, bu işin ters gitmesi durumunda sonuçlarından çok korktuğu için çenemi sıkıca kapatıyorum. Ama artık onun bu mücadeleyi tek başına sürdürmesine izin veremem.

Hiçbir şey söylemiyorum; ikimiz için de kararımı çoktan verdim.

Beni baştan aşağı süzer, meydan okuyan ifademi iyi bilir.

Sanki zaman hiç geçmemiş gibi geliyor. Ve onun son sert sözleri yerine, güzel anılarımızı düşünmeyi tercih ediyorum.

Yutkunur. "Dmitri, sahte kimlik olsun ya da olmasın, sen biraz göze çarpıyorsun."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değil..."

Onu susturmak için elimi yanağına bastırıyorum. Sert bir nefes alıyor ve bu küçük numaranın hala işe yaradığını görmek güzel. Yumuşak, cildi hala çok pürüzsüz, ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatıyor. "Elanee, bu uçaktaki herkesi saydım. Seni tehlikeye atmam. Bileziğini çaldık ve önümüzdeki iki gün boyunca Layla müşterilerinin düğününe katılacak ve senin küçük kaçamağının tadını çıkaracak. Bu arada, seninle konuşmamız gerek."

"Ama ya ararsa? Ya gelirse? Layla'yı tehlikeye atamam."

Kalbim sızlıyor çünkü onu en başından beri korumak için orada olmalıydım. Yaralı gururum, o Rusya'da yaşarken onu kontrol etmeliydi. Bu yükü ne kadar zamandır tek başına taşıyordu? Babam ona neler yaşatmıştı?

"Layla bu tür durumlarla başa çıkmada çok ustadır. Ve onun güvenliğini sağlamak için birini onu izlemeye göndereceğim. Bir sorun çıkarsa, annen babanı takip ediyorum, onları hemen güvenli bir yere götüreceğiz."

"Hayır, biz..."

Başparmağımla keskin, belirgin elmacık kemiğini okşuyorum. Eskiden minyon bir kızdı, ama şimdi biraz zayıflamış görünüyor. Tabii ki, bunu öğrendiğim andan itibaren onu takip ettim. Bir şey olursa ve onu kendi rızası dışında ortadan kaldırmak zorunda kalırsam diye Archer'ı onu uzaktan izlemesi için tutmuştum. "Bu mücadelede yalnız *değilsin* Elanee. Bu fırsatı haftalarca bekledim. Kendimi tutmak benim için ne kadar zor oldu biliyor musun?"

O sertçe yutar. Birbirimize bakarken, emniyet kemerlerinin takılması için bir anons yapılır. Onu yanımda götürmek için içimdeki her türlü içgüdüyle mücadele ediyorum. Bunun yerine, kendimi zorlayarak ayağa kalkar ve alnına bir öpücük kondururum. Benden nefret ettiğini biliyorum ve bununla tamamen barışığım

. Ama ona verdiğim acı ve ıstırap için asla yeterince üzgün olamayacağım. Ve bunun ne kadar olduğunu henüz öğrenmemiştim.

Ayağa kalktığımda başım dönüyor ve kaburgalarımda daha fazla ağrı hissederek yüzümü buruşturarak koltuğunun arkasına tutunuyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Son iki aydır baş ağrısı çekiyordum ama bu yeni bir şey. Ve sinir bozucu.

Elanee beni tutarken koltuğundan yarı ayağa kalkmış durumda. "Dmitri?" diye endişeyle soruyor. Ağrının geçmesini bekliyorum.

"Ben iyiyim." Onu başımdan savarım. "Sadece iki kırık kaburgam iyileşiyor. Henüz benden kurtulamazsın," diye kuru bir şaka yaparım, ama ikimiz de bunu komik bulmayız.

Ben koltuğuma otururken, o isteksizce kendi koltuğuna oturur ama fısıldayarak bağırır, "Bu komik değil. Hala kavga mı ediyorsun?"

"Bilmeni isterim ki, ben hala en iyi çağımdayım, Elanee Lane. Daha otuz yaşına girdim." O benden sadece iki yaş küçüktü.

"Bu kadar içki içtiğin halde en iyi çağında olduğunu düşünmen korkutucu."

Onun hızlı zekâlı cevabına kaşlarımı kaldırıyorum ve kızımı ilk kez görüyorum. Tanıdığım Elanee. Hâlâ orada, kavga ediyor. Biraz kibirli bir tavırla bej kaşmir süveteri ve siyah deri eteğinin üzerine kemerini takıyor. Ağzımın köşesi kibirli bir gülümsemeye çekiliyor.

"Hatırladığım kadarıyla, içmeyi seven tek kişi ben değilim."

ELANEE

'den çok
korkuyorum.

Her şey çok
riskli.

Ama Dmitri'ye baktığımda, o her zaman olduğu gibi, hiç pişmanlık duymadan kendisi gibi davranıyor ve ben garip bir şekilde kendimi güvende hissediyorum. Ancak güvenlik ve korumanın cazibesi, birden fazla kez iki ucu keskin bir kılıç gibi etki etmişti.

"Şampanya?" Hevesli hostes Dmitri'ye teklifte bulunur. Hatırlayabildiğim kadarıyla o hep böyle olmuştu. Kadınlar, ondan bir iltifat almak için diz çöküyorlardı, bu yüzden istediği kadını seçebiliyordu. Bir zamanlar çok yakın olduğumuz için kıskanç kadınların alaycı sözlerine ve şakalarına maruz kaldım.

"Karım da bir tane ister. Lütfen içine biraz portakal suyu ekler misiniz? Mimosa kokteyli sever. Tabii, baharatlı margarita varsa, onu için sizi öper."

"Eşim" kelimesini duyunca başımı onun yönüne çeviriyorum ve hostesin biraz şok olduğunu ve sonra da moralinin bozulduğunu fark ediyorum, ama bunu kibar bir gülümsemeyle çabucak gizliyor ve uçağın havalanmasından bu yana ilk kez bana bakıyor. "Elimden geleni yapacağım," diyor ve şampanyayı masaya koyuyor.

"Onu reddetmek için beni mi kullandın?" diye fısıldayarak azarlıyorum.

O, sırtarak kemerini rahatça çözüyor. "Hadi ama, geçmişte hep işe yaramıştı. Hatırladın mı, 'kırmızı kod'? Bir randevuya çıktığında adamdan hoşlanmazsan, bana mesaj atıp, deli gibi sahiplenici eski erkek arkadaşın gibi davranmamı isterdin."

Onun olayları hatırlamasına şaşıyorum. "O sadece bir kez oldu. Ve bizim hiç kırmızı kodumuz olmadı. Senin zavallı kığın sadece

pislik gibi davranıp randevumu bölmeye karar verdi. O pisliği yaptıktan sonra aylarca kimse bana dokunmadı."

Ayağa kalkarken kendinden memnun görünüyor ve ben onun elini ne kadar çabuk tuttuğuma şaşıyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum. Sesimdeki çaresiz tonu nefret ediyorum. Hafif bir sohbet olması gereken şey, ne kadar çabuk benim yaklaşan mutsuzluğuma ve kaderime dönüşüyor. Bu adamdan nefret etmem gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Ama aynı zamanda tanıdık biriyle birlikte olduğum bu kısa zaman dilimini anmak istiyorum. Kafam karışık.

Elimi okşadı. "Bütün hafta sonu bizim, Cricket. Ama sanırım seni önce görmek isteyen başka biri var." Bakışları ekonomi sınıfına kaydı ve kız kardeşim sabırla koridorda duruyordu. Benimle tamamen aynı kıyafeti giyiyordu. Taktığı sarı peruk çok tuhaf ve ikimizin ne kadar kurnaz olduğunu unutmuşum. Aklımızı bir araya getirdiğimizde, güneş, dolu ya da fırtına olsun, hedefimize ulaşırdık. Yol boyunca kesikler ve çürükler alsak bile.

"Elanee." Adım, okyanustaki tek bir damla gibi geliyor. Dmitri'yi itip bana sarılırken gözlerim doluyor. Neredeyse dengemi kaybediyorum, ki bu günlerde bu pek de zor değil, ve kendimi sandalyeye tutunuyorum. Karışık duygular içimde kabarıyor ve uzaklaşma dürtüsüne direniyorum. Bu an gerçek olamayacak kadar güzel. Ama ona tutunuyorum çünkü, onlardan saklanmaya çalışsam da, içten içe beni asla vazgeçmeyeceklerini bildiğim iki kişiydiler, onları ikna etmek için elimden geleni yapsam da.

Bunu hak etmiyorum.

Yardım istiyorum. Kurtarılmak istiyorum.

Ama bunun yerine onları korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Layla bana sıkıca sarılır ve o sarılırken, Dmitri'nin sırtını izlerim. Dmitri, ekonomi sınıfındaki dar koltuklarda garip bir şekilde kıpır kıpır oturmaktadır. Çok büyük. Çok güçlü. Çok bariz. Çok... her şey.

"Seni çok özledim," diyor Layla coşkuyla. "Üzgünüm, Rusya'ya gittiğinde bana mesafe istediğini söylediğinde anlamadım; daha iyi anlamalıydım. O sana zarar verdi mi?" Eli saçlarımı okşuyor ve gözlerim doluyor.

Onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla, ama beni ailemden, *ondan* ayırmak, tüm bunların en acı verici kısmıydı.

"Bu fikri gerçekleştiremezsin. O bileziği bana geri vermelisin," diye talep ediyorum, bakışlarım onun bileğine takılıp kalırken kendime mantıklı davranmam gerektiğini hatırlatmaya çalışıyorum. Boğazım düğümleniyor. Onun bileğinde olmasını istemiyorum. Hapishanemden kurtulmak istesem de, kız kardeşimin benim yerime geçip bedelini ödemesine izin vermeyeceğim.

Beni bırakır ve Dmitri'nin koltuğuna bir kraliçe gibi oturur, yalvarışımı görmezden gelir. İkisi de birbirleri kadar inatçıdır; bu değişim konusunda kararlarını çoktan vermişlerdir. Hostes geri döner ve aynı kıyafetleri giyen kardeşimle bana iki kez bakar. Ama baharatlı margaritayı masaya koyarken hiçbir şey söylemez. "Ooh, bana da bir tane yapabilir misin, ama normal margarita olsun?" Layla, Dmitri'nin bıraktığı şampanyadan bir yudum alırken sorar.

"Tabii ki." Hostes şaşkın bir ifadeyle ayrılır. Bu işlem tuhaftır. Sanırım çoğu kişi yerine geri dönmesi istenir ya da sabah saat sekizde baharatlı margarita yapılamaz. Ama Dmitri'nin adı geçen her şey, takma ad olsun ya da olmasın, onun için mümkün olabilir.

"Şerefe," diyor Layla, sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi içkisini havaya kaldırarak.

Kafam karışık bir şekilde kendimi çökertiyorum. Onu beş yıl boyunca görmezden geldim, değersiz bir tutsak oldum, ama hem o hem de Dmitri sanki zaman geçmemiş gibi davranıyorlar. Ve bunun benim için olduğunu biliyorum. O kadar kırılgan mıydım ki, aksi takdirde çökeceğimi biliyorlardı?

"Layla. Bunu yapmanı istemiyorum. Bu durumdan kurtulabileceğimi hiç sanmıyorum ve bu seni, annemi ve babamı tehlikeye atıyor," diyorum, utançla kucağıma koyduğum ellerime bakarak.

Aramızda kasvetli bir gerginlik hakim. "Artık bunu tek başına mücadele etmiyorsun. Her savaşı hep birlikte verdik."

"Bu farklı." Layla'ya ne yaptığımı, ne gördüğümü veya neden savaşmaktan vazgeçtiğimi asla detaylı olarak anlatmazdım. Tek anladığım, onları uzaklaştırmam gerektiği idi, ama bencil tarafım onlara tutunuyordu. "*O da sana zarar verecek.*" Sesim neredeyse bir fısıltıydı.

"Pfft. Ben kendimi koruyabilirim."

"Hayır!" diye ısrar ediyorum. Çünkü tüm sert konuşmaları ve dövüş yeteneklerine rağmen, o bile bu işin üstesinden gelemmez. "Bu sefer farklı. Bu tür erkekler..." Bakışlarım Dmitri'ye geri döner ve hafifçe açık bırakılmış perdelerin arasından zar zor görebiliyorum. Yanındaki çocuk sandalyesinde zıplarken dirseğiyle yanağına vuruyor ve Dmitri cehennem ateşi gibi görünüyor. "Bu tür erkekler tehlikelidir, Layla. Aslan beni bırakmayacak. Kaçmak mümkün değil."

"Siktir et," diye açıkça söyler ve önümüzde oturan yaşlı çiftin bize doğru baktığını fark edince bacaklarını rahatça koridorda uzatır. "Ne bakıyorsunuz lan?" diye bağırır ve onlar o kadar alınırlar ki başlarını öne doğru çevirirler. Onun davranışından utanıyorum, ama yine de gülmek istiyorum, gerginlik beni sarsıyor. O her zaman Çin dükkanındaki boğa kadar kaba davranırdı. Ama sevdiği insanlar için dişini tırnağına takarak savaşırdı.

O elimi tutuyor ve ben ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. Onu şimdiye kadar yaptığım gibi uzaklaştırmak için kararlılığımı güçlendirmek istiyorum, ama yorgun, yenilmiş ve korkmuş durumdayım. Ve bunu ona itiraf edemem çünkü onun pervasızca bir şey yapacağını biliyorum, ama şu anda iyiymiş gibi davranmak için yapabileceğim en fazla şey bu.

"Ben tek başıma yetersizim, Elanee. Ama Dmitri yeterli. Tek yapabileceğim şey seninle yer değiştirmek. Belki de bu yüzden birbirimize benziyoruz. Eğer bu kaderin bir oyunuyorsa ve oynayabileceğim tek rol buysa, beni öldürse bile kabul ederim. Sen de benim için aynısını yapardın. Küçük kız kardeşimi korumaya çalışmak hakkımı benden alma."

O sadece on dört dakika daha büyük.

Devam ediyor. "Sadece iki gün. Düğünde bir grup arkadaşla başa çıkabilirim, müşterini sarhoş edebilirim ve ona en zengin görünen adamı gösterebilirim. Zaten tüm erkekler işe yaramaz, bu yüzden kolay olacak," diye şaka yapıyor ve bu sefer, titrek bir nefes içimden çıkıyor; nedense, onun özgüveni benim gerginliğimi hafifletiyor. "Belki o hariç."

Layla'nın bakışları Dmitri'ye kayıyor, Dmitri ise annesi onu azarlarken saçlarıyla oynayan meraklı çocuğu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor.

Onunla tartışmak için çaba göstermeye çalışıyorum, ama bana bakışındaki hassas tavır yüzünden ağızım kapanıyor. Eğılip elimi tutuyor. "Bilmediğıim ve daha önce yardım edemediğıim için zgnm."

"Bu senin hatan değıildi." Sesim kırılır.

Dmitri'nin de değıildi, ama bu duruma düştüğüm için kendimden başka birini suçlamak benim kararlılığıımın bir parçasıydı.

Kız kardeşimi takdir ediyorum, Layla'nın yanaklarında renk var, gülümsemesi samimi ve bakışlarında canlılık var; ben ise boştum, terk edilmiştim ve her uyanık olduğıum saatte beni rahatsız eden hayaletlerle birlikte solup gidiyordum.

"İnmeden önce çantalarımızı değıştirmeliyiz ve Aslan'ın adamlarıyla karşılaşırsam bilmem gerekenleri bana anlatabilirsin. Ah, sana giysi de getirdim. O zamana kadar kız kardeşinle bir şeyler içip eğılenir misin?"

Midemdeki düğüm sıkışıyor. Bir gece. Çok mu büyük bir riskti? Yine de, talepkar kız kardeşime bakarken, tek istediğıim ağılamak çünkü bunu istiyorum. Onunla birlikte olmak. Belki de onun beni ikna etmesine izin vermek bencilceydi. Ama onun için ölmeye hazır olduğıumu biliyordum; aslında, çoktan pes etmiştim ve leceğıimi düşünmüştüm.

Ama uzun zamandır ilk kez nefes alabileceğıimi hissediyorum.

Umut.

Belki bunu atlatabiliriz. Bu bencilce.

Ama zgr olmak istiyorum.

Ayrıca, Dmitri ve Layla bir komplo planı yaptıklarında fikirlerini değıştiremeyeceklerini biliyorum.

İsteksizce içkimi kaldırıyorum.

Ama bunun son karşılaşma olması da beni yeterince mutlu etmişti.

DMITRI

"Bu deri kıcıma batıyor, yıllardır tayt giyiyorum," diye şikayet ediyor Elanee. Deri pantolon ve kalın botlar giymiş, üstü dar. Layla'ya onun için giysi almayı görev olarak verdiğim için hemen pişman oluyorum. Layla kesinlikle benimle dalga geçiyordu, çünkü Elanee, geniş kenarlı gözlükler, şapka ve o kıyafetle yüzünün çoğunu örtse bile beni delirtiyordu.

"Ekonomi sınıfındaki çocuk kafama tekme atarsa, kıcına bir şey girdi diye şikayetini duymak istemiyorum." Neredeyse kükrüyorum.

Gözümün ucuyla, hafif bir gülümseme görüyorum. Ve bunun kısıtlanmış olmasından nefret ediyorum. Eskiden özgürce gülerdi, ama şimdi sanki gülmek için izin alması gerekiyormuş gibi davranıyor. Babam hakkında her şeyi öğrenmem gerekse de, bu hafta sonu da onu babamın pençesinden kurtarmak istedim. Neden savaşımaya devam etmesi gerektiğini hatırlatmak için.

Araba otelin önünde duruyor. Otel şehirden biraz uzakta, müşterisinin düğünü için kız kardeşi rolünü oynayan Layla'nın bulunduğu yerin ters yönünde.

Onu zorla arabaya bindirdikten sonra, neredeyse tüm yolculuk boyunca arka koltukta tartışarak geçirdik. Elanee çöpçatanlık işinden zevk alıyor ve bu işten gurur duyuyor olabilir. Ama Bratva'ya karşı bir plan yapabilmem için birlikte geçirebileceğimiz birkaç fırsattan biri buysa, onu bırakmayacaktım.

Tek tesellim, onların New York'ta çok belirgin bir varlıkları olmamasıydı. Bunun için ben de çaba sarf ettim ve İtalyan mafyası da yeterince caydırıcı bir unsurdu. Bunun dezavantajı ise, bu meselenin kişisel olmasıydı. Ama ne zaman ve nasıl temas kurduklarını bilmemek beni içten içe yiyip bitiriyordu. Ona ne yapmıştı? Ona *dokunmuş* muydu?

Arabadan hızla inip şoförden önce kapıyı açmak için koştuğumda parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Elbette, kıyafetleri bu otelin diğer üyelerinden çok farklı. Ama yine de, onu başka türlü istemezdim. Bakışlarım, fermuarın zar zor tuttuğu göğüslerinin kenarlarına takılıyor. Beni böyle eziyet eden Layla'yı sikeyim. Elanee ne kadar minyon olsa da, her zaman kıvrımları vardı.

"Görünüşe göre bugün kafana tekme atan tek kişi o çocuk olmayacak," diye ekliyor, bakışlarımı fark ettikten sonra.

Gülümsüyorum, onu hayata dönmüş görmek, sanki onca yıl onsuz susamışım gibi susamış canavarıma su veriyor. Ve altı hafta önce yüzünde gördüğüm saf dehşet yerine, onun ukala cevaplarını tercih ederim.

Elini tutup bagajları konsiyerje bırakıyorum.

Onu resepsiyona götürürken, "Hâlâ kendi başıma yürüyebilirim," diye fısıldayarak bağırır.

"Ben artık gençliğimin baharında olmayan bir adamım, unuttun mu? Belki yürümek için yardımına ihtiyacım var; elbette bu kadar acımasız değilsindir, değil mi?" diye azarlıyorum.

O öfkeyle homurdanır ve içeri girdiğimizde erkeklerin ona bakışlarından nefret ederim. Artık Layla'nın seçiminden iki kat daha fazla etkilenmiyorum.

Resepsiyonistin arkasında durduğu mermer tezgaha yaklaşıyoruz ve Elanee'nin dev avizeye bakarak girişin tasarımını takdir ettiğini fark ediyorum. O, özellikle mimari söz konusu olduğunda, her zaman karmaşık detaylara hayran kalmıştır. Dansçı olmasaydı, başka bir yol izlemiş olabileceğini düşünüyorum. Şimdi keşke öyle yapsaydı diyorum, çünkü balet için Rusya'ya gitmesi onu babamla tanıştırdıysa, onu gitmekten alıkoyardım.

Bu, isteyerek birini veya bir şeyi bırakıp gittiğim tek zamandı. Bir daha asla aynı hatayı yapmayacaktım. Mezun olmadan önce benden nefret etmiş ve yüzüme içki fırlatmış olabilir, ama onun iyiliği için onu bırakmayı kabul etmiştim. Onun kalmasını isteyen ama bunu hiç söylemeyen, bunun yerine ona asla dokunmak gibi bir niyetim olmadığını açıkça belirten bencil bir piçtim. Tabii ki bu bir yalandı.

"Hayden King için bir oda ayırttım," diyorum.

Elanee'nin gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. Belki de uçaktaki birkaç içki onu gerçekten sarsmıştı, çünkü o zaman eski halinden sadece parçalar görmüştüm, ama şu anda... hiçbir şey değişmemiş gibi geliyor.

"Hemen. İşte anahtarınız, her şey hazırlandı." Kadın bana parlak bir gülümsemeyle selam verdi.

"Rahatsız edilmediğimizden emin olun. Ve restoranı saat yediye rezerve edeceğiz."

"Elbette." Başını zarifçe eğiyor ve biz kartımızı elimizde resepsiyondan ayrılırken, Elanee ile benim aramda hızlıca bakışlarını gezdiriyor. Elanee, elini tuttuğumda irkiliyor ama elini benimkinden çekmiyor. Beni reddetmek istediğini biliyorum, ama yine de bunun ona biraz rahatlık verdiğini fark ediyorum.

"Kral mı? Gerçekten mi?" diyor Elanee.

"Uygun geldi," diyorum gerçekçi bir şekilde. Bu sefer, bir personel asansör düğmesine basarken o gözlerini deviriyor ve asansörün kapısının açılmasını bekliyoruz. Sanki takip ediliyormuşuz gibi lobiye dikkatle taradığını fark ediyorum. Asansöre bindiğimizde bile, sanki birinin dışarı atlayacağını beklermiş gibi kapanan kapıların arasından dikkatle bakıyor.

"Burada kimse sana zarar vermez," diye hatırlatıyorum ve başparmağımla onun başparmağını okşuyorum.

Nefesi kesilir ve yan profilime bakar. O büyük kahverengi geyik gözleri, sanki bir serapmışım gibi beni yutar. "Bu gerçek dışı geliyor."

Elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum. "Ben çok gerçeğim, Elanee."

Yanakları hafifçe kızarır. "Bunu yapma." "Ne?"

"Bana cazibeni kullanma. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

Ama vücudu her zaman aksini söylüyordu. Bunun yerine, birbirine dolanmış ellerimizi indiriyorum ve kendime bu kadar açık olmamam gerektiğini hatırlatıyorum. Ben iyi bir adam değildim, babamın ona verdiği zararı telafi edemezdim.

Babam annemi milyonlarca parçaya ayırmıştı ve şimdi ben de bunu yeniden yaşıyordum. Neden hala annemi ya da Elanee'yi korumak için yeterince güçlü değildim? Daha fazla servetim vardı ve

ne yapacağımı bilmediğim kadar büyük bir etkiye sahiptim. Bir canavarla yüzleşmek için kısmen bir canavara dönüşmüştüm, ama bu yine de yeterli değildi.

"Bana öyle bakmayı kes," diyor.

"Nasıl?" diye soruyorum, otuzuncu kata ulaştığımızda.

"Sanki ortadan kaybolacakmışım gibi." Ve bunu, onun kendi güvensizliğinin yüzeye çıktığını, ikimizin ortak korkusunu bildiğim bir şekilde söylüyor.

"Ama sen zaten bir kez yok oldun," diye sessizce hatırlatıyorum ona. Bu, beni hemen Rusya'ya gitmeden önceki geceye ve arkadaşlığımızın nasıl bittiğine götürüyor.

Kapılar açılır ve o, elini geri çekip çatı katına doğru bakarken nefesi titriyor.

Ben bencil bir pisliğim. Bu zor durumda bile, ona karşı öfkemi dışa vurmaktan kendimi alamıyorum. Ve bunu istememiştim bile. Ama o dışarı çıkarken, sıkı deri kıçının bir yandan diğer yana sallanışını izleyerek onu içime çekiyorum. Penthouse'un ihtişamını ve eşsiz mermer tasarımını görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. Bütün mekan, büyük beyaz sütunlar ve altın işlemeli mobilyalarla, bir tür Yunan tapınağı gibi inşa edilmiş. Tavan - tüm kapılar açık, terasa ve havuza giden tüm engeller kaldırılmış, serin bir esinti içeri giriyor, güneş parlak bir şekilde parlıyor.

Önümüzde, ahşap sütunlu büyük bir şezlong ve uzaktaki şehri gören balkonda bir havuz var.

"Bu çok güzel," diye nefesini tutan Elanee, yine benim kızım. O her zaman güçlü ve kararlı biriydi. Davranışlarında kararlı ve asil. Ve o hala orada.

"Bu geceyi daha rahat geçirmek için başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Alt dudağını ısıyor ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Terliklere ihtiyacım var."

"Terlik mi?"

"Sıkıca sarılabilen cırt cırtlı olanlardan. Kimsenin ayaklarımı görmesini istemiyorum," diyor sessizce.

Kaşlarım çatılır. Zorlu rutinleri ve antrenmanları sırasında ayaklarını defalarca görmüştüm, ama yine de başımı sallarım. Onu daha rahat hissettirecek her şey.

"Teşekkür ederim," diye fısıldar ve manzaraya doğru bakar. Cebimdeki telefonum titrer ve telefonumu çıkarırım.

Layla: Kontrol noktası.

Ben: Bu bir oyun değil. Ama biz de vardık. Bir daha kıyafet seçimini sana bırakmayacağım.

Layla: *Sırıtan Emoji* Neden rahatsız olduğunu anlamıyorum. Ben her zaman bu tür kıyafetler giyerim.

Cevap vermiyorum.

Layla: Ama ciddi, onu güvende tut.

Telefonu cebime koyup, Elanee'nin havuza bakışını hayranlıkla izliyorum.

İnterkomumuzdan bir ses geldiğinde donup kalır.

"Sorun yok. Görevlileri ayarladım," diyerek onu sakinleştiririm. Asansöre binmelerine izin verilmeden önce kimlikleri kontrol edilir.

Elanee kaçınılmaz olarak yanıma gelir ve hafifçe arkama saklanır.

Bundan nefret etsem de, bu durumdan keyif alıyorum. Onu sonsuza kadar koruyacağım. Ama onun artık korku içinde yaşamasına tahammül edemiyorum.

Asansör kapıları açılır ve üç kadın ve bir erkek çıkar, hepsi siyah giyinmiştir. Pamper çalışanlarından birinin erkek olduğunu fark edince pek etkilenmem, ta ki o gösterişli bir şekilde konuşana kadar. "Aman Tanrım, geciktiğimiz için çok üzgünüm! Peki, bugün kiminle çalışacağız?" Heyecanla ellerini birleştirir.

Onun onaylayıcı ilgisi bana yönelir. En azından Elanee'ye asılma hatasını yaparsa onu dövmek zorunda kalmayacağım.

"Karım bu akşam yemeğinden önce şımartılmaya ihtiyaç duyuyor."

"Ne?" Elanee inanamayan bir bakış atar. "Bizim yapmamız gereken... bilirsin... başka şeyler yok mu?" Kaşlarımı kaldırırım ve yanakları kızarır. "Ne demek istediğimi biliyorsun, pislik."

Yine parmak eklemlerini dudaklarıma götürdüm. "Yapacağız, Cricket. Söz veriyorum. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ama önce, ona bir kraliçe gibi davranıp onu iyileştirmem gerekiyor. O kadar kırılmıştı ki, onu nasıl düzeltebileceğimi tam olarak bilemiyordum. Tek bildiğim, onun sevgiye ve ilgiye ihtiyacı olduğu, annemin bana öğrettiği ve benim de elimden geldiğince onun iyileşmesine yardımcı olduğum şeydi.

Elanee'ye korkunç olaylar başlamadan önce birkaç saat huzur vermek istedim, ama onu çoğu insanın yıkılacağı anıları yeniden yaşamaya zorlayarak kötü adam rolünü oynamak zorunda kaldım.

Bu, zulmümden önce bir nezaketti.

Hepsi onun içindi.

ELANEE

Mitch, omuzlarımdan geçen zarif altın rengi elbiseyi ve ona uyan topuklu ayakkabıları elinde tutuyor. Elbise bedenime ve vücut şeklime mükemmel bir şekilde uyuyor gibi görünüyor. Ancak topuklu ayakkabıları gördüğüm ilk ateşe atacağım ve elbise için ilk tercih olmasa da, sonsuza kadar kız kardeşimin siyah botlarını giymeyi tercih edeceğim.

"Oooh kızım. Bu elbise *her şey!*" Mitch duyurur. "Değil mi, bayanlar?" Kadınlar heyecanla başlarını sallayarak onaylarlar.

Sadece masaj, stil ve bakım değil, saatlerce süren "kızlar sohbeti" de yaptık ve bu bana garip geldi ama aynı zamanda enerji verdi.

Dmitri, buna katılmak gibi bir niyeti olmamasına rağmen, birkaç metre ötemden ayrılmadı ve sanki duman olup uçacakmışım gibi bana bakıp durdu.

"Otur. Otur," diye ısrar ediyor Mitch, oda gibi yatak odasında. Kendimi tapınaktaki bir Yunan tanrıçası gibi hissediyorum.

Başlangıçta rahatsızdım, özellikle masaj konusunda. Masaj teklif ettiklerinde gözlerimi kapalı tutmakta zorlandım çünkü sırtım açıkken herhangi bir şey olmasından çok korkuyordum.

Dmitri elimi tuttu ve tembelce yanıma oturdu, masaj boyunca bir bacağını diğerinin üzerine atmış bir şekilde kitap okudu. Masaj sırasında terlik giydiğim için bana sataşmasına rağmen, onun yanında güvende olduğumu bilmek, rahatlamam için yeterliydi. Kısa bir süreliğine de olsa. Ama zihnim durmadan çalışıyordu, kız kardeşim ve düğünde nasıl olduğunu merak ediyordum.

İşimi yapmadığım için suçluluk duyuyordum, ama kalbim de gerçek, nefes alan özgürlüğün kavramı ve umuduyla çarpıyordu.

Mitch farklı ruj renklerini sıraladı ve hangisinin en uygun olacağını dikkatlice seçti.

Kadınlardan biri, içinde soğuk şampanya şişesi olan bir kova buz getirip bana bir bardak doldurdu. "Siz dördünüz içmeyecek misiniz?"

Mitch yüzünü buruşturdu. "Kızım, biz iş başındayız; kötü örnek olma."

"Sorun değil." Neden bilmiyorum ama sesim neredeyse çaresiz geliyor. Uzun zamandır arkadaşlık ya da dostluk yaşamadığım için mi böyle? Rusya'daki ilk iki yıl normal geçmişti, kızlarla hazırlanıp eğleniyor, partilere gidiyorduk ama zamanla her şey karanlığa ve yalnızlığa dönüştü.

"Karım sarhoş arkadaşları tercih eder," diyor Dmitri, başını kaldırmadan bir sayfayı daha çevirirken.

Mitch şaşkın görünüyor ama sonra omuzlarını silkiyor. "Tamam, kraliçeler. Hadi içelim."

Beş bardak doldurulur ve bir yudum alırken birbirlerine şakacı bir şekilde bakarlar. Kadınlardan biri banyodan bir kutu çıkarır ve hayretle nefesini tutar. Hepimiz onun yönüne bakarız.

"Aman Tanrım! Şuna bakın ne kadar güzel!" Kadınlardan biri haykırır. Fildişi rengi bir iç çamaşırı seti, onu havaya kaldırdığında parıldar. Sütyen ve tanga, karmaşık siyah bağcıklarla süslenmiştir. "Oooh, ve özel bir küçük oyuncak."

Kutudaki vibratörü kaldırdığında yanaklarım kızarır.

"Kocanın zevki çok güzel," diye Mitch kulağıma fısıldadı. Dmitri'ye anlamlı bir şekilde baktım, o başka bir sayfaya geçti ama dikkatle dinlediğini biliyordum.

Bu beni üniversite yıllarıma geri götürüyor. Beni kızdırmak için hep iç çamaşırı setleri satın alırdı. Odama girip onları bırakırdı, sırf sınırlarımı yine aştığını bilmem için. O kadar ki, oda arkadaşım evdeyken kapıyı açıp onu içeri alırdı.

Ama bu gece benden bir şey beklemiyordu, değil mi? O sınırı hiç aşmamıştık. Suçluluk duygusu beni sıkı bir şekilde sarıyor. *Bundan emin oldum.*

"Şerefe! Sonsuza kadar mutlu olalım!" diye bağıyor Mitch. Kötü bir alametmiş gibi, kadehimi onlarınkine çarpmaya çekiniyorum. Böyle bir şey dilemek gerçekten doğru mu?

Dmitri'nin yönüne baktığımda, bu sefer benim kadehimi onlarınkilerle yavaşça tokuşturmamı izlediğini fark ettim.

Belki sonsuza kadar mutlu bir hayat değil, ama benim için mücadeleye devam edenlere minnettardım.

Ve şüphesiz yaklaşmakta olduğumuz uçurumun kenarını kendime hatırlatmamaya çalıştım.

DMITRI

"Restoranda saat yedide rezervasyon yaptır dediğinde, *bir* yer ayırttığını sandım," diye Elanee masanın karşısından fısıldadı.

"Burada sadece biz varken neden fısıldıyorsun?" diye soruyorum, garson peçeteyi kucağıma koyarken arkama yaslanıyorum. Garson çekingen davranıyor ve Elanee'nin peçetesini koyarken bile ona bir kez bile bakmıyor. *İyi.*

Çünkü Elanee muhteşem. Bir tanrıça. Sadece benim görebileceğim bir mücevher ve manzara.

"Teşekkür ederim," diyor Elanee, garsonun ona doğrudan bakmaktan çekindiğini fark ederek.

Önümüze birçok tabak konuyor. "Tapas mı aldın?" diyor şaşkınlıkla.

"Eskiden en sevdiğin yemektir, değil mi?" Altı yemeğin dördünü işaret ediyorum. "Hepsinde biber var."

Şaşırmış gibi görünüyor ama tabaklardan bir şeyler alıyor. Her hareketini izliyorum ama onu tekrar bırakabileceğimden tam olarak emin değilim. Onun isteği olsa bile.

"Bu arada, çok güzelsin," diyorum, elbisesini işaret ederek ve botlarına gülümseyerek. "Hâlâ iyi bir zevkim olduğunu bilmek güzel."

Gözlerini devirir ve gerginlik kolayca yok olur.

"Zevkin harika ama kişiliğin berbat," diyor ve ağzına bir parça biberli bifteği atıyor. "Vay canına. Çok lezzetli."

Bütün bunlar bir maske. Bunu biliyorum. Ama kendimi en önemli soruyu sormakla boğuşurken buluyorum. Çünkü onun bunu bir daha asla düşünmesini istemiyorum. Onun kaçma ve savaşıma tepkisini sadece birazcık ortadan kaldırdım ve şimdi kendini korumak için kabuğuna çekilecek.

Çatalını tabağa koyuyor ve boş restoranda, normalde bir seferde yüzlerce misafirin bulunduğu yerde, çatal tabağa çarparak ses çıkarıyor. Onu halka açık bir yere çıkarmayı göze almak istemedim ve çıkarsam bile, odaklandığım tek şey o olurdu.

"Onun hakkında bilgi edinmek istiyorsun, değil mi?" diye sorar.

Onun adı geçince iştahım kaçıyor. Kendimi bildim bileli babamdan nefret ediyorum. Sekiz yaşına kadar, kendimi güçlü kanıtlayabilirsem, bizim için geri döneceğini düşünüyordum. Ama annemin onun adını her söylediğimde defalarca yıkıldığını gördükten sonra, onun sadece bir canavar olduğunu ve özgür kaldığımız için şanslı olduğumuzu anladım. Büyükbabam bize baktı ve kısmen bizi büyüttü, ama daha fazlasını yapmadığı için ona hep kızgındım. Yetişkin olduğumda, bir iş adamının Bratva ile uğraşmasına gerek olmadığını anladım, ama bu, annemin yaşadığı travmayı ortadan kaldırmadı. Annemin asla yüksek sesle söyleyemediği kabuslardan dolayı her gece evi uyandıran çığlıkları, onu harekete geçirmeliydi. Ama geçmedi. Bunun yerine, bu yükü taşımak benim sorumluluğum oldu.

O kararı verdiğimde henüz bir çocuktum. Artık çocuk değildim.

"Daha da önemlisi, *sana* ne yaptığını bilmek istiyorum."

Ortam değişir. Şampanyasından bir yudum alır ve sandalyesinde pozisyonunu düzeltir. Muhtemelen bu zamana kadar hayatta kalmasını sağlayan tek maskenin arkasına saklanmaya geri dönmüştür. Onun için o kalkan olamadığım için elimdeki çatalı sıkıca kavrarım.

"Benim için tüm savaşlarımı sen veremezsin, Dmitri. Bu durumda olmamın sebebi, benim de yaptığım seçimler," diyor diplomatik bir şekilde.

Çenem seğirir. *Sanki tüm bunların sorumlusu oymuş gibi.*

"Ne zaman?" diye sorabiliyorum sadece.

O düşünür. "İlk tanıştığımızda, onun kim olduğunu fark etmemiştim. Eminim o benim kim olduğumu başından beri biliyordu. Bana bağlantılar, dans edebileceğim işler ve farklı bir çevreye girmemi sağlayacak şeyler vaat etti. Onun nazik olduğunu ve bende potansiyel gördüğünü düşündüm."

Çatal elimde bükülüyor.

"Ama bu hayal çok çabuk yıkıldı. Farkına varmadan, bir mal haline gelmiştim. Mülk. Ve artık çok geçti;

İki yıl sonra farkında olmadan izole edilmişim. Ama sanırım bu süreçte bazı işaretler vardı. O kadar güç ve nüfuza sahip bir adamın, tıpkı senin gibi, belli işaretleri vardı."

"Beni onunla karşılaştırma," diyorum sert bir sesle ve o sert ses tonumdan irkiliyor. "Özür dilerim." Çünkü onu korkutmak istediğim son şey bu. *Onun gibi olmak istemiyorum. "Sana dokundu mu?"*

Sessizlik. Masada ellerine bakıyor. Gözyaşları akmaya başlar ve tüm öfkem ve hiddetim beni bu binayı yerle bir etmek için çekip durur. Bir tür yıkıcı bir rahatlama bulmak için. Ama tek gördüğüm, benim öfkeli fırtınamın ortasında ağlayan o. Ayağa kalkarım, kaburgalarımı hatırlayınca istemeden yüzümü buruştururum.

"Dmitri?" diye endişeyle soruyor.

"Önemli değil," diyorum, onun önünde diz çöküp gözyaşlarını silerken.

"Özür dilerim," diye hıçkırıyor. Çenem titriyor çünkü onun ona dokunduğu her yeri bilmek istiyorum, ama aynı zamanda bu bilgiye sahip olursam geri dönüşün olmayacağını da farkındayım.

"Seni elde etmek için beni kullandığını biliyorum. Beni New York'a geri taşıyacağını söylediğinde rahatladım ama nedenini anlayamadım. Onun buradaki tek bağlantısı sendin. Yaptığı her şey sadece büyük bir oyun."

Her yerde onun hareketlerini takip eden gözlerim ve kulaklarım var, ama İtalyan mafyası, yaklaşık yirmi yıl önce Bratva'nın başkanı olan kuzeninin son operasyonlarını ortadan kaldırdıktan sonra, bir kez bile şehre geri dönmedi. Şu anda sadece birkaç iş yürütüyorlar, ama Rusya'daki kendi topraklarında kontrol ettikleri kadar büyük bir şey yok. "Onu hala görüyor musun? New York'a geliyor mu?"

Ağlamayı hafifletmeye çalışıyor, ama o inatçı kararlılık yavaş yavaş geri dönüyor. "Buraya geldiğimden beri görmedim. Ama gelecek."

Vücudumun her zerresi gerilir. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Ne düşündüğünü ya da ne yapacağını asla bilemiyorum." Omzuma yaslanıyor ve ben onu kucaklayıp sıkıca sarıyorum, bir anda duman olup uçacağından korkarak. Titremesi ve gözyaşları

beni içten içe parçalıyor. *Onu hiç bırakmamalıydım.*

O, ondan çok şey aldı. Ve ben de şu anda onunla olan tek bağlantım olduğu için onu kurcalayan pislik olmak zorunda kaldım. Onu yem olarak kullanmayı reddediyorum. Ama bir şey öğrenebilirim, sonunda bunu sona erdirmenin bir yolunu bulacağım.

"Senden sık sık bahsederdi," diyor gözyaşlarını silerken. Kanım donuyor.

Yıllar boyunca onun New York'taki etkisini yavaş yavaş ortadan kaldırdığımı düşünürsek, buna hiç şüphem yok. Onun dokunduğu, sahip olduğu, hatta üzerine işlediği her şeyi kendime ait saydım.

Bunun hariç.

O bir mülk değildi.

Elanee titrek bir nefes alır ve geri çekilir. Dudakları yakındır ve sıcak nefesi benimkine çarpar.

Kontrolümü kaybetmemek için tüm gücümle mücadele ederken vücudum kaskatı kesilir. Onu istiyorum.

Her zaman istedim.

Muhtemelen, hep isteyeceğim.

Ama o bunun karşılıklı olmadığını açıkça belirtti ve şimdi ona asılmakla aptallık etmiş olurum.

Bu tür bir kısıtlama hissettiğim tek kişi oydu. Tek kişi...

Onun tüy kadar hafif dudakları, benim dudaklarıma değdiğinde gözyaşlarından nemli. Ve bu, bu kadına karşı sahip olduğum küçük kontrol ipliğini koparıyor.

O eğilip benim sunabileceğim her şeyi alırken bana eriyor. Dili hızlı ve aç bir şey. Çaresiz. Çılgın. Ve mahrum.

Çaresizliğimiz birbirimize bulaşıyor, onun küçük inlemesi, içimde büyük bir suçluluk duygusu uyandırarak penisimin titremesine yetiyor. O, benim şeytanlarımı yok etmek istediğim kadar, her şeyi yok etmek istiyor.

Ama ben, o zamanlar bile onun iddia ettiği kadar bir canavardım. Hatta daha da kötüsüydüm.

Geri çekiliyor, bronz gözleri benim isteksizliğimi hissedebiliyormuş gibi benimkileri arıyor.

Onu istiyorum. Ama bu ona karşı adil miydi?

Yine de, o ne vermek isterse kabul ederdim.

"Benimle odaya gelmek ister misin?" diye sordu sessizce.

Boğazıma bir düğüm atıyor, çünkü gördüğüm en güzel kadına nasıl hayır diyebilirdim ki?

Sadece bir gecelik olsa bile.

Ama bir kez tattığımda, hayatımın geri kalanında bu içeceği içmeden duramayacağım gibi bir şüpheye kapıldım.

ELANEE

Asansörde Dmitri'yi duvara itiyorum, kıyafetlerini yeterince hızlı yırtıp çıkaramıyorum. Çaresiz ve açım. Eğer gücümü geri kazanabileceğim ve kendime ait bir an yaşayabileceğim tek zaman buysa, onu kaçırmayacağım.

O benim tüm öpücüklerime karşılık veriyor, beni tüketirken dili benimkine karşı dans ediyor, ama yine de onun tarafında bir kısıtlama olduğunu fark ediyorum. Dmitri'nin kendini tuttuğunu, ama bunun bir ipin ucunda olduğunu, şimdi bile anlayabiliyorum. Muhtemelen benim travmamın farkında, ama yine de her yanıma bana Dmitri'ye boğulmam gerektiğini söylüyor.

Bu benim tek şansım olabilir.

Bunun için benden nefret edebilir, ama her şekilde buna ihtiyacım var. Şu anda, kendim için seçebileceğim bir karar.

Asansörün kapıları en üst katta açıldığında, onun ceketini yırtarak onu dışarı sürükledim. Onu, havuz ve uzaktaki ışıltılı şehir ışıklarını gören divana götürdüm. Geri adım atıp onu bir an için takdir etmek için durduğumda, serin bir esinti esti.

Bakışlarında tehlikeli bir ışıltı var. O mavi gözler, saf arzunun şiddetli bir fırtınası gibi.

İkimiz de nefes nefese birbirimize bakıyoruz, neredeyse inanamıyoruz. Sıcaklık içimi kaplıyor, yıllardır merak ettiğim bu adamın her parçasını ortaya çıkarmak için kalbim deli gibi atıyor. Kaçmam gerektiğini hatırlatan her şeyi görmezden geliyorum.

Çenesi seğiriyor, saçları dağınık ve boğuk sesiyle uyarıyor. "Sana bu işten vazgeçmen için tek bir şans veriyorum, Cricket. Benim için ya da benim özel zevklerim için hazır mısın, bilmiyorum."

Söylenmemiş sözleri duyabiliyorum.

Seni incitmek istemiyorum.

Derinlerde, ben zaten kırılmıştım ve onun parçaları toplayacak adam olmasını beklemiyordum.

Ama Dmitri'nin beni şimdi kabul etmesini istedim, böylece kendimin başka bir parçasını yeniden bulabilecektim. Sadece geçici olsa bile.

Koşullandırılmış düşüncelerimle mücadele ediyorum. Bir hata mı yapıyordum? Ya onu hayal kırıklığına uğrattıysam? Bunu sorgulamaya başladığımda ellerim tersine kendimi sarmalıyor. Vücudumdan nefret etmeye başlamıştım, ya o da onun çirkinliğini görürse?

Dmitri iki dikkatli adım atar ve üzerime eğilir, başparmağını elmacık kemiğimde gezdirir. Bakışlarım pantolonundaki acımasız şişkinliğe düşer ve dudaklarımı açgözlülükle yalarım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Neden beni vazgeçirmeye çalıştığını anlamıyorum, çünkü o da en az benim kadar bunu istiyor.

"Bunu istemiyor musun?" diye soruyorum sessizce ve bakışlarımı kaçırıyorum. Neden beni istesin ki? Benim neyim var ki?

Çenemden tutup başımı geriye doğru çekiyor, neredeyse morartacak kadar sertçe. Bana mümkün olduğunca nazik davranmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

"Seni ilk gördüğüm andan beri bunu istedim, Elanee. Ama pişman olmanı istemiyorum. Artık acı çekmeni istemiyorum." Sesinde suçluluk var.

Vücudum çılgınca titriyor. Kaçmam gerektiğini biliyorum. Yıllarca ihmal edildikten sonra bir tür kaçış ve bağ kurmaya çalıştığımı biliyorum. Ama Dmitri'yi bu şekilde kullanmak adil miydi?

Sanki aklımı okumuş gibi, yavaşça eğilip beni nazikçe öper. Yavaş ve kararlıdır. Sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi, şefkatli ve kademeli. Tüy kadar yumuşak dudakları elmacık kemiğimi okşar ve kulağıma nazikçe fısıldar. "Beni istediğin gibi kullanabilirsin, Cricket."

Gözlerim yaşlarla doldu. Kahretsin. Benim ne düşündüğümü her zaman bilmesi adil değil. Ve o aptal takma adın beni bu kadar heyecanlandıracağını hiç düşünmemiştim.

Onun dünyasını, sahip olduğu kulüpleri ve insanların oraya gitme nedenlerini biliyorum. Muhtemelen birçok fantezisi olduğu içindir. Muhtemelen benim tatmin edemeyeceğim özel zevkleri vardır.

"Sanırım ben senin normalde tercih ettiğin tipte bir kadın değilim," diye utangaç bir şekilde fısıldıyorum. Hiç denemedim. Ve son yıllarda, sadece

zorla kendimi içime kapanmaya zorladılar.

Sevileceğimi ve sadece kullanılacağımı düşünmekten vazgeçtiğim için gücümü geri kazanmayı çaresizce istiyorum.

Ama seks. Bu, kararlılığımı güçlendirmek için kullanabileceğim bir şeydi. Kendimi kullandıkları gibi bir erkeği de kullanabileceğimi kesinleştirmek için.

Dmitri'yi bu şekilde kullanmak adil değildi, ama onun beni bencilce kullanmama izin verdiğinden emindim. İkimiz de berbat durumdaydık ve bundan kurtulabileceğimize inanmak yerine, ateşli bir karmaşa içinde bunu keşfetmek daha kolaydı.

"Sen hep benim tipim oldun," diye beni teselli ediyor. Yavaşça divanın kenarına oturuyor ve beni kucağına oturtuyor. Penis, elbisenin ipek kumaşına baskı yapıyor. Rüzgar saçlarımı gözlerime savurunca saçlarımı geri itiyor ve ben onun yırtıcı mavi bakışlarına bakarken alt dudağımı ısıyorum.

O zaten bildiği için ona asla itiraf etmeyeceğim, ama bu adam her zaman çok yakışıklı olmuştur. Düşünceli bir şekilde başparmağını alt dudağıma sürter. "Bu gece bunu seçersen, sana benden sadece bir gece vereceğim. Seni başka bir zaman gördüğümde, her zaman hayal ettiğim gibi seni becereceğim. Her açıdan ve her delikten, her santimini ele geçirene kadar." Sert bir nefes alıyorum ve o bunu korku olarak yorumlayarak ekliyor. "Ama senin için kendimi tutmaya çalışacağım. Benden korkmanı istemiyorum. Ama ben de kendimden kurtulamam, Elanee."

Onun sözlerinin acı gerçeğini kabulleniyorum. Dikkatli davranıyor. Daha önce de güçlü bir adamın tuzağına düşmüştüm. Dmitri'nin farklı olduğunu biliyorum, ama bu beni daha az korkutmuyor. Yine de, çarpan kalbimin ihtiyaçları var. Bu hafta sonundan sonra başka bir partnerin sıcaklığını hissetme fırsatı olmayabileceğinin hatırlatılması ve bu düşüncenin kıvılcımı beni harekete geçiriyor.

Bu benim kısıtlamamın kırılmasıdır ve her şey gibi, bu müdahaleci düşünceleri bastırmayı, anı yaşama korkusunu ezmeyi ve her gün bunun son günüm olabileceğini kendime hatırlatmayı seçiyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, sanki canlı bir tel kopmuş ve tüm duyularımı ve dürtülerimi elektrikleştirmiş gibi.

Gömleğini yırtmaya çalışıyorum, ama çok zayıf ve beceriksizim. O gülüyor. "Hâlâ biraz zayıfsın, görüyorum."

"Kapa çeneni," diye homurdanarak ağzına doğru dişlerimi geçirip alt dudağını ısıyorum. Ağzıma inleyerek, penisinin seğirdiğini hissediyorum. Eli sırtımda aşağı doğru kayıyor, fermuarını aşağı çekiyor ve sonunda onu gömleğinden kurtarıyorum.

"Seni görmek istiyorum," diyor öpücükler arasında.

Alt dudağımı ısıyorum, cesaretimi toplayarak ayağa kalkıp elbiseyi çıkarıyorum. Kendimi örtme dürtüsü duyuyorum ama bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Dmitri, o zamandan beri ilk erkekti...

"Güzel," diyor. Bana bakıyor, bana dokunmadan bile beni yiyip bitiriyor. Dmitri şimdi bana o zaman olduğu gibi bakıyor. Üniversitede arkadaşlığımızın bulanıklaştığı o birkaç kısa an. Belki de bir gece fantezisine kapılmıştım, ama her zaman onun da aynı şeyi hissettiğini ummuştum.

"Üniversitede benimle dalga geçmek için mi iç çamaşırı alırdın?" diye soruyorum, kendime güvenimi geri kazanmaya çalışarak.

Kibirli bir sırıtışla cevap veriyor. "Evet ve hayır. Her birinde nasıl görüneceğini hayal ediyordum." Tembelce gömleğini çıkarıyor.

Yavaş işkenceyle kalbim çarpıyor. O gömleğini çıkarırken yutkunuyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, kibirli bir kahkaha atıyor. Siktir. Üniversitede bu kadar popüler olmasına şaşmamalı. Karın kasları belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor. Her yönüyle lanet bir tanrı gibi şekillendirilmiş.

"Gelip merhaba diyebilirsin," diye flört ediyor. Kızarıyorum. "Siktir git, Dmitri."

O, botlarımın fermuarını açmak için eğilirken tekrar kıkırdar, ama ben onu yatağa doğru iterim, kalbim hızla çarpmaktadır. "Botlar kalacak," diye alay ederim. Birisi ayaklarıma bakmaya çalıştığında her zaman tepki gösterirdim. "Bu sefer benim sorumlu olduğumu söylemiştin." Sanki bu cazibenin bir parçasıymış gibi onunla oynarım.

Bu gece onun için özel olmayabilir. Aslında, ben onun için bir başka zafer olabilirim. Ama ben de onu aynı şekilde kullanmayı planlıyorum.

Bana elini uzattı. "Elimden geldiğince nazik olacağım, Elanee."

Ve benim adımı söyleme şekliyle ona eriyorum. Kontrolü elimde tutmam gerekirken, o beni kendine doğru çekerken kendimi ona karşı yumuşarken buluyorum.

"Dizlerini iki yana aç." Tepkime gülüyor. "Merak etme, önce senin için gerçekten ıslanmanı sağlayacağım."

Dediğini yapıyorum ve neden bilmiyorum ama gergin hissediyorum. Rastgele erkeklerle birlikte oldum. Ama aynı zamanda bir istismarcıyla da birlikte oldum. Dmitri ikisi de değildi. Dizlerimi tekrar onun iki yanına yerleştiriyorum, sert ve şişkin penisi pantolonunun içinden bacaklarımın arasına baskı yapıyor.

Eli karnımın önünden aşağı doğru kayarken tüylerim diken diken oldu ve başparmağı klitorisimi buldu ve dairesel hareketler yapmaya başladı. Birbirimize samimi bir şekilde bakarken, belki de inanmadan, nefesim kesildi. Bunu kaç kez gizlice dilemişim? Bana verdiği o heyecan verici hissi kaç kez görmezden gelmişim? Dmitri'nin benim gibi biri için uygun olmadığını hep biliyordum, ama yine de ona kapılmaktan kendimi alamıyorum.

Dmitri alt dudağımı yakaladı ve başparmağıyla hassas sinirlerimi tembelce okşarken, yavaş ve şehvetli bir şekilde beni öptü. Parmağı açıklığımı okşadı ve içinden düşük bir homurtu çıktı. "Benim için çoktan ıslandın, tatlım."

O dokunduğu her şey, sanki benim bir sonraki nefesimmiş gibi canlanıyor, bu yüzden titreyerek nefes veriyorum. Parmağını içeri sokuyor ve ben inliyorum. Nazik, dikkatli ve hassas. Sanki bana doyamıyormuş gibi tekrar öpüyor ve ben de bu anın sonsuza kadar sürecekmış gibi kendimi kaptırıyorum.

Onun kollarında güvende ve hayattayım.

İkinci parmak. Ona doğru eğilirken onun adını inleyerek söylüyorum, vücudum doğal olarak her seferinde onu bulmak için elini sürmeye başlıyor. Diğer eli saçımdaki tokayı tutuyor ve saçlarım gevşek bukleler halinde dökülüyor.

Ben utanmadan elini sürerken o şimdi bana bakıyor. Bir esinti geçiyor ve arkasındaki şehir parıldayan yıldızlar gibi görünüyor. Eli yüzümdeki saçları itiyor ve elini nazikçe boğazıma bastırıyor ama sonra fikrini değiştiriyor ve şöyle diyor: "Çok güzel."

Elini okşarken kendime güvenim artıyor, kendimi tapınaktaki bir tanrıça gibi hissediyorum. Üçüncü parmağını da sokuyor ve beni genişletiyor.

ihmal ettiğim sınırlarım. Neredeyse acı verici, ama onun penisinin daha da tatmin edici olacağını bilerek dişimi sıkıyorum.

Birikim başlar ve ben, kendimi unutulmaya sürüklerken, avucunu sürtünme olarak kullanarak elini daha sert bir şekilde sürerim. O beni tutarken, geriye yaslanıp onun adını haykırırım. Saf mutluluk ve adrenalin dalgasını sürerim. Hiçbir erkek bana böyle hissettirmemişti...

Güçlü.

Tapınılan.

Kontrol

sahibi.

Tam olarak anlayamadığım bir şekilde ilgileniliyor.

Gözlerimi açtığımda, Dmitri elini çekip iki parmağını yaladı. Dehşete kapılmam gerekirdi, ama amımın zonklaması daha da şiddetlendi. Daha fazla, daha fazlasını istiyorum.

Dudaklarımı yalıyorum, bana bunu verdiği için

Dmitri'ye minnettarım. Bu yeri.

Bu anı.

Bu mutluluğu.

Şişkin sikini tutmak için uzanıyorum, ama o elimi yakalıyor ve avucuma bir öpücük konduruyor.

"Neden?" diye soruyorum. Ben yetmiyor muyum? Bunu istemiyor mu? Onun için çekici değil miyim?

"Çünkü bu gece senin gecen, Cricket. Ve seni ne kadar istesem de. Ve emin ol, bu çok büyük bir irade gerektiriyor... Senin emin olmanı istiyorum."

Takım elbisesinin ceketini alır, omuzlarıma atar ve beni kucağına oturtur.

İlk başta kafam karışır. Ama Dmitri'nin bana, üniversitede ilgisini çektiğini gördüğüm diğer kadınlardan farklı davrandığını da fark ederim. Nedense bu beni daha da önemli hissettirir. Bu düşünceye tutunurum, onu sonsuza kadar hatıra olarak saklayabileceğim bir kutuya kilitlerim.

"Tek hissedebildiğim şey senin aletin olması biraz acımasızca," diyorum, kalbim hala çarparken. Tatmin olmuş ama açgözlü.

Alnıma bir öpücük kondururken gülümsüyor ve bu, onun yaşadığı ilişkilerle tam tersi bir durum. Aslında, Dmitri'nin kimseye karşı sevgi dolu davrandığını hiç görmemiştim.

"O zaman ikimiz de acı çekebiliriz, Cricket."

DMITRI

Uyuyamıyorum. Bunun yerine, kollarımda hafifçe horlayan Elanee'yi izliyorum. Beyaz bornozlardan birini giymiş ve uyurken sıkı cırt cırtlı terliklerini giymekte ısrar etmiş. Ama yine de üşürse diye, içinden yorganı çekip divana getirerek üzerine örttüm. Onu yatak odasına götürebilirdim, ama esintiyi tercih ettiğini biliyorum.

Onu kollarımda çıplak ve savunmasız görmek, midemi bulandıran bir şekilde bana harika geliyordu.

Ona ne yaptığını bilmiyorum ve onunla karşılaştırılmak istemiyorum. Ama daha önce de başka kadınlara karşı içgüdülerimi ve ilkel ihtiyaçlarımı bastırmak için kendimi tutabilmişliğim yoktu. Dün gece farklıydı, ama onun yanında her zaman öyleydi. Elanee benim gibi biri için çok kırılıyordu. Benim bencil zevklerimi anlasaydı, sonunda benden nefret ederdi.

Güneş doğarken, göz kamaştırıcı kelepçenin olması gereken çıplak bileğine bakmaya devam ediyorum. Onu terk etme düşüncesi, kendi isteği olsa bile, beni mahvediyor, bu yüzden onun ailesinin geri kalanını terk etmeyi düşünmem sadece yirmi dört saatimi aldı. O *benim* düşmanımdı. Bu, onunla birlikte çekmemiz gereken bir acı değildi.

New York'a döndüğümde birkaç toplantı ayarlamıştım. Çaresizlikten hareket etmediğimden emin olmalıydım, çünkü bu annemi ve dedemi de etkileyecekti. Ama aciliyetime de karşı koyamıyordum.

Telefonum titriyor, ekrana bakıyorum.

Layla: Hala hayattayım. Ve görev tamamlandı. Müşteriyi gelecekteki sevgilisiyle tanıştırdım ve ona iyi bir maaş almayı hak ettiğimize ikna ettim. Belki de kaderimin sesini duymamış olabilirim mesleğimi kaçırmış olabilirim.

Ben: Neden sabahın bu saatinde kontrol ediyorsun?

Layla: Sırıtan Emoji

Layla: O nasıl?

Elanee'yi daha sıkı tutuyorum. Karışık duygular içimi kaplıyor. Onu orgazma ulaştırdığımda mutlu görünüyordu. Ama diğer her şey... İyi değil. Nasıl iyi olabilir ki? Ve neden uzun zamandır bu kadar sessiz uyuduğu izlenimine kapılıyorum?

Ben: Güvende.

Şimdilik.

ELANEE kollarımda kıpırdanıyor ve sert yastık hakkında şikayet ediyor. O yastık benim göğsüm. Onun pürüzsüz tenini okşamayı ve tatlı vanilya kokusunu içime çekmeyi bırakamıyorum. Ona aşık olmuştum, onu kollarımda tutacağım günün geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Bana bakarken tüylerim diken diken oluyor." Sesi boğuk, ama gözlerini açmaya çalışmıyor. Kıkırdarak gülüyorum.

Onu öpmek için dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıyorum, ama geri çekiliyorum. "Aman Tanrım, nefesin."

Gözleri birden açıldı. "Kapa çeneni!" Elini ağzına götürerek geri çekildi ve ben sııttım.

"Sadece şaka yapıyordum," dedim ve onu tekrar öpmek için kendime doğru çektim.

Beni cezalandırır gibi geri çekildi ama gülerek pes etti. New York'a döndüğünden beri duymadığım gerçek bir gülüş.

İkimiz de bunu fark etmişiz gibi, çünkü hemen donup kalır ve utangaç bir şekilde battaniyeyi üzerine çeker. Sanki bu hafif an, üzerimizde dolaşan uğursuz gölge tarafından anında yutulmuş gibidir - her türlü öpüşme havası onun tarafından emilmiştir.

"Layla iyi mi?" diye soruyor, sesinde suçluluk var. Onu buraya getirebilmiş olabilirim, ama bu, kız kardeşini ve ters gidebilecek olasılıkları düşünmediğini anlamına gelmiyordu.

"Evet. Az önce ona mesaj attım. Bu hafta sonu için her şeyin yolunda olduğunu söyledim."

Titrek bir nefes verir. "Dün gece hakkında..."

Midem burkuluyor. Bunun bir hata olduğunu söyleyecek. Sonuçta beni hor görüyor. En azından öyle söylüyor. Ama ona layık olmadığı gerçeği değişmedi. Daha önce hiç reddedilme deneyimi yaşamamış olsam da, bu kadının reddedilmesini umursayacağım tek kişi olduğunu biliyordum.

"Seni tatmin edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye soruyor. Gerçekten aklını kurcalayan şey bu mu?

"Sorun şu ki, Cricket, bir kez tadına baktığımda, bunun asla yeterli olmayacağını biliyorum," diye itiraf ediyorum. Beni tatmin edemeyeceğinden şüphe duyması gerekmiyor, tam tersi olmalı.

Şüphesiz ki o, sahip olacağım tek kadın olacak. Eğer henüz sahip değilsem tabii. Ve onu bir kez daha bırakmak zorunda kalmak acımasız bir gerçeklik. Onu korumak için içimdeki her türlü ilkel dürtüyle mücadele ediyorum.

Alt dudağını ısıyor ve bu hareket bile benim sikimi titretmeye yetiyor.

"Peki senin... zevklerin nelerdir?" diye merakla soruyor. Bunu istememeliyim. Buna göre davranmamalıyım. Ona ne yapıldığını ayrıntılı olarak anlatmadı, ama babamın izinden giden biri olarak, acıya dayalı zevke bağlı olan zevklerimi nasıl önerebilirim? Bu onu incitmez mi, korkutmaz mı, tetiklemez mi?

Sırf onunla olmak için kendimi bile dizginleyebilir miyim?

"Ben sert şeyleri severim. Cinsel partnerlerim itaatkardır ve aktivitelerimizde genellikle acı veren zincirler ve aletler kullanılır," diye itiraf ediyorum, saçlarını geriye doğru iterek. Yutkunuyor ve bakışlarında çelişki, vücudunda gerginlik olduğunu fark ediyorum.

Ben onun için fazla iyiyim. Onu koruyacağım, ama onun için daha uygun olan kişinin, onu eğip bükerek kendi cinsel zevklerim için onu kırmak isteyen biri değil, ona şefkat ve şifa verebilecek biri olduğunu biliyorum.

Hayatımda ilk kez, özel zevklerimden biraz utanarak ayağa kalkmak için harekete geçiyorum, ama o tırnaklarını koluma geçiriyor. "Bekle," diyor nefes nefese. Zorlukla yutkunuyor. "Acıyı pek sevmem." Ve bu sözlerin ardında anlatılmamış bir hikaye var.

Başparmağımla elmacık kemiğini okşuyorum. "Ben de senin acı çekmeni istemiyorum, Cricket. Bu benim ahlaksızlığım, senin değil."

"Ama ben seni istiyorum." Çenesi gerilir. "Ne kadar bencilce olsa da, seni elde etme şansım belki de sadece bu seferlik. Ama seni tatmin edemezsem..." Sesi kesilir ve bu beni harekete geçirir.

Tüm kısıtlamalarımı bir kenara bırakıp onu sırt üstü çeviririm ve o bu harekete şaşırır. Belirli zevklerim olabilir, ama onun için bunları inkar etmek için elimden geleni yapabilirim. Şimdilik. Ama ona hak ettiği tüm ilgiyi ve talebi asla inkar etmeyeceğim. Bana olan etkisine inanmıyorsa, ona bunu göstermem gerekir.

Elanee her zaman kendine güvenen biriydi. Erkekler sadece görünüşü değil, zekası ve duruşu nedeniyle de ona çekiliyordu. Bazıları ellerini kırarak son buldu. Tamam, sadece birinin eli kırıldı, ama o doktor olmak istiyordu ve bu oldukça önemli bir şeydi.

Ben pislik miyim? Evet.

Ama onu daha fazla etkilemeye çalıştım mı? Hayır.

Beyaz bornoz omuzlarında dalgalanıyor ve o gergin bir şekilde bana bakıyor. Ama yine de, iletişim bizim güçlü yanımız olmamıştı.

"Elanee, sevişirken sert, sahiplenici ve baskın olurum. Alırım ve verecek başka bir şey kalmayana kadar alırım. Ve seninle... Durmam."

O zorlukla yutkunur. "Beni şimdi almak istiyor musun?"

Masum sorusu karşısında çenem seğirir ve sikim titrer. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Elanee."

Dün gece ondan almaktan kaçınmak için içimdeki her şeyi harcadım. Bunun yerine, onun beni kullanmasına izin verdim. Bugün bana öyle baktığında aynı sonucun olacağını garanti edemem.

Sinirlenmiş. "Sadece beni sik, Dmitri. Bu iyi adam tavırları sana yakışmıyor."

Gözlerimi kırıyorum. Onun sözleri, soğuk ve sert bir gerçeklik tokatı gibi. Onun ihtiyacı olduğunu düşündüğüm şeye o kadar kapılmıştım ki...

Beni kendine çekiyor, dili benim dilimle dans ediyor.

Açgözlü.

Baştan

çıkarıcı.

Sıcak.

Dün gecedan kalan öfkeli ateşi yakıyor ve varlığımın her zerresi, onu korumakla onu bana boyun eğdirmek arasında gidip geliyor. Tırnakları saçlarımı tarıyor, sırtımı okşuyor ve omuzlarımı ısıtıyor. Onun sıcak amını hissetmek için çaresizce bacağını kalçama kaldırıyorum. Ondan her şeyi alıp onu kendime ait olarak yeniden damgalamak istiyorum.

Onun bornozunu çözüyorum, o bornozu çıkardığını ve aceleyle kemerimi çözdüğünü neredeyse fark etmiyorum. Yatağın üzerinden sadece birkaç saniye için atlıyorum. Pantolonumu tamamen çıkarmak için yeterli bir süre. Gözleri ilk kez benim penise bakarken büyölüyor ve beklentiyle dudaklarını yalıyor. Ona bakışları beni erkeklik gururuyla dolduruyor.

Bu hafta sonu böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim, ama bunu ummadığımı ve istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Üzerine uzanıyorum ve sonunda tekrar bana bakıyor, beni tekrar kendine çekip öpüyor. Bir eliyle benim sikimi kavrarken, diğer eliyle tatlı amcığıyla sikimin ucunu hizalıyor.

Siktir, o çok güzel ve aç.

Sikimin ucunu ıslak kıvrımları üzerinde ileri geri alaycı bir şekilde yuvarlıyorum. "Benim için şimdiden bu kadar ısladın mı, tatlım?" diye alay ediyorum.

Gözleri açılır ve şeytani bir hayal kırıklığı belirir. "Sadece siktir..."

Onu sonuna kadar içime aldığımnda nefesi kesilir. Onu öperken bir sonraki nefesini de çalarım, elim boğazını sıkıca kavramak ister. Ama bilinçli olarak elimi yanağına koyar ve ona doğru yuvarlanmaya başlarım. Benim büyüklüğümün altında boğulmuş gibi görünür, küçük amcığı benim sikimi sıkıca sarar.

"Siktir, amın çok güzel," diyorum.

Kaba sözlerim karşısında irkilir ama omuzlarımdan tutup beni öper, devam etmem için yalvarır. Sadece seks değil, aynı zamanda yakınlık da istediğini anlarım. Bir kadını öpmek bana garip gelse de, ona kendimi tamamen veririm, isterse beni kurutmasına izin veririm.

Ona sertçe giriyorum, her itişte yankılanan bir tokat sesi çıkıyor. Kahretsin, ona ihtiyacım var. Göğüslerini tutup büküyorum. Bana doğru eğiliyor, inlemesi daha fazlasına ihtiyacı olduğunu gösteriyor.

Onu doldurmak istiyorum. İçini morartmak istiyorum, böylece önümüzdeki günlerde sadece beni düşünebilsin.

Ayaklarını sırtıma dolarken gözleri yaşlarla doluyor. "Dmitri," diye nefes nefese diyor.

Onu damgalamak, kırbaçlamak ve boyun eğdirmek gibi saldırgan ama doğal düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum. Onu korkutmak istemiyorum, ama şimdilik bunun yeterli olduğunu düşünüyorum. Onun tarafından kullanılması tuhaf ama sağlıklı bir şey.

Tırnakları çaresizce sırtıma batıyor. Onun çaresizliği karşısında sikim titriyor, tıpkı doyurmak için aç olduğu gibi, onun verdiği acıyı şaşırtıcı bir şekilde zevk alıyor. Ve ben sadece onun beni bu şekilde damgalamasına izin verirdim.

Onu ters çevirip yüzünü yatağa bastırarak nefesini kesiyorum ve onu arkadan sikiyorum.

Beni

m.

Beni

m.

Beni

m.

Bunu yıllardır istiyordum.

İnlemeleri beni işkence ediyor, sanki duymak istediğim tek ses buymuş gibi varlığımın her zerresini parçalıyor.

Başparmağımla kık deliğini okşuyorum ve o hafifçe bana doğru eğiliyor.

"Bu kıkına daha önce kimse dokundu mu?" diye soruyorum.

"Hayır," diye hırıltıyla cevaplar. Bu benim ruh halimi karartır. Ben istiyorum. "Yapabilirsin." Kendimi tutma çabam boşa çıkar.

Onun kık deliğiyle oynuyorum, başparmağımı yavaşça, azar azar içeri sokuyorum, ona girerken tepkisini izliyorum, herhangi bir rahatsızlık yaratmadığından emin oluyorum. Bunu yapacağımızı bilseydim, kayganlaştırıcı getirirdim. Bunun yerine, onun üzerine eğilip parmağıma bir damla tükürük damlatıyorum ve başparmağımı sonuna kadar sokuyorum. O bu istilaya inliyor ve ben hızımı tekrar artırarak ona girmeye devam ederken artık kendini tutamıyor. Hissedebiliyorum.

Sikim başparmağıma sürtünüyor ve o uyanmış zevkle inliyor.

"Dmitri!" diye bağıırır.

Siktir.

Onun içine giriyorum, boynunun arkasındaki sıkı tutuşumu tembelce gevşetirken, onu yüzüstü tuttuğumu ancak şimdi fark ediyorum.

Bacakları titriyor, amı beni sağarken, kendi orgazmı dalga dalga geliyor.

Yatağa sertçe nefes alıp veriyor, yavaşça benimle buluşuyor ve son damlasına kadar birbirimizi emmeye devam ediyoruz.

Belki de ona karşı çok sert davrandığımı düşünmüştüm, en çok çaba gösterip kendimi tutmaya çalışsam da, ama o... memnun görünüyor.

Ta ki kolunda bıraktığım morlukları fark edene kadar. Öyle demek istememiştim... Çok değerli... Çok kolay kırılabilir.

Rahatlamış bir şekilde gülümsüyor ve ben de kendimi kibirli bir gülümseme yakalamadan edemiyorum.

O benim sikim için mükemmel yaratılmıştı. Tam bir mutluluk.

Benim.

Onun için Azrail ile savaşmaya hazırdım.

Ama bir daha onu bu şekilde almamak için kendimle de savaşmam gerekecekti, çünkü vücudu benim için ne kadar mükemmel yaratılmış olsa da, hayal ettiğimden çok daha narindi.

ELANEE

İkimiz de ana yatak odasında uyumamıştık ve neredeyse her pozisyonda, sevişmek için uygun bir yüzeye sahip olan her şeyin üzerinde seviştikten sonra, onun pençelerinden sadece bir anlığına kaçabilmişim. Adamın inanılmaz bir dayanıklılığı vardı. Birbirimize doyamıyorduk, ama şüphesiz onun tarafında bir kısıtlama vardı. Şimdi, porselen gibi cildiyle kolayca moraran vücuduma bakarak, acaba ona onun gerçek ateşli arzularını kaldıramayacak kadar kırılgan görüldüğüm için mi böyle olduğunu merak ediyorum. Onun arzularının ne kadar derin olduğunu görünce korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Acıyı sevmiyorum ve bunun beni unutulması gereken anılara sürüklemesinden korkuyorum. Ama bu adamın en ilkel dürtülerini de reddetmek istemiyorum.

İnterkom sürekli çalınca beni serbest bıraktı. Check-out saatini geçmiştik, ayrıca biraz daha gecikirsek Layla ile buluşmak için acele etmemiz gereken uçağımıza yetişemeyecektik.

Dmitri yatak odasına girerken ilk küpeyi çıkarıyorum. Eli karnımı sarıyor ve giydiğim ipek bornozun içinden kolayca hissedilebilen sert penisini kıcımda hissedebiliyorum. Duş aldıktan sonra beline sadece bir havlu sarmış ve önündeki aynadan, v-şekline doğru inen kaslı karın kaslarını görebiliyorum. Alt dudağımı ısııyorum.

Beş yıl önce Rusya'ya taşınmaya karar verdiğimde olduğu gibi, bir gecenin hayatımı değiştirebilmesi bana çok uygun geliyor. Ve dün gece, bir kez daha kendim için savaşmaya karar verdiğimde.

Dmitri beni kendi zincirlerimden kurtarmıştı. Bunun için mücadele etmem gerekiyordu. Bir "biz" olabileceğini düşünmek çok küstahçaydı, en azından ailem için mücadele etmeye devam etmem gerekiyordu.

kılıcımı bırakmanın tam da bunu yapacağına inanmama rağmen, kendimi nasıl özgürleştireceğimi hala bilmiyordum. Ama deneyecektim.

Elinde bir kutu tutuyor ama sanki kokumu içine çekiyormuş gibi burnunu saçlarıma sürüyor. Bakışları terliklerime takılıyor.

"Belini bana dolayan ve terlikleri sırtıma baskı yapan biriyle sevişeceğimi hiç düşünmemiştim. Bu bir ayak fetişi mi?"

Kalbim durur, utanç ve mahcubiyet hissederim, ama hiçbir tepki göstermezim. Onun daha fazla araştırmasını istemem. "Öyle bir şey. Paketin içinde ne var?" diye sorarım, dönüp ellerimi boynuna dolayarak.

Yutkunur, fırtınalı mavi gözleri beni içime çeker. Dış dünyadan etkilenmeden onunla bu balonun içinde kalmak istesem de, bu sadece geçici bir fantezidir. Ve ikimiz de saniyeler boyunca buna tutunuyoruz.

"Korunmadık," diyor, bana kutuyu uzatarak. Neden bilmiyorum, ama bu steril işlem kalbimi sızlatıyor. Evet, düşünceli davranıyor, ama bu bana başka bir karanlık gerçeği hatırlatıyor ve kendimi daha değersiz hissettiriyor.

Yine de kutuyu alıyorum. "Bunu dert etmene gerek yok," diyorum ve kutuyu açmak için uzanırken, parmağıyla çenemi kaldırıp bana bakmamı istiyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Fantezi balonu kesinlikle patladı. Onun kadar objektif olmaya çalışıyorum. "On iki aydan fazladır adet görmüyorum. Sporcular ve dansçılar için bu yaygın bir durumdur" diyorum. Çok kilo verdim, ama içgüdüsel olarak bunun dansımdan veya kilo vermekten kaynaklanmadığını biliyorum. Yıllardır yaşadığım stres ve korkudan kaynaklanıyor. Ama bunu asla söylemem; bu sadece onun suçluluk duygusunu daha da artıracaktır. Kutuyu kaldırmaya özen gösteriyorum. "Ama yine de tedbirli olmakta fayda var, çünkü hala olabilir, sanırım." Dmitri ile benim aramda böyle bir olasılık yok, ama onun tek gecelik bir ilişkiden sonra birini hamile bırakma düşüncesinden nefret edeceğini tahmin ediyorum.

Son yirmi dört saat, onun için benim için olduğu kadar önemli olamazdı.

"Bu konuda yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye soruyor, sanki bu adam dünyadaki tüm sorunlarımızı çözmek istiyormuş gibi.

Küçük bir gülümsemeyle sessizce öneride bulunuyorum. "Kadın işlerini bana bırak." Çünkü bu hafta sonu ona söylemekten kaçındığım birçok gerçeği ona daha fazla yük etmek istemiyorum. Ona bilmesi gerekenleri anlattım, ama babasıyla olan ilişkim, nasıl ve ne zaman başladığı ve onun istismarının boyutu gibi bazı konuları dışarıda bıraktım. Utanmıştım ve şimdi bile, karanlığımın derinliklerini açığa vurmadan Dmitri'nin bana dokunmasına izin verdiğim için kendimi kirlenmiş hissediyorum, çünkü yeniden yaşamak istemediğim belirli anılar vardı.

Kutuyu açtığımda, içindeki narin safir ve elmaslarla süslü kolye ve ertesi gün hapi beni şaşırttı. Gümüş zinciri çıkardım ve güzel mavi taş baktım. Boyutu ilginçti, kişisel tercihlerime uyuyordu. Hiçbir zaman gösterişli mücevherleri sevmemişimdir.

"Bu ne?" diye sessizce soruyorum.

O, kolyeyi parmaklarımdan alır ve boğazıma bastırır, böylece bana nasıl yakıştığını görebilirim. "Bu, müşterinin bu hafta sonu hizmetlerin için sana verdiği cömert bir hediye," der ve yanağıma bir öpücük kondurur. "Ama aynı zamanda, takmanı istediğim bir şey. O bileziğe bakmak zorunda kaldığında, bunun yerine buna dokunmanı ve beni hatırlamanı istiyorum. Seni ondan kurtaracağıma söz veriyorum, Cricket."

Bu ima karşısında boğazım düğümleniyor. Her şeyin başarısız olması durumunda ortaya çıkacak riskler... ailem. Onunla savaşmak ve onlar için bu kafeste dik durmak istiyorum. Ama o, tüm bu zaman boyunca dua ettiğim küçük umut ışığını paramparça etti.

"Ne olursa olsun, risk çok yüksekse beni bırakacağına söz ver, Dmitri. Aileme bir şey olursa ikimizi de asla affetmem."

Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı ve bu sefer yüzümü ona dayadım, sıcaklığına sarıldım, bunu son kez hissediyor olabileceğimi düşündüm. "Seni buradan çıkaracağıma söz veriyorum."

Ona ciddiyle bakıyorum. Onu asla bırakmak istemiyorum. Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı korkuyorum. Beni uyandırdığı için

uyandırdığı için, uzun zaman önce hayatta kalmak için bastırdığım mücadele. Ve New York'a döndüğümde, dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmemiş gibi görünebilir, ama içimde bir şey değişti. Yeniden alevlenen bir ateş.

Dmitri bana bu gücü veriyor.

Ve bu, her şeyin yeniden çöküp gideceği korkusundan daha ağır basıyor.

Umutumun tekrar boşa çıkacağından.

Beni dinleyecek ve savaşlarının ortasında yem olarak canavarın ellerine tekrar bırakacak kadar bana saygı duyduğu için ona minnettarım.

Sevdiklerimi korumak için alabileceğim tek tavır bu, bu yüzden Dmitri bana söz verirse, onun sözlerine inanıyormuş gibi davranacağım.

Neredeyse hiç kimsenin yapamayacağından eminim.

Ama yapabilecek biri varsa, o da o olacaktır.

ELANEE

İşe giderken bileğimdeki ametist bileziğe bakıyorum. Dün gece boş daireme dönmek garip geldi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi ve bu sessizlik beni korkuttu.

Sabahın erken saatlerine rağmen telefonum titriyor. Dmitri'nin bana verdiği kullan-at telefon.

Anonim: Senin o tatlı küçük amcığını özledim.

Alt dudağımı ısıyorum. Kesinlikle kaba ama tamamen Dmitri'ye özgü bir ifade. Buna karşılık vermek bile tehlikeli, ama her gün bir sonraki güne ulaşamayabileceğimi bilerek mücadele ediyorum. Ve Dmitri Volkov'da her zaman bana karşılık vermememi zorlaştıran bir şey olmuştur.

■

Ben: Böyle bir dil kullanarak bir kadını elde tutamamış olman şaşırtıcı.

Cevap neredeyse anında geliyor.

■

Dmitri: Tam tersi, özellikle de çoğu kadın bağlandıklarında bundan hoşlandıkları için.

Onun kaç kadınla birlikte olduğunu düşününce göğsüm sıkışıyor. O benim olmadığından, bunu düşünmekten bile nefret ediyorum. Ama üniversite yıllarımızda kadınlar hep ona atılıyordu ve şimdi de durumun pek değişmediğini sanıyorum. Ancak bu, bana karşı uyarmaya çalıştığı "zevkleri" hakkında çok şey söylüyor, bu yüzden nasıl bir tepki vermem gerektiğini düşünüyorum.

■

Ben: Sanırım senin yetersizliklerini gördüklerinde kaçma şansları pek kalmıyor.

Dmitri: Dikkatli ol. O ağzın yakında seni yine zor durumda bırakabilir.

Beni soktuğu çeşitli durumları hatırlayınca içimi bir sıcaklık kapladı ve ona ayak uydurmak için yıllarca bale yaparak esnekliğimi geliştirdiğim için minnettar oldum. Ama sevişmemizde zarif olan hiçbir şey yoktu.

Neyse ki bu mesajlar iki dakika sonra kendiliğinden siliniyor.

Pazartesi sabahı, Dmitri'nin tavsiye ettiği jalapeno bagelini denemek için Cappa Café'ye girdiğimde zil çaldı. Onun tavsiyesini kabul ettiğimi asla itiraf etmem, ama merak ediyordum. Cevap verirken adımları duydum.

Üç kadınla birlikte oturan Ara'ya dönüyorum. Hepsi çok güzel ve bazılarını makalelerden, dedikodulardan veya bazen erkek müşterilerimin "istek listelerinden" tanıyorum. New York'ta çöpçatanlık işime devam edebileceğimi anladığım anda, yüksek talep gören bekar üyeler hakkında mümkün olduğunca fazla araştırma yapmaya özen gösterdim.

"Buraya geldiğini bilmiyordum?" Ara bana doğru yürürken diyor. Burası iş yerimden birkaç blok ötedeydi ve Dmitri'nin bunu tavsiye etmesinin sebebinin, tesadüfen sevdiği Ara'ya rastlayabileceğim için olup olmadığını merak ettim. Onların da bir geçmişi olup olmadığını merak ederek içimi yine bir ürperti kaplıyor. Aptalca kıskançlığımı bastırıyorum, onun ortaya çıkmasına şaşıyorum.

"Bir arkadaşım tavsiye etti," diyorum gülümseyerek.

Ara daha önce müşterim olmasına ve sadece iki kez görüşmüş olmamıza rağmen, onu oldukça sevmiştim. Ve bu tehlikeliydi. Dmitri arkadaş edinmem için beni cesaretlendiriyor olabilir, ama ben böyle aceleci davranmamam gerektiğini biliyordum, özellikle de Ara'nın nişanlısı olan İtalyan mafyasından uzak durmam konusunda uyarıldığım için.

Muhtemelen Aslan onların dikkatini çekmek istemediği içindi.

"Kahve içmek ister misin?" diye soruyor.

Arkadaşları şimdi meraklı bir şekilde onun omzunun üzerinden bakıyorlardı.

İstiyorum.

En son ne zaman bir grup kadınla dostane bir ortamda vakit geçirdim? Rusya'da edindiğim arkadaşlar aklıma geliyor ve bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Ve onlara ne olduğuna bak...

Kafamı sallıyorum. "Teşekkürler, ama bugün olmaz."

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ama elini koluma koyuyor. "Peki, eğer bir ara görüşmek istersen haber ver."

Ara'nın çok az arkadaşı olan bir insan olduğu izlenimini ediniyorum. Onda keskin bir şey var, Dmitri'deki gibi bariz bir şekilde değil, ama altında gizli bir şey var. Yine de bu durum beni rahatsız etmiyor. Sadece farkındayım.

Ama onu Aslan'ın dikkatini çekebileceği bir duruma sokmak istemedim. Bu yüzden bagel ve kahve sipariş edip, günümü hazırlayarak oradan ayrıldım. Telefona bir kez daha baktım ama cebime koymaya karar verdim. Belki de bu hafta sonu umutlarımla fazla kaptırmıştım. Kadınların arasında kahve içmeye hala çok korkuyorsam, bir erkeğe mesaj atmam bile doğru mu? Özellikle de bana açıkça uzak durmamın tavsiye edildiği birine.

Mirabella Latine'in beni gözleriyle siktiği izlenimine neden kapıldığımı tam olarak bilmiyorum, ama bunun kız kardeşimle bir ilgisi olduğundan eminim.

"Seni o düğüne davet etmek iyi bir fikir olduğunu biliyordum," diyor imalı bir şekilde. Evet. Kesinlikle Layla. Benim kimliğimi taklit ederek iş yerinde bir şeyler yapmasını istemem, ama hiç de şaşırmadım. "Ve kim bilebilirdi ki, hayallerimin erkeği Marco ile tanışacağımı."

Layla bana çöpçatanlık becerilerini anlattığından beri onu araştırmıştım. Mirabella'nın dört sayfalık "gereksinimler" listesindeki özelliklerin hiçbirine sahip değildi. Ancak Layla bazı ince ayrıntıları atlamıştı.

"Seninle geçirdiğimiz zaman çok keyifliydi. Merak etme, kimseye anlatmam." O sırtıyor, ben de kibarca gülümsüyorum.

O bir çek imzaladı ve bana uzattı. "Marco Philadelphia'da yaşadığı için ben de oraya taşınacağım, ama buraya gelerseniz bizi arayın. Bize öğretebileceğiniz çok şey olduğuna eminim."

Tüylerim diken diken oldu ve o zavallı kaltak kız kardeşim, şu anda ona ulaşamadığım için çok şanslı. Ta ki çekin üzerindeki rakamı görene kadar. "Bu çok fazla!"

Gülerek elini sallıyor. "Söylediklerimi unutma. Aşk söz konusu olduğunda para önemli değildir. Ve diğer şeyler de." Odadan çıkıyor ve ben, dahil olmadığım cinsel faaliyetler için ödeme almışım gibi hissediyorum.

Miktara bakıyorum. Eğitimimi finanse eden aileme her zaman minnettar olmuştum. Asla bir çöpçatan olacağımı düşünmemiştim, ama balerinlik kariyerim dışında hayatımda ne yapmak istediğimi de bilmiyordum. Bu pozisyona, tesadüfen bana uygun olduğu için getirildim. Aslan'ın kuzenlerinden biri evlenmek istiyordu, ama flört etmekten nefret ediyordu, bu yüzden bir şekilde sınava tabi tutulmuştum: bu sınav bana maaş kazandırdı ve o da maaşımı almama izin verdi.

Yüz bin dolar ile ne yapabilirim acaba? Karşımda duran miktar bu. Ama bu büyüklükte çeklerim olduğunda, onları bozdurmaya hep çok korkmuşumdur. Sahip olduğum her şeyin ona ait olduğunu biliyorum. Her an hesaplarımı dondurup beni tamamen ortada bırakabilir.

Bunu biliyorum çünkü Rusya'da bana bunu bir kez yaptı. Beni şehrin kötü bir semtinde bıraktı ve ilk kez, erkekler beni itip kakarken, diğer kızlar gibi olabileceğimi fark edince korkuya kapıldım. Gönderilen kızlar gibi. Sonra Aslan, sorgusuz sualsiz onları öldürdüğünde kurtarıcım gibi ortaya çıktı.

Bu, onun benimle ilk kez oynadığı oyundu. Ben de buna kanmış, özür dilemiş ve bir daha ona karşı gelmeyeceğime söz vermiştim. Sonra, zamanla yavaş yavaş, kız arkadaşlarımla dışarı çıkmamı yasaklamaya başladı. Ardından, onu eğlendirmek için antrenmanları kaçırmamı sağladı. Böylece, o durmamı söyleyene kadar dans etmek, dans etmek ve dans etmek zorunda kaldım.

Gerçek şu ki, onun yüzünden üçüncü yılımda stüdyomdan atıldım. Kısa bir süre sonra Rusya'yı tekrar terk etmeye çalıştım, ama bu girişim aniden durduruldu ve kapana kısılmış durumumun farkına vardım.

Dmitri'ye babasının bana yaptıkları konusunda tamamen dürüst davranmadığım için içimde suçluluk duygusu uyandırıyor. Eğer dürüst olsaydım, benden nefret ederdi. Muhtemelen beni kirlenmiş olarak görürdü. Kendimi içime çekiyorum, Aslan'ın kasıtlı şartlandırmasına karşı tüm gücümle mücadele etmeye çalışıyorum. Bunun farkındayım. Ama bu, içimdeki savaşı daha az karmaşık hale getirmiyor.

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve sanki bu düşünce şeytanı çağırmış gibi omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Cevap veriyorum. "Merhaba, Aslanım."

"Ah, benim küçük güvercinim. Teksas seyahatin nasıldı?" Kalın Rus aksanıyla mırıldanıyor.

Kalbim bir an durur. Dmitri ve kız kardeşim hakkında bir şey biliyor mu? Yine benimle oynuyor mu? Paranoyamı yutkunarak bastırırım.

"Çok iyiydi, aslanım. Müşterim memnun kaldı ve az önce büyük bir çek aldım."

"Büyük bir çek, ha?" O, küçümseyici bir tavırla sorar. "Güzel, tüm emeklerinin karşılığını aldığını duymak hoş. Büyük Elma'da henüz arkadaş edindin mi?"

"H-hayır, aslanım. Sadece günlük yürüyüşlerimi ve işimi yapmaktan keyif alıyorum."

"Güzel. Söylesene, orada tesadüfen oğlumla karşılaştın mı?"

Boğazım düğümlenir. Biliyor mu? Ama o her zaman onu sorardı, ilk başta kurnazca. Ancak son iki yılda, üniversitede Dmitri ile olan ilişkimin tek nedeni olarak benim kullandığım gerçeğini gizlemeyi ve incelikli davranmayı bıraktı. Bu durum farklı mıydı?

"Hayır, aslanım. Son daireye girip beni kaçırmaya çalıştığından beri görmedim."

"Garip, şimdiye kadar başka bir girişimde bulunacağını düşünmüştüm."

Nefes almaya odaklanıyorum. Yalan söylediğimi biliyor mu? Bizi görmüş mü? Bizim hakkımızda bir şey biliyor mu?

Dmitri'nin söylediğini hatırlıyorum: Sürekli izlenmiyordum. Aslan beni paranoya dünyasına hapsetmişti, ama

bu, bunun etkisini ortadan kaldırmamıştı.

"Ne zaman beni görmeye geleceksin?" diye soruyorum ve heyecanlı görünmeye çalışıyorum, ama sesimin titrediğini biliyorum. O bu korkudan besleniyor ve ben, en çok uğraşsam da ona bu korkuyu vermek için bu kadar kolay eğitilmiş olmaktan nefret ediyorum.

"Zamanı gelince, küçük güvercinim. Zamanı gelince." Puro içip gülümsediğini hayal edebiliyorum.

Sadece bir oyun.

Ben sadece zaman geçirmek
için bir piyonum. Telefon
kesiliyor.

ELANEE

Bu sefer girişte bile bileziğimi göstermeye gerek yok. Güvenlik görevlisi kapıyı açıyor ve ben cesaretimi topluyorum. Dmitri ve kız kardeşim ile onların davranışlarını düşünüyorum.

Bu gece grup daha gürültülü görünüyor ve burada sadece iki kadın var, bu alışılmadık bir durum. Pembe saçlı kız Candy, Slater'ın kucağında oturuyor ve bu gece, bir kez olsun, Lyle burada değil. Bu beni tedirgin ediyor, çünkü genellikle Slater'ın iğrenç davranışlarını dizginleyen kişi odur. Dmitri'nin Connor'ı öldürmesinin en büyük dezavantajı, Slater'ın onun yerini kalıcı olarak almasıydı.

"Vay, bu sen değil misin, Küçük Prenses?" diyor Slater, onun şakalarını dinleyecek herkese duyurmak için. Bakışlarım odanın içinde dolaşıyor. Bazıları ilgisizce başka yere bakıyor, ama diğerleri izlemeye devam ediyor.

"Daha çok fahişe gibi," diyor Candy ve ben şaşırıyorum ama bunu belli etmiyorum.

Slater, Candy'nin bileğini garip bir şekilde büküyor ve Candy acı içinde bağırıyor. "Haydi ama, misafirimizi gcendirebileceğini sanma. Bu benim işim. Ayrıca, şu anda burada tek fahişe sensin." Onu yere itti ve Candy acı içinde bağırdı, dizleri sıyrılmıştı. "Oh, bir de şu var." Slater, uyuşturulmuş bir halde duvara yaslanmış başka bir kadını işaret etti.

Bu kadınlara yardım etmek istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben de onlar gibi sadece sessizce arka planda durmayı başarabilmiştim. Tek yapabildiğim kendi hayatta kalmama odaklanmaktı ve bu beni daha da korkak hissettiriyordu.

Candy yerden kalkarken bana öfkeyle bakıyor ve Slater devam ediyor. "Peki, bugün senin hakkında ne sıkıcı bir rapor yazayım?"

"Bu sabah Aslan'la konuştuğumu düşünürsek, pek bir şey yok," diyorum.

Slater başını geriye doğru eğip sırtıyor. Çılgın ve tehditkar görünüyor. "Kendini özel biri sanıyorsun, ha?"

"Öyle bir şey demedim."

Ellerini kaldırıp, alaycı bir şekilde dudaklarını bükerek bana bakıyor. "Tabii ki hayır. Patronumuzun ilgisini ve sikini aldığın için buna gerek yok. Zaten senin küçük amcığının nesi bu kadar iyi olabilir ki?"

Bana bakışından tüylerim diken diken oluyor.

"Slater, o kadar da güzel değil," diye yalvarır Candy ve bir kez daha onun dikkatini çekmek için bacağına yapışır.

O kadını tekmeliyor ve ben bu sert darbenin şiddetinden irkiliyorum.

Ama o burnunu silerken, ben de ondan gözlerimi ayırmayacak kadar pervasız değilim. Gözleri büyümüş, ne kullandığını bilmiyorum.

Çantamdaki silahı düşünüyorum. Ama onu çıkarsam bile, saniyeler içinde ölürüm. Bu adamın bana dokunmasına izin vermektense bunu tercih ederim. Dudaklarını yalarken gülümser. "Eskiden dansçıydı, biliyor musun?" Lyle'in genellikle durduğu yere döner ve boşluktan hayal kırıklığına uğrar. Bunu en son denediğinde Connor onu durdurmuştu.

Ama şimdi onu durduracak kimse yoktu ve sanki bunu aniden fark etmiş gibidir. Bana geniş bir gülümsemeye bakar.

"O zaman belki de bizim için bir gösteri yapmalısın."

Gözlerim, odada şimdi üzerimize çevrilen bariz ilgiyi tarar ve Slater bundan büyük keyif alır.

"Dans et o zaman," diyor neşeyle. Hareket etmediğimde, silahını çıkarıyor ve tavrı bir anda değişiyor. "Dans et dedim, kaltak, yoksa sağır mı oldun?"

Boğazım düğümlenir.

Kaçamam.

Kırılmış.

Çirkin.

Aslan kanatlarımı kırıdıktan sonra beni tüm bunlara dönüştürdü.

Ama Dmitri ve kız kardeşim aklıma geliyor. Onlar için kendi yöntemimle savaşacağım. Giydim düz ayakkabılarla mümkün olduğunca parmak uçlarımda yükselmeye çalışıyorum.

Ayaklarımdan ateş çıkıyor, ama acıyı ve bunun getirdiği bilgiyi geri itiyorum.

Bir dönüş. İki. Üç. Dengemi kaybediyorum, ayak bileğim pes ediyor ve yere düşerken çığlığımı tutuyorum. Kafamı yere çarpmamak için kendimi tutuyorum. Kafamı kaldırdığımda Slater üzerimde durmuş gülüyor. Oda kahkahalarla doluyor ve o bu dostane ortamda keyifleniyor. Keşke yere gömülebilseydim ve tamamen ortadan kaybolabilseydim.

"Eğer yapabileceğin tek şey buysa, dudakların daha iyi olmalı." Kemerine uzanıyor ve ayaklarımdan yanına düşen çantama bakarken, içindeki silahı düşünerek kalbim sıkışıyor.

Ama sırtında bir silahın tetiği çekilmesi onu durdurur. Nefes alamıyorum.

Slater ellerini havaya kaldırarak yana doğru adım atar. "Şakaydı."

"Ben gülmüyorum," der Lyle, silahını kafasına dayayarak.

"Hadi ama dostum. Aslında bir şey yapmayacaktım, bunu biliyorsun, değil mi? Sadece onu biraz korkutmak istedim," der Slater, Candy'ye kolunu atarken, Candy ise bana ölümcül bir bakışla bakar.

Ayak bileğim ağrıyor ve ayağa kalkmaya korkuyorum. Lyle bana elini uzatıyor. Neden bana yardım ettiğini anlamadığımı gizlemeye çalışıyorum, ama yardımını kabul ediyorum. Aslan'ın sözü mutlak ve onun kurallarına uymak zorundalar, ama sanırım sürekli bazı kızlar kayboluyor ve ben bir sonraki olmak istemiyorum.

"Kayıt işlemini tamamladı," diyor Lyle, ayağa kalkmama yardım ederken ve beni girişe doğru yürürken.

Slater, Lyle tüm eğlencesini mahvetmiş gibi ellerini havaya kaldırır. Lyle beni dışarıya kadar eşlik etmeye devam etse de ondan uzaklaşıyorum. Ne kadar acı verici olursa olsun, buradan çıkmak için kimseye bağımlı olmayı reddediyorum.

"Benden teşekkür etmemi bekliyor musun bilmiyorum," diye fısıldayarak, buraya sık sık gelen kadınlardan biriyle sigara içen güvenlik görevlisinin yanından geçiyorum.

"Sizden hiçbirimize böyle bir şey söylemenizi asla beklemiyorum," diyor sadece. Bu beni şaşırtıyor.

Omzumun üzerinden bakarak, bir sonraki adımımı durduruyorum. Sormamayı düşünürüm, ama sözler ağzımdan çıkıverir. "Neden bana yardım ettin?"

Orada kafama silah dayandığından çok, herhangi bir tür nezaket gösterilmesinden daha çok kafam karışıyor.

"Buna yardım saymam," diyor kalın Rus aksanıyla. "Aslan seninle işini bitirene kadar seni hayatta tutmam emredildi. Bence, seni bu ıstıraptan kurtarmamak daha zalimce."

Boğazım düğümleniyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Her şeyden öte, bu adamın acıma duygusunu hiç istemiyorum.

"The Lion'ın daha önce oynadığı tüm projeler ve oyunlar arasında, en çok oğlunu oyuncak gibi oynamaktan zevk alıyordu. Sonra da seni. Açıkçası, bu kadar uzun süre dayanacağını düşünmemiştim."

"Şimdiye kadar beni öldürmüş olacağını mı düşündün?" Bu beni şaşırtmadı. Ben de amacımı yerine getirdiğimi düşünüyordum.

"Hayır. Kendini öldüreceğini sanmıştım," diyor o, sanki bu çok normalmiş gibi. Birkaç damla yağmur yüzüme çarpıyor ve o, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bir hafta sonra tekrar görüşürüz; bu gece eve taksiyle gitmeni tavsiye ederim," diyor ve kapıyı kapatıyor.

Ve onun yerine söyleyebileceği herhangi bir şeyden daha sert vuran, aklımdan çıkmayan sözlerinden kaçamıyorum.

Hayır. Kendini öldüreceğini düşünmüştüm.

DMITRI

Luca Armani'nin sahibi olduğu Balmere kulübüne giriyorum. En son buraya geldiğimde, fena halde dayak yemiştım. Bu sefer ise iş teklifi ile geldim. Barın arkasında çalışan Layla'yı fark ediyorum ama güvenlik görevlileri beni Luca'nın yanına götürürken onu görmezden geliyorım. Luca, samimi bir ortamı gören bir kabinde bekliyor. Kulüpte birkaç kumar masası ve maskelerle kafeslerde dans eden kadınlar ve erkekler var. Etkilendiğim için sırtıtıyorum.

Geçen sefer, birikmiş öfkemi dışa vurma ihtiyacına odaklandığım için bunu takdir edecek kadar zamanım olmamıştı. Luca'nın cuma geceleri kazançlı işlerini yürüttüğü pek bilinmez. Bunu biliyorum çünkü şu anki nişanlısı Ara, aylar önce bana söylemişti. Şimdiye kadar bu bilgiyi kendi lehime kullanmaya hiç gerek duymamıştım. Ve Teksas'tan döndüğümde benimle buluşmaya karar vermesinin tek nedeninin, Ara'ya mesaj atmış olmam olduğunu biliyordum.

Daha önce yaptığım gibi ve onun dikkatini çekmek için birçok kez yapacağım gibi, amacımı gerçekleştirmek için nişanlısını kullanmaktan çekinmedim. Aşırı hevesli bir adam kolay bir hedefti, ancak onun dengesiz tarafıyla uğraşmak bir kumar gibiydi.

Luca yaklaştığını fark edince bana bir bardak viski ikram etti. Sonra, hala bana sadece yarı dikkatini veriyormuş gibi, mekanını gözetlerken bana bir puro ikram etti.

"Bu arada, düğüne davet edilmeyeceksin," diyor düz bir sesle.

"Ama nişanlın beni çok seviyor," diye ısrar ettim. Arkasında duran koruması Lorenzo, sırtışını gizlemek için elinden geleni yapıyor.

Mavi gözleri keskin bakıyor ve ben kibirli bir gülümseme takınıyorum. Buna rağmen, Luca Armani'nin benden hoşlandığından eminim. Hoşlanmasaydı,

bana iş konuşmak için zaman ayırmazdı. Pek çok kişinin onunla bu şekilde konuşmaya istekli olduğunu sanmıyorum. Ve eğer bundan tamamen nefret etseydi, şimdiye kadar beni vurmaya çalışırdı.

"Ne istiyorsun, küçük dışlanmış Bratva prensi?"

Sadece birkaç kişinin bana taktığı bu lakap karşısında parmak eklemlerim beyazlaşır — sadece cesur ya da aptal olanlar.

"Ortaklık."

Soğuk, hesaplı bir kahkaha onu sarsar. Bu, küçümseyici olduğu kadar rahatsız edici de. "Nişanlımı kandırıp seninle anlaşmaya ve şirketlerinden birini sana devretmeye ikna etmiş olabilirsin, ama ben öyle olmayacağım." Bunu zaten biliyorum. "Ama burada olduğun gerçeğine bakılırsa, çaresiz olduğunu varsayıyorum."

Doğru. Ama Elanee'nin güvenliğini sağlamak için şeytanla anlaşmaya hazırdım, ruhumu şeytana satmak zorunda kalsam bile.

"Sana sunduğum teklifi çok beğeneceğini düşünüyorum," diyorum kayıtsız bir şekilde.

O alaycı bir şekilde güldü. "Peki neden Aslan'ın oğlunu dinlemeliyim?"

"Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, onun celladı olmaktan başka onunla iş yapmak istemediğimi biliyoruz."

Şimdi bana saygıyla bakıyor. Luca ile benim ortak noktamız, ikimizin de katil olmamız. Gerektiğinde ve özellikle kişisel meselelerde öldürürüz.

Vücudum ağırlaşıyor, zihnim hala keskin ama gözlerim son birkaç aydır uykusuzluktan yorgun düşmüş durumda. Kimsenin, özellikle de Luca gibi birinin bunu fark etmesine izin vermeyeceğim.

"Aslan'ı dert etmeme gerek yok. O ve Bratva, yirmi yıldan fazla bir süredir New York'a ayak basmadılar." Luca bunu rahat bir şekilde söylüyor, ama onun bundan daha akıllı olduğunu biliyorum. O kibirli biri değil ve hiçbir şeyi şansa bırakmaz. Sadece bilgi toplamaya çalışıyor.

"Eğer bir mal sevkiyatı hakkında bilgim olsaydı, bunu bilmek ister miydin?"

Beni dikkatle izliyor. "Ne tür bir sevkiyattan bahsediyorsun?"

"Özellikle seks ticareti."

Luca'nın üst dudağı kıvrılır. Çünkü tüm kusurlarına ve imparatorluğunu kurma hevesine rağmen, aşmadığı belirli bir sınır vardı.

"Bu, Elanee Lane ya da barımda çalışan kız kardeşinle bir ilgisi var mı?" diye sorar. Bu bilgiye sahip olması beni şaşırtır. Memnun bir gülümsemeyle, "Nişanım benimle konuşuyor sonuçta" der.

Elanee ile olan ilişkimizi fark etmiş olabileceği ihtimalini zaten hesaba katmıştım. Ancak Layla'yı bu kadar çabuk yakalayacağını beklemiyordum. Ama ona karşı da bir hamle yapmamıştı.

"Gerekli olmadıkça hiçbir şey yapmayı planlamamıştım. Bundan ne elde etmeyi umduğunu merak ediyordum." Luca omuzlarını silkiyor. "Ama yine de söz veremem. Peki, ne istiyorsun ve karşılığında ne vermeye hazırsın?"

"Aslan'ı kendi ellerimle öldürmek istiyorum, ama Bratva ordusunun tamamıyla başa çıkamam, özellikle de zamanım kısıtlıyken," diye itiraf ediyorum, viskiyi dudaklarıma götürüp bir yudum alırken. Son zamanlarda içki içmek bile sürekli baş ağrımı dindirmiyor ve tadını mahvediyor.

"Büyük umutlar ve hayaller." Luca beni dikkatle inceliyor. Dikkatini başka bir yere çekiyor. Arkamı dönüp Ara'nın bara yaklaştığını görüyorum. "Bana bak, evlat," diye homurdanıyor, aramızda sadece dört yaş fark olmasına rağmen. Ama şimdi anlıyorum. Daha önce onunla alay ettiğim kıskançlığı. Elanee'ye ters bakan olursa, onu ezip geçerim. Yine de, onu şu anda bile koruyamıyorken bunu önermek kendimi hain gibi hissettiriyor.

"Herhangi bir ortaklığa girersek, Bratva'ya sırtını dönmüş olacağını biliyorsun. Sadece bir dışlanmış değil, aynı zamanda bir hain de olacaksın."

"Yıllardır burada onun işlerini sessizce mahvediyorum. Onun imparatorluğunun veya yolunun bir parçası olma niyetim hiç olmadı."

O geriye yaslanarak beni süzdü. Bu benim için olduğu kadar onun için de bir kumar. "Ben bu işe karışırsam durum tamamen farklı olur ve bunun degeceğinden pek emin değilim."

"İstediğin her şeyi sana veririm, ama paranın senin için pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum." İkimiz de ne yapacağımızı bilmediğimiz kadar çok paraya sahiptik. Hayır, kendimi kanıtlamam için muhtemelen ellerimi kirletmemi isteyecekti.

"Benimle ortak olmak senin için neden bu kadar önemli? Şimdiye kadar tek başına gayet iyi idare ettin. Ve gerçekten istersen, şu anda onun adına yönettiğin büyükbabanın imparatorluğuna güvenebilirsin. Öyleyse neden bu kadar aceleci davranıyorsun? Neden şimdi?" diye sordu, purosu külünü küllüğe vurarak.

Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Çünkü o benim kadınıma sahip. Ve onu geri almak için şeytanla bile anlaşmaya hazırım. Artık vaktim kalmadı. Parmaklar. Eller. Kafalar. Neye ihtiyacın varsa, sana bulurum."

Ağzının köşesi, sanki gerçekten gülümsemek üzereymiş gibi seğiriyor. Dövüş ringindeki o ölümcül kenar ön plana çıkıyor. Ve o zaman olduğu gibi, hala Luca Armani'den korkmuyordum.

"Teklifinizi düşüneneğim." Ayağa kalkarken ceketini düzeltti. "Birkaç gün içinde birisi sizinle iletişime geçecek. Elinizdeki tüm bilgileri bana gönderin."

"Birkaç gün çok uzun," diyorum sertçe.

"Birkaç gün cömert bir süre, sana açıkça hayır demediğimi düşünürsek. Seni seviyorum Dmitri, ve ben pek kimseyi sevmem, sevdiğim varsa da çok azdır. Ama bundan kazanç sağlayamayacaksam, kafese kapatılmış bir kuş için savaş başlatmayacağım." Beni baştan aşağı süzer. "Ben doktor değilim, ama kararımı vermeden önce biraz uyumaya çalışmanı öneririm." Onunla birlikte ayağa kalkıyorum ve görüşüm bozulunca hazırlıksız yakalanıyorum, ama sabit duruyorum ve sadece Luca'ya odaklanıyorum.

Siktir. Ayakta zor duruyorum. Vücudumun sol tarafı güçsüz hissediyorum.

Luca, bara doğru yürürken veda ediyor. Ara'nın beni izlediğini fark ediyorum, muhtemelen beni şeytanın ininde gördüğüne şaşırmış. Ayrıca, şiddetli baş ağrım ve odaklanamayan bakışlarımdan kurtulamadan dışarı çıkmaya odaklanırken Layla'nın dikkatli bakışlarını da fark ediyorum.

Dışarı çıktığımda serin esinti hoş bir sürpriz oluyor. Şoförüm kapıyı açıyor ve ben arabaya düşmemek için elimden geleni yapıyorum. "Efendim?" diye soruyor endişeyle.

Elimi tekrar tekrar yumrukluyorum, bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyorum. Belki de kendimi çok zorladım. Ama şimdi pes etmeye niyetim yoktu. En azından biraz daha zaman kazanmam gerekiyordu. "Beni doktora götür."

Arabanın arkasına yerleşip derin bir nefes alıyorum. Kafam çok ağrıyor ve telefonumu çıkarırken bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Elanee'den mesaj yok.

Ancak, onu uzaktan izlemesi için tuttuğum gizli güvenlik görevlisi Archer'dan bir tane aldım. Ortama uyum sağlayan, fark edilmeyen ve gerektiğinde müdahale etmeye hazır olan biri. Üstelik, ona hediye ettiğim kolyeye bir takip cihazı da yerleştirdim.

Bana gönderilen fotoğrafları görünce dişlerimi gıcırdatarak çenemde keskin bir ağrı hissediyorum. Bu gece onun "kontrol gecesi". Arabayı döndürüp o bardaki herkesi yakmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Ama bu onu onun ağından kurtarmaz. Ve bu bariz cazibeye kapılırsam, onun öfkesi hem ona hem de anneme on kat daha fazla yansır.

O kendini yem olarak kullanıyordu ve ben de annem için olduğum gibi işe yaramazdım. Her şey çok yavaş ilerliyordu. Layla'ya bir mesaj gönderdim ve sonra şoförümün dikkatini çekmek için boğazımı temizledim.

Başımı kaldırıp baktığımda, şoförümün endişeli bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. Nasıl görüldüğümü bilmiyorum, ama herkes bana böyle bakmaya devam ederse, durumun iyi olmadığı kesin. Hızla başka yere baktı ve çenem kilitlendi.

O sırada muhbirimden, satın alınmaya hazır bir içeriden birinden başka bir mesaj aldım. Onun sayesinde insan kaçakçılığı operasyonunu anladım ve Luca'ya kanıt sağlayabildim. Ama şimdi bana gönderdiği mesaj kanımı kaynatıyor.

Elanee'ye koşturmak
istiyorum. Onu korumak
için.

Hiçbir şeye ve kimseye karşı bağırırken ellerim yumruk oluyor.

Yaralanmıştı ve ayak bileği tedavi edilmişti ama öncelikle o durumda olmamalıydı.

Şoförüm hiçbir şey söylemeden sokağa çıkıyor.

Siyah ve beyaz lekeler görüşümü engelliyor ve her şey kararmaya başladığında nefes almaya odaklanıp bilincimi kaybetmemek için çabalıyorum. En önemli anda işe yaramaz oldum.

Pervasızca bir şey yapmak üzere olduğumu biliyordum.

Ve bir suçlu kanıyla ödeyecek.
Metne bakıp son cümleyi okudum, çenemi sıkarak.

... başka bir işin döndüğünü şüpheleniyorum. Daha fazlasını öğreneceğim.

ASLAN, aynı anda iki proje üzerinde çalışıyorsa cesurlaşıyordu. Ama bu mantıklı olmaz mıydı? Elanee'yi New York'ta bırakmasının nedeni bu olabilir miydi...

Aslan, benim sadece ona odaklanacağımı biliyor.

O zaman aklıma geliyor, belki de Elanee sadece bir dikkat dağıtıcıdır.

Çünkü bu, Aslan'ın başka yerlerdeki hareketlerini ve işlerini sağlamlaştırmasına olanak tanıyacak, belki de seks ticareti tek faaliyet değildir.

Parmaklarım beyazlaşıyor; babamın onu oraya koyduğu için Elanee'nin alay konusu olarak eğlence amaçlı kullanıldığını düşününce öfkeleniyorum.

Bu ancak onun kanıyla sona erecek.

Ve içimdeki öfkeye rağmen, zar zor bilinçli kalabiliyorum.

DMITRI

"Sen aklını mı kaçırdın?" Layla, Doc'un odasına girerken azarlıyor. Duvara bir sandalye fırlatıp milyonlarca parçaya ayırdığımda, gözümün önünden kırmızı bir sis geçiyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve yönümü kaybediyorum, ama umurumda değil. Bunu aşıyorum. İçimde biriken bu ölümcül öfkeyi dışarı çıkarmam gerekiyor. Bu öfke, içimde yaşayan, pençeleyen bir şey. Aldığım mesajın öfkesiyle çılgık atıyorum. Kadınımın alay edildiğini ve incitildiğini öğreniyorum ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Davranışlarında ruh hali değişimleri ve agresif patlamalar yaşama eğilimi var," diyor Doktor, köşede sessizce.

"Eğer çocukça bir öfke nöbetiyle ofisini mahvedip paçayı kurtaracaksa, canı cehenneme. Hasta olsun ya da olmasın," diye bağıyor Layla, odadaki kaosa adım atarken. Onu buraya ben çağırmadım, ama Lucas'ın mekanından sonra buraya geleceğimi biliyor olmalı.

"Şu anda çok tehlikeli," diye ekliyor Doktor.

Bakışlarım ona kayar. "Seni *duyabiliyorum*." Beni kafese kapatılmış bir hayvan gibi izliyorlar. Ama ben öyle değil miyim? Şu anda kendi bedenimin tutsağım. Ve bu, Elanee'nin çektiği acılarla hiçbir şekilde karşılaştırılmaz. *Çünkü onu kurtaramıyorum. Çünkü ben çok işe yaramazım.*

"Hey, ne yapıyorsun sen?!" Layla, parmaklarını önümde şıklatarak diyor. Elleri belinde, bana farklı bir şekilde bakmıyor.

"Çık dışarı," diyorum, öfkeden titreyerek. Şu anda kendime güvenmiyorum.

"Ne olduğunu anlatana kadar çıkmayacağım," diye ısrar ediyor.

Kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum. Beni içten içe yavaşça yıpratın zayıflığımı görmesini istemiyorum.

"Dmitri, iyi değilsin. Sana yardım edelim," diye Layla tekrar ısrar ediyor. Göğsüm inip kalkıyor ve çığınca bir kahkaha atıyorum.

"İyi değil mi? *İyi değil mi?* Kız kardeşin iyi değil, Layla. Muhbirim bu gece bana bir mesaj gönderdi, kız kardeşinin incitildiğini ve alay edildiğini söyledi, peki ben ne yapıyorum? *Hiçbir şey.*" *Öfkeyle kaynıyorum.* Dilimde zehir tadı var. Saçımı çekiyorum. "Bütün bu güç, servet ve nüfuzum var, peki ne için? O zaman anneme yardım edemedim, şimdi de Elanee'ye yardım edemiyorum."

Dolap kapısını tekmeliyorum, iki parçaya ayırıyorum. Burada kırılacak yeterince şey yok. Bu kendinden nefret duygusunu ortadan kaldıracak kadar yeterince şey yok.

Sadece ihtiyacım olan...

Sadece ihtiyacım olan...

Onun kollarımda güvende olması.

Layla dudaklarını yaladı. "En son ne zaman uyudun? En son ne zaman yemek yedin? Günde on dört saat ofisinde çalışıp, milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetiyorsun, bu hastalıkla uğraşıyorsun ve Bratva'nın adamlarından birini alt etmeye çalışıyorsun. Dmitri, sen iyi değilsin. Luca'nın yerinde seni izledim. Lanet bir ceset gibi görünüyorsun."

"Başım döndü," diye homurdanıyorum ve kırık dolaba yaslanıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kaçınılmaz olarak başımı dizlerimin arasına gömüyor ve gözlerimi kapatarak baş dönmesini atlatmaya çalışıyorum.

Yaşadığım coşku, kalan tüm enerjimi yavaşça tüketiyor gibi. İkisi sessizce etrafımda çalışıyor, biri kırık bir parçaya takılıp düşüyor. Sonunda gözlerimi açtığımda, Doktor bir torba sıvı ve bir iğne hazırlamış. Layla yanıma çömeldiğinde iç çekiyorum ve ilk kez odayı görüyorum. Tam bir kaos.

"Sen yenilmez değilsin Dmitri. Belki de ameliyatı düşünmeliyiz," diyor.

Doktor iğneyi koluma batırırken başımı sallıyorum. "Yapamam. O ölene ve o güvende olana kadar durmam. Herkes güvende olana kadar."

Layla'nın bakışları yoğun duygularla doludur, ama ağlamaz. Yine de bu, ikimizi de rahatsız etmeye yeter. "Ailemi korumak için seni bu duruma düşürdüğüm için üzgünüm."

Gölmekten boğuluyorum. "Ben o pisliğin oğlu olmasaydım, ailen bu durumda olmazdı."

"Seni hiç suçlamadım Dmitri, sen de kendini suçlamayı bırakmalısın. Hepimiz bu durumdan kurtulduğumuzda, *ki kurtulacağız*, kardeşim ve ben sana tam bir erkek olarak ihtiyacımız olacak. Kendinden nefret etmek için vaktin yok. Tüm o nefreti hak eden adama yönelmelisin."

Yorgunluktan başım dolaba yaslanıyor. Söylemesi kolay, yapması zor. Kendimi nasıl suçlamayayım?

Odaya bakınıyorum, patlamamdan dolayı suçluluk duyuyorum. "Oda için özür dilerim, Doktor."

O, bana başka bir şey enjekte ederken omuzlarını silkiyor. "Neyse ki burada her şeyi sen ödüyorsun. Bu, birkaç saat uyumamı sağlayacaktır."

Uyumak istemediğim için iç çekiyorum. Elanee'ye derinlemesine yerleşmiş Aslan'ın pençelerini ortaya çıkarmak için kullanılabilecek her uyku saati boşa gidiyor.

"Onu hemen kaçırmak istiyorum," diye itiraf ediyorum. Ben iyi bir adam değilim. Onu tekrar güvende görmek için dünyayı feda ederdim, ama Elanee öyle değil. Ve annem, dedem ve Layla gibi tehlikeye atmak istemediğim birkaç kişi de buna bağlıydı. Eğer öldürölmezse, onların peşine düşmeye devam edecek.

"Ben de," diyor Layla sinirli bir şekilde.

Kollarımda birkaç çizik var. Öfkeyle bir şeye çarpmış olmalıyım ve yenilgiyi kabul ederek iç geçiriyorum. "Elanee'nin bunların hiçbirini bilmesini istemiyorum."

Layla konuşmak istiyor ama onu kesiyorum. "Zaten düşünecek yeterince şeyi var. Bunu öğrenirse, bizden daha da uzaklaşır."

Ağzını açıp kapattı, çünkü ikimiz de Elanee'nin kendini feda eden biri olduğunu biliyoruz. Hastalandığımı öğrenirse, sağlığıma odaklanmamı isteyecektir.

Bu benim seçimim.

Benim bedenim ve benim savaşacağım şeytanlar.

"Her şey gerçekten berbat, değil mi?" Layla oturup benimle birlikte yere yaslanarak dolaba yaslanırken diyor.

Mizah içermeyen bir sırıtışla karşılık veriyorum.

Kendimi etkileyici göstermek için yarattığım bu dünyada hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

Bu alçakgönüllü düşüşten kesinlikle memnun değilim.

Hatırlatılmak hatırlatılmak bana ölüm
ölümcülüğüm ölümcül olduğumu zayıflatıcı zayıflatıcı
hale geliyor, özellikle de saatim kadını kurtarmak için işliyor.

DMITRI

Üç gün sonra, Lorenzo ile birlikte şehrin dışında arabada bekliyorum. Doktorun verdiği ilaç bana birkaç saatlik bir uyku sağladı ve kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Zihnimi yeniden keskinleştirmek için ihtiyacım olan her şey buydu. Mantıksız patlamalarım sorun olmaya başlamıştı. Ayrıca sol tarafımın da biraz zayıfladığını fark etmeye başlamıştım. Birçok yönden, normal halime göre halsiz hissediyordum.

Ama yapmak üzere olduğum şeyde halsizlik ya da mantıksızlık yoktu.

Avlanmak.

Üç gündür bunu bekliyordum, daha doğrusu, iki saat boyunca bu arabada oturup bekliyordum. Her an, o pislik herif bir kral gibi dışarı çıkacaktı ve ben de o tacı boğazına tıkacaktım.

Dünyada en çok nefret ettiğim adam olan Aslan'a giderek daha çok benzediğimi ironik buluyorum. Ama sevdiğim kadın için deli olmaya razıyım. Sadece geride hiçbir kanıt bırakmadığımdan emin olmam gerekiyordu.

Luca ile bu adamı canlı olarak yakalamak için bir anlaşma yapmıştım ve bu işi bitirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Ama onu Lorenzo'ya teslim etmek, Elanee'yi koruma hedefime bir adım daha yaklaşmamı sağlayacaksa, bunu yapardım. Bu pislikten alabileceğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız vardı. Çünkü belki, sadece belki, Aslan'ın ikinci işini biliyordu.

Lorenzo'nun telefon ekranı aydınlanıyor ve yanında kalp ve çiçek emoji olan "Lily" ismini fark etmeden edemiyorum. Ekranı hemen kapatıyor ama bu benim merakımı azaltmıyor. Lorenzo emoji seven birine benzemiyordu, bu yüzden onun numarasını Lorenzo'nun telefonuna kaydetmiş olabileceğini düşünüyorum. En iyi arkadaşı Ara'nın

iletişimlerini biliyor mu acaba? Ama ben kimim ki, güvenli olmaktan en uzak bir adamdan iyi bir kızı yargılayıp uyarmaya kalkışayım?

Barın arka kapısı açılır ve Slater adındaki adam dışarı çıkar. Topladığım istihbarata göre, o, öldürdüğüm son adam Connor'ın yerine geçen ve Elanee'mi inciten kişi ydi.

Saat sabahın ikisi ve etrafta sadece birkaç kişi var. Adamın, onu dışarı attığı belli olan kapı görevlisine küfrederek etrafta sendeleyerek dolaşmasını izliyorum. Bu gece kendi kulübünde olmaması garip, ama bu benim işimi kolaylaştırıyor. Muhtemelen eve giderken sokaklarda sendeleyerek yürüdüğünü bir süre izliyorum. Onun asla geri dnemeyeceğinden emin olacağım bir şey.

Elimde beyzbol sopasıyla arabadan inerim ve sessizce ona yaklaşırım. Yumruklarımla dövüşmeyi tercih ederim, ama bugün havamda değildim. Tek istediğim soğuk, acımasız bir acıydı. Lorenzo'nun arkamda yürüdüğünü hissediyorum, ama gözüm kan görmüş durumda. Luca, ellerimi kirletebileceğimi kanıtlamamı istedi. Muhtemelen ileride bana şantaj yapmak isterse, bunu da teminat olarak kullanmak için. Bana uyar. Elanee'nin güvenliğini sağlamak için her şeyi yaparım.

O anda Slater beni fark eder, ama artık çok geçtir. Dönüp sopayı gördüğünde, içgüdüsel olarak ceketinden silahını çıkarmaya çalışır. Çok dikkatsizdir... Çok yavaştır. Sopayı eline vuruyorum ve bu sırada sopa göğsüne çarpıyor. Silah caddenin karşısına uçuyor ve o birdenbire ayılınca çığlık atıyor. Bir saniye sonra, sopayı diz kapağına vuruyorum ve çığlığını zevkle dinliyorum. O yere düşmeden önce, diğerk diz kapağını da paralıyorum.

Yeşil saçlarını tutup yere düşerken bana bakmasını sağladım. "Ona ne dedin?" Yüzünün önünde parmaklarımı şıkladım. "Dans et. *Dans et.*"

Aldığım bilgi yüzünden kanım kaynıyor. Doğru fiyat karşılığında herkes satın alınabilir ve Elanee o gece gördüklerini bana hiç anlatmadı. O zamandan beri öfkeyle doluyum.

O kendi iblisleriyle savaşmayı seçebilir, ama ben hepsinden daha büyük bir canavar olurdum.

Kimse benim kadınıma zarar veremez. Asla.

"Kim lan sen..."

Yüzüne dizimi indiriyorum ve o bir çöp torbası gibi yere düşüyor, her yere kan sıçırıyor. Adrenalin damarlarımdan akıyor ama bu yetmiyor. Daha fazla kan. Bunun bedelini ödemeli.

"Onu canlı istiyordu," diyor Lorenzo omzumun üzerinden kayıtsızca, ve bu benim coşkumu bir anda söndürüyor. Çünkü devam edersem o müdahale etmeyecek. Böyle yaparak her şeyi mahvedecektim.

Slater, burnu kırık ve ağzından kan akarken nefes nefese ve boğuk sesler çıkarıyor. Kulağımı ona yaklaştırıyorum. "Hâlâ nefes alıyor."

Lorenzo spekülatif bir şekilde eğildi. "Hamam böcekleri genellikle nefes alır."

Bu pisliğin tek işe yaradığı şey buydu. Vermin The Lion'un tuttuğu ve planından bir parça daha eksilen bir pislik. Hayatımda sadece birkaç kişiyi öldürmüştüm ama her zaman yapılması gerekeni yapmaya hazırdım. Ama bu yeni halimden daha çok zevk alıyor gibiydim. Elanee'nin benden nefret ettiği bir yanımdı olduğunu biliyordum. Yine de, onu korumak için en azından bu kadarını yapabilen tek yanımdı.

Lorenzo, muhtemelen Luca'ya, pislği ele geçirdiğimizi bildirmek için kısa bir mesaj gönderir. Lorenzo başını kaldırır ve rahat bir şekilde şöyle der: "Şimdi onu arabaya götürelim. İki bacağını da kıran sen olduğun için onu sen taşıyabilirsin."

Sıcak ve buharlı duşta nefes alırken, kaynar su üzerime akıyor. Slater'ın kanının kırmızısı çoktan giderden akıp gitmişti, ama gözlerimi kapattığımda yüzü sürekli gözümün önüne geliyordu. Luca'nın onu işkence edip öldüreceğini biliyorum. Ama sanki onu korumak için benim üstlenmem gereken rolü o üstlenmiş gibi hissettiğimde, bu durum hiç de kolaylaşmıyor. Parçaları dikkatlice yerleştirmeye çalışan zekâmla, beni ona götürmek için Aslan'ın yolundaki her şeyi pervasızca yok etmek isteyen tarafımla mücadele ediyorum.

Onunla uğraşırken çok uzun süre hesaplı davrandım, ailemin ve şimdi de Elanee'nin Bratva'nın hedefi haline gelmemesini sağladım. Bunların hiçbirisi umurumda değildi; tek istediğim babamdı.

Öfke içimi kaplıyor. Bu gece yetmedi. O pislik, büyük resimde sadece küçük bir balık ve yerine başkası geçecekti.

Yaralı ve kanayan parmak eklemlerime bakıyorum. Bu, vücudumun da şüphesiz bana karşı savaştığı ilk seferdi ve bunun ne kadar süreceği ve daha da kötüleşip kötüleşmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Doktor kötüleşeceğini söyledi. Baş dönmesi, uykusuzluk, ihtiyatlılık, vücudumun yavaş tepki vermesi, patlamalar... Liste zaman geçtikçe uzuyor gibi görünüyor. Ama tüm bunları bir kenara bırakıp tek bir odak noktasına yoğunlaştım. Parçaların bir araya gelmesi çok uzun sürüyordu. Elanee'ye bakan biri olmasına rağmen, orada olamamaktan ve onu istediğim zaman kucağıma alamamaktan nefret ediyordum.

Ama benim ne hakkım vardı ki?

Bu rahatsız edici düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum. Beni şu anda bu halde görseydi, dehşete kapılırdı.

Ama onun için gölgelerde dans etmeye razıydım. Bunun için benden nefret edeceğini bilsem bile.

Kendimi tamamen kaybetmeye başladığımı hissettim.

Bunca zaman, benim haberim olmadan bununla mücadele ediyordu. Suçluluk ve utanç beni tüketiyor.

Karo döşemeye yumruk atıyorum, acısından tatmin oluyorum. Karolara vurmaya devam ediyorum. Kan karoların üzerinden akıp gider.

Adrenalin etkisini gösterip bana bir tür tatmin duygusu verene kadar tekrar tekrar vuruyorum, ama vermiyor.

Aslan benim zayıflığımı bulmuştu ve bu, yıllar önce onu serbest bırakmamın bir nedeniydi. Ve şimdi bu, onun istediği şekle bürünmüş acımasız bir gerçeklikti. İçimden küfrediyorum, rahatlamaya ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım vardı.

Ve onu şu anda elde edemiyorsam, tek çıkış yolum şiddet olacaktı.

ELANEE

Saat sabahın dördü ve telefonumun titremesi beni uyandırır. Yıllardır uykum hafif olduğu için, irkilirim ve tamamen uyanırım. Bunun kontrollü telefon olduğunu fark edince, cevaplamak için uzanırım ama bunun yerine görüntülü arama isteği olduğunu fark ederim. Bir bakıp bir bakarım. Elbette berbat görünüyorum ama yine de cevap veririm ve kamerayı tavana doğru çeviririm.

"Dmitri?" diye soruyorum.

Rahat bir nefes alır. "Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı."

Karnımda kelekler uçuşuyor, ama boğazımdaki kolyeyi parmaklarımla oynarken kalbim sızlıyor. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Belki de sesi yorgun geliyor... hatta yenilmiş gibi. "Her şey yolunda mı?"

"Tavanına mı bakıyorum?" diye sorar, kasıtlı olarak sorumu geçirir.

Utançtan yanaklarım hala kızarmış durumda. "Evet, saat sabahın dördü ve muhtemelen berbat görünüyorum."

"Seni daha önce sarhoş ve sırtımda kusarken gördüm. Sanırım en kötüsünü gördüm."

Bir kahkaha patlaması yükselir. O geceden pek bir şey hatırlamıyorum, ama haklı. "O zaman bile güzel olduğumu söylemen gerekmez miydi?"

"Sırtımda, Elanee, seni partiden *sırtımda* taşıdığım. *Sırtımda*," diyor, sanki bu cevap yeterliymiş gibi.

Alt dudağımı ısırıyorum. O gün nedense ona kızmıştım ve kendimi sarhoş etmişim. Bir ev partisinde olduğumu duyunca, birkaç dakika içinde oraya gelmiş ve beni sırtında taşıyarak dışarı çıkmıştı. En azından bana öyle söylendi. Ben sarhoş olup bayılmıştım. Yine de, nedense bu benim için güzel bir anı.

"Yani, teknik olarak, ben de kendime kustum," diye savunuyorum ve kamerayı ayarlıyorum. Onun sadece yarısını görebiliyorum, kamera belirgin bir açıda. "Her şey yolunda mı?"

"Seni o dar tişörtle gördüğüm için şimdi daha iyi," diye şaka yapıyor.

Uçmuş meme uçlarıma bakıp alt dudağımı ısıırıyorum.

Ben konuşmadan, o sözümü kesiyor. "Seni özledim."

Kalbim çarpıyor. Bu hasta ve karışık bir duygu, ama o bunu söylediği anda, içimde *bir umut* hissediyorum.

İkimizin de ilerlemeye çalıştığı bu belirsiz yol, hayatımıza mal olabilir. Ve ben, onun da bu yola benimle birlikte çıkmasına izin vererek bencilce davrandım.

Ama ses tonunda tam olarak anlayamadığım bir şey var. Şu anda, kendi tarzında bana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Keşke ona bu kadar tedirgin hissettiren şeyin ne olduğunu bilseydim. Yine de, kendini beğenmiş, kibirli tavırları hala değişmemiş. O yüzden ona ihtiyacı olanı vereceğim. Verecek bir şey kalmayana kadar almasına izin vereceğim.

"Beni ne kadar özledin?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

Ağzının köşesi kibirli bir gülümsemeye dönüşür. "Benimle telefon seksi mi yapmaya çalışıyorsun, Cricket?"

Alt dudağımı ısıırıyorum. Arkasında kitaplık olan deri koltukta rahat görünüyor. Hiç görmediğim halde, apartmanının bir yerinde olduğunu hayal ediyorum.

"İyi, çünkü ben zaten kendimi okşuyorum." Kamerasını aşağıya doğru çevirir. Uyluklarım birbirine sıkışır, onun yavaşça penisini okşamasını izlerken içimi bir sıcaklık kaplar. Elindeki damarlar belirginleşir ve ben, parmak eklemlerindeki yaraları fark edene kadar, büyülenmiş gibi ona bakmaktan kendimi alamam.

"Neden parmak eklemlerin kanıyor?"

"Havayı bozuyorsun, Cricket," diye homurdanıyor. "Üstünü çıkar."

Kaşlarım çatılır, ama o sabırla bekler. Onu zorlayabilirim. Daha fazla cevap var, ama Dmitri'nin nasıl biri olduğunu biliyorum. Onun dediği gibi hafifçe hareket edip üst kısmı başımın üzerinden geçiriyorum. O rahatlamış bir şekilde iç çekiyor ve ben kamerayı kendime doğru çevirirken kendimi bilinçli hissediyorum.

"Yan lambanı aç da düzgün görebileyim," diyor.

Heyecan ve güvensizlik hissi beni uyandırır. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Titrek bir nefes alırım ama onun dediğini yaparım

talimatına uydum. Oda ışıkla oldu ve kendimi pek etkileyici hissetmediğimde, onun bana bakışını fark ettim. Sanki ben onun istediği her şey ve daha fazlasıyım, gvensizliğim bile o her şeyi tüketen bakış ve niyete karşı koyamıyor. "Geçen gün sana aldığım oyuncağı uslu bir kız gibi kullan."

Onunla birlikte olamamak çok zor. şu anda tek istediğim onunla birlikte olmakken, birlikte vakit geçirebileceğimiz zamanlar bulmak çok zor. Onu kucaklamak ve kendimi güvende hissetmek istiyorum.

Sinirli bir şekilde alt dudağımı ısırıyorum. "Yoksa oraya gelmeli miyim?"

"Hayır." Cevap o kadar ani ki, havayı bozuyor. Anlık zayıflığım için kendimi azarlıyorum. Ailemi tehlikeye atmaya değecek hiçbir şeyin, libidom bile, olmadığını kendime hatırlatmam gerek.

"Kendimi dizginlemek için elimden geleni yapıyorum Elanee, o yüzden beni burada eğlendirecek bir şeyler yapsan iyi olur."

atırdayan ateşin sesi sessizliği bozar. Belli ki yakınında bir şömine vardır. Belki de evindeki ofisindedir. Dmitri nasıl bir yerde yaşıyor acaba? Benim hoşuma gider mi? Onun dünyası hakkındaki düşüncelerim ve merakım yüzeye çıkar. Yatağımın yanındaki komodine doğru dönüp en üst çekmeceyi açarım. Elim, birkaç gün önce ofisime gönderdiği tavşan cihazına uzanır.

"Sana ait olan gece kulübü, Lev, fantezilerle nl..." Yedi inçlik oyuncağa bakarak sze başlıyorum. Ona ait birçok öneri ve hediyeden biri, ama şu ana kadar en sevdiğim bu. Dmitri'nin kulübü hakkında araştırma yaptım, ama içeri girmek için bol şanslar diyen kazançlı yorumlar dışında pek fazla resim veya açıklama bulamadım.

"Evet," diye dişlerini sıkıyor ve boynunda bir damarın şiştiğini fark ediyorum, o ise rahatça kendini okşuyor.

Pantolonumu aşağı indiriyorum. "Orada bana ne yapardın?"

Fırtınalı mavi gözleri kararır ve ekranın arkasından bile onun esiri olurum. Oyuncağı çalıştırırım, düşük vızıltı sesi odayı doldurur. zerine kayganlaştırıcı sıkarım ve ben onu kıvrımlarıma sürerken o dudaklarını yalar.

"Kamerayı aşağıya doğru çevir. Seni görmek istiyorum," diye fısıldar.

Kalbim hızla atıyor ve kendimi açıkta hissediyorum, ama dediğini yapıyorum. "Bana ne yapmak istersin?" diye tekrar soruyorum.

Oyuncakla tatmin olduğumu izlerken okşamaları hızlanıyor. Onun beni doldurduğunu hayal ediyorum, küçük tavşan kulakları klitorisime dilinin yaptığı gibi vuruyor.

"Seni bağlayacağım, böylece bir daha benden kaçamayacaksın," diye itiraf ediyor. "Ya kaçmaya çalışırsam? Ya da çığlık atarsam?"

Okşamaları hızlanıyor. Ben de onun ritmine uyum sağlıyorum, kalçalarımı oyuncağımın her vuruşuna göre sallıyorum.

"Bağırman gereken tek şey benim adım olurdu. Ve eğer direnmeye çalışırsan, ağzını da tıkardım. Belki de cezalandırmak için kışını sikerim."

Uyarıcıları düşündüğümde uyluklarım kasılır, beni divanda yatırıp kışımı havaya kaldırarak arkadan becerip parmağını içeri soktuğu anı hatırlarım.

"Kışımın senin sikini kaldırabileceğini bilmiyorum," itiraf ediyorum, utanmadan kendini okşayan adamdan gözlerimi ayıramıyorum. Kol ve boynundaki kaslar şişiyor.

"Güven bana tatlım, her santimin sadece bana uymak için tasarlandı."

Saf mutluluk dalgası vücudumu kaplar. "Ve beni doldurur musun?" diye sorarım, sesim şehvetli nefeslerle çıkar.

"Tekrar tekrar ve tekrar."

İnleyerek oyuncağı içime sokuyorum. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun," diye yüksek sesle söylüyorum, onun yerine oyuncağı hayal ederek.

"Tanrım," diye küfrediyor ve sarsılıyor.

Güçlü bir dalga beni vurur ve ben hayatım pahasına yastığa tutunurum, bu rahatlamaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmeden.

Sadece onu düşünerek, saf mutluluğun dalgasını sürerken, vajinam yavaşça oyuncağı dışarı itiyor. Beni yeniden hayata döndüren hali. Bana hiç çaba harcamadan verdiği tatmin. Ondandır gizlice istediğim güvenlik. Gözlerimi açtığımda, Dmitri kendini beğenmiş bir gülümsemeyle beni izliyor. Boşaldıktan sonra bile hala yavaşça kendini okşuyor. Yine de, bunu büyüleyici buluyorum.

"Kulübüm hakkında meraklandın mı?" diye soruyor. Yavaşça battaniyeyle kendimi örtüyorum.

Omuzlarımı silkiyorum. "Büyükbabanın mirasını ve şirketini başarıyla devam ettirdiğini okudum. İşinin diğer tarafının nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Hakkımda araştırma yapmışsın, değil mi?"

"Senin ateşine körükle gitmek istemem ama sen sık sık eşleşme olarak önerilen bir isimsin. Evet, araştırmamı yapmak zorundaydım."

"Peki neden bu eşleşme önerileriyle ilgili olarak bana hiç başvurulmadı?" diye sorar kendini beğenmiş bir şekilde.

"Çünkü onlara gerçeği söyledim. Penisin 7,5 cm'den kısa ve berbat bir aşçı olduğunu, ayrıca saldırgan bir kişiliğin olduğunu söyledim."

"Hmm." Tek söylediği bu. "O zaman sen küçük bir yalancısın, değil mi?" "Yorgun bir yalancı," diye ekliyorum.

Sessizlik.

"Biraz daha hatta kal."

Yastıklarına yaslanıp kamerayı yana çeviriyorum. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

"Herhangi bir şey, gerçekten. İş yerinde günün nasıl geçti, anlatır mısın?"

Gülümsüyorum. "Sen kendini okşarken benim günümden bahsetmemi mi istiyorsun?"

"Evet," diyor kararlı bir şekilde.

Karnım sıcaklıkla dolar ve gülümsemeden edemem, ama yeniden canlı hissettiğim için bunu elimden geldiğince saklamaya çalışırım. Beni insan gibi hissettiren o adrenalin patlaması. Bir mülk değil, sadece bir erkekle konuşan bir kız. Her zaman olması gerektiği gibi.

"Müşterim Mirabella Latine'i hatırlıyor musun? Layla'nın onunla ve şu anki sevgilisiyle üçlü yaptığından eminim."

O gülümser. "Evet, bana bundan bahsetmişti."

Şaşkınlıkla nefesimi tutarım. "Biliyor muydun?!"

O, çocukça bir tavırla omuzlarını silkiyor. Şu anda, belirgin yorgunluğunu bir kenara bırakarak daha genç görünüyor. Yatakta daha rahat bir pozisyon alıyorum.

"Hey, Dmitri?" diye sessizce soruyorum. "Evet, Cricket?"

"Bunun nasıl biteceğini bilmediğimizi biliyorum, ama sana minnettar olduğumu bilmeni istiyorum."

Kaşları çatıldı. "Sen benim yatağında sırt üstü yatarken ve artık arkana bakmadan sona erecek."

Gülümserim, bunu gerçekten inanmak isterim. "Gün içinde ne tür şeyler yapardık? Beni ne tür randevulara

beni nereye götürürdün?"

Bir an düşünür ve ben, kalbimin umut ve hayallerle dolmasına engel olamam, sanki bir masal dinliyormuşçasına keyifle yavaşça uykuya dalarım.

Başka bir hayatta yaşayabileceğimiz mutlu son.

ELANEE

Ofiste e-postalarımaya cevap verirken, bu kadar çabuk talep görmeye ve tavsiye almaya başlamış olmama şaşırıyorum. New York'ta birçok insanın aşkı aradığı ve benim çok uzun süredir ihmal edilmiş bir pazara girdiğim açık. Birkaç rakip şirket olsa da, insanlar hayatlarının aşkını istiyor ve bunu hemen istiyorlar.

Yedek telefona bir kısa mesaj aldım.

Bugün asansörü kullan.

GSM garip bir şekilde hoplayıp zıplıyor, ama buna anlam yüklemek aptalca olduğunu biliyorum. Çalıştığım binayı ziyaret etmesi imkansız. Çok halka açık bir yer. İzleniyorsam çok dikkat çekici olur. Ama onu tekrar görmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Sabahın erken saatlerinde onunla konuşurken uyuyakaldım. Uyandığımda telefonumun şarjı bitmişti ve uzun zamandır ilk kez uyuyakaldığım için neredeyse geç kalıyordum.

Ancak, günün sonunda onun mesajının gelmesi beni şaşırtmadı. Bu noktada, onun görüntüleri olduğunu veya binanın kameralarını hacklediğini falan düşünüyorum. Bazı şeyleri tam zamanında yapması tesadüf olamaz.

Son eşyalarımı toplayıp ofisin kapısını arkamdan kilitliyorum. Küçük bir yer olabilir, ama benim dünyamın bir parçasıydı. Kendi ofisim olduğu için minnettardım, çünkü çoğunlukla evden çalışsaydım, deliye dönerdim.

Tek tesellim, müşterilerim olsa da insanlarla etkileşimde bulunabilmemdi.

En azından çalışabildiğim için şanslı olduğum gerçeğiyle bunu gölgelememeye çalışıyorum. Ama bir yanımda, Aslan'ın bunu benimle dalga geçmek için yaptığını içtenlikle inanıyor. Sanki bu onun nezaketi ve merhameti sayesindeymiş gibi. Sanki normal bir hayat yaşıyormuşum gibi, oysa gerçek bundan çok uzak. Bazen artık neye inanacağımı bilemiyorum. Zihinsel oyunlarda bu kadar iyi olan birinin yanında aklımı başımda tutmak zor.

Kapıların açılmasını sabırla bekliyorum ve açıldığında, tepkimi gizlemek için çenemi sıkıyorum.

"Selam, kardeşim." Layla, taktığı pizza dağıtım şapkasını kaldırarak selam verir.

Sessizce yanında duruyorum. Kısmen gülmemeye ve kıyafetine bakmamaya çalışıyorum. Kimse izlemiyor mu diye endişeyle kapıların kapanmasını bekliyorum. Çünkü kimlerin nerede olduğunu asla bilemiyorum. Kapılar kapandığında onu kucaklarım. Bize verilen zamanın ne kadar az olduğunu düşününce, onunla geçirdiğim her an için minnettarım.

Zemin ayaklarımızın altında sallanır ve asansör durur.

Asansör bir anlığına durunca korkuyla geri çekiliyorum. "Sadece birkaç dakikamız var. Soyun." Layla pizza kutusunu yere koyarken emrediyor ve ben bunun planın bir parçası olduğunu hemen anlıyorum.

"Neden pizza dağıtıcı kıyafeti giydiğini bana anlatmak ister misin?" diye soruyorum ve yine de kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Layla ve ben hep böyleydik. Bir madeni para atıldığında, birbirimizin yaptığını sorgusuz sualsiz takip ederdik. Bunların hepsinden en garip olanı bu olabilir. Ama muhtemelen en yüksek riskli olanı olduğu içindir.

"Arabella Barone'yi tanıyorsun, değil mi?" diye başlar.

"İtalyan mafya patronunun nişanlısı mı?" diye soruyorum, krem rengi örgü eteğimi çıkarırken.

"Evet, o. O gerçek hayattaki bir takma ad gibi ve geçen gün çalıştığım barda otururken bana bu fikri verdi. Bu fikir bana pizza dağıtım kıyafeti fikrini verdi, böylece yer değiştirebilecektik."

Topuklu ayakkabılarımı çıkararak, bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Ara mı? Belki de ondan duyduğum rahatsız edici his buydu. Ama bu ifadeyle ilgili aklımda milyonlarca soru var ve hepsini cevaplamak için kesinlikle yeterli zamanımız olmadığını biliyorum.

"Her neyse, bu gece yer değiştireceğiz," diyor ve sarı bir peruk çıkarıyor. "Bu arada, bu peruğu gerçekten nefret ediyorum. Saçın ağır değil mi?"

Suçluluk duygusu içimi kaplar; zamanımızın çok az olduğunu bildiğim için içgüdüsel olarak hareket ettim, ama şimdi yaptığımız şeyin sonuçları yavaş yavaş üzerime çöküyor. "Bu güvenli değil. Yapmamalıyız." Çünkü ne kadar istesem de. Hayatıma yeniden renk katan o umut ve özgürlük tadı, onun güvenliğini tehlikeye atmak istemiyorum. Giysilerimiz zaten birbirine karışmış durumda. Onun böyle bir şey yapacağını bilmeliydim, ama onunla anında uyum içindeydim.

"Dmitri'nin kulübünü merak ediyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Külotlu çorap da lazım."

Burnumu kırıstırıyorum. "Hayır, benim külotlu çoraplarımı alamazsın, bu çok tuhaf."

Gözlerini devirir, artık sadece siyah dantelli iç çamaşırı ve sütyenini giymektedir. "Koşulları göz önüne alırsak, bunun gerekli olduğunu düşünüyorum. Üniformanın sol arka cebinde bir adres ve bir anahtar var. O adrese git, pizza kıyafetini değiştir ve sonra Lev'e git. O seni bekliyor olacak."

Keskin bir nefes alıyorum. Onunla tartışmak istiyorum, ama aynı zamanda... gitmek de istiyorum. Dmitri'nin dünyasının dokunulmamış bir kısmına girmek istiyorum. Layla'nın her zaman sadakatle onun yanında olduğu bu kısma. Şu anda, onu bunun için kıskanıyorum. "Geldiğimi biliyor mu?"

Kamerayı işaret ediyor. "Sence bunu kim organize etti?" Süveteri içine sokuyor ve eteği giyiyor. "Şimdi de külotlu çorap." Parmaklarını şıklatıyor.

Yüzümü buruşturup ona sırtımı döndüm. "Bakma."

Gülüyor. "Ciddi misin? Sırtındaki benleri kendi benlerimden daha iyi biliyorum."

"Kapa çeneneni, sırtımda hiç ben yok." Kalın külotu aşağı çekiyorum.

"Hayır, sadece sağ göğüste, değil mi?"

"Hey!" diye bağıryorum ve o, peruğunu düzeltirken gülmeye Per başlıyor.
uk.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, ben de kendimi kaptırıyorum.
Pantolon. Siyah
spor ayakkabılar. Gömlek.

Layla giyinir ve bir toka çıkarır. Arkamdan saçımı toka ile tutturur, teslimat şapkasını takar ve el becerisine hayran kalarak bir adım geri atar. Çantalarımızı değiştirir, böylece ben şapkayı çıkardığı çirkin deri çantayla kalırım.

"Şimdi o çirkin şeyi bana ver." Gül altın rengi ametist bileziğimi işaret ediyor. Tereddüt ediyorum, suçluluk duygusu bir kez daha beni kaplıyor. Bu, eskiden yaptığımız zararsız takaslar gibi değil. Bunun gerçek sonuçları var ve Layla'nın benim yüzümden bu öfkeye maruz kalması fikri beni mahvediyor.

Elini koluma koyarak beni rahatsız edici düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Bunun sadece senin yükün olmadığını kaç kez söylemem gerekiyor? Fazla vaktimiz yok." Elini uzatarak bileziği içine koymamı bekliyor.

Yutkunuyorum, aniden kuruyan boğazımı temizlemeye çalışıyorum. Sinirlerin ve kısıtlamaların yarattığı karmaşayı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama Dmitri'yi görme düşüncesi... Artık onun dünyasının bir parçası olamayacağımdan önce, onun dünyasını daha fazla görme düşüncesi çok cazip geliyor. Bileziği çıkarıyorum, onsuz kendimi çıplak hissediyorum. Sonra tereddütle Dmitri'nin bana hediye ettiği kolyeye uzanıyorum ve onu teslim etmekte daha isteksizim.

"Pizza teslimatı dördüncü kat, on beşinci ofise, bu arada," diye talimat verir.

Ağzım açık kalır. "Bir dakika, bu gerçek bir sipariş mi?" diye sorarım, şok olmuş bir şekilde.

Pizza kutusunu eline alır. "Evet, pepperoni. Boşa gitmesini istemezsin, değil mi?" Kutuyu elime verir ve beni baştan aşağı süzerken gülmemeye çalışır. "Evet, sen her zaman prenses olmak için daha uygun bir tip oldun; bu sana yakışmıyor." Gülerken rujumu çıkarır ve sürer. Asansördeki aynadan bana bakar.

O anda, ikimizin farklı tarzları olmasına rağmen, onun makyajının benim bugünkü makyajıma oldukça benzediğini fark ettim. "Bugün nasıl görüldüğümü nereden bildin?" diye inanamadan soruyorum.

Çantasında bulunan telefonum titrer ve ben solgunlaşırım. O, kullan-at telefonu çıkarır. "Tamam, sadece otuz saniyemiz var." Telefonu bana uzatır. Dmitri'nin gönderdiği "Tik, tak" yazan mesajı ekranında görürüm.

Onu telefonla bırakıp bırakmamak konusunda yine kararsız kalıyorum. Aslan'ın ara sıra aradığı telefon.

Layla hala konuşuyor. "Her neyse, Dmitri bu binayı Arabella Barone'dan sessizce satın aldı. Bu hikayenin arka planı başka bir gün anlatılır. Ama o kaltak çok kötü biridir." Kıyafetlerini düzelttikten sonra başını kaldırıyor ve yüzümde korku ve belirsizlik ifadesi olmalı. "Hey, sorun yok. Kendimi koruyabilirim, unutma."

"Ama..."

Beni kucaklıyor. "Yaşamaya devam etmelisin, Elanee." Farkında olmadan gözümde süzülen gözyaşını siliyor. "Bu işte birlikteyiz, unuttun mu?"

Onunla tartışmak istesem de, zamanın farkında olduğum için başımı sallıyorum. Mantiğin sesi olmak için güç toplamam gerekiyor, ama zaman içinde bir yarık açıp özgür olmak istemem çok cazip geliyor. Titrek bir nefes alıyorum. Asansör yeniden çalışmaya başlıyor ve bir kat yukarı çıkarken ışıklar tekrar yanıyor.

"Oh, parkta yürürken evsiz bayana sıcak çikolata götürmeyi unutma. Ben her gün öyle yapıyorum." Bana anlamlı bir şekilde gülümsüyor. Tek kullanımlık telefon almadan önce de bana kısa mektuplar yazmıştı. Tek kullanımlık telefonu aldıktan sonra da, rutinimde şüphe uyandırmamak için bunu yapmaya devam ettim. Onlar da mektuplara devam ettiler.

"Bekle, ayrıca Mirabella Latine ile üçlü yaptın mı?" diye soruyorum.

Küçük bir sırıtış belirir. "Sadece üç kişinin dahil olduğunu düşünmen ne kadar sevimli."

Ağzım açık kalır ama kapılar açılır açılmaz hemen kapanır ve Layla benden başka yere bakar. İki kişi asansörü beklemektedir. Parmağımı omzumun üzerinden içeri doğru uzatırım. "Bugün ona dikkat etsen iyi olur. Az önce bozuldu," derim, oldukça hoşnutsuz bir şekilde onların arasından geçerek.

Az önce yaptığımız şeyin ardından kalbim deli gibi atıyor. Dmitri buna "fırsat cepleri" diyordu.

Korkuyorum.

Aynı zamanda onun dünyasına biraz daha adım atmaktan heyecan duyuyorum. Sadece bir kez görmek istedim.

Kendime söz vermek için elimden geleni yapıyorum, bu tek ve son seferdi.

ELANEE

Talimatlara uyarak verilen adrese vardığımda, Dmitri için çalıştığını söyleyen bir kadın beni kapıda karşıladı. Beni boş bir odaya götürdü ve orada dar, askısız, zümrüt yeşili bir elbise ve siyah botlar beni bekliyordu. Botların eklenmesine gülümsemeden edemedim. Başka biri olsaydı bana topuklu ayakkabı giydirdi.

Kötü şöhretli Lev kulübüne vardığımda saat akşam sekizdi ve insanlar hareket etmeyen bir kuyruk gibi görünen bir sırada bekliyorlardı. Bu kulübün, önemli veya yüksek sosyeteye mensup biri değilseniz, girilmesi en zor kulüplerden biri olduğunu okumuştum. Ama insanlar yine de deniyorlardı ve bu gece de durum farklı değildi.

Burun köprümde altın rengi uçları olan zümrüt yeşili bir tavus kuşu maskesi takıyorum. Görünüşe göre, kulübe girmek için bir gereklilik, ama aynı zamanda kimliğimi gizlemesini de seviyorum. Fanteziler yaratmak ve gerçekleştirmekle tanınan kulübün cazibesini artırıyor.

Kapı görevlisine doğru yürürken kalbim küt küt atıyor. Uzun zamandır eğlenmek için dışarı çıkmadığım için burada kendimi yabancı hissediyorum. Neredeyse üç yıl oldu ve buraya ait olmadığımı veya burada olmayı hak etmediğimi söyleyen içimdeki çatışmayla mücadele ediyorum. Kapı görevlisi bana bakmadan kenara çekiliyor ve beni içeri davet ediyor. Sırada bekleyen insanlar bağırmaya başlıyor, ama kırmızı deri duvarlı giriş ve müzik beni içeri çekiyor. Alice Harikalar Diyarında'daki deliğe düşmüş gibi hissediyorum ve içeride beni neyin beklediğini hiç bilmiyorum.

Kırmızı deri koridordan gelen gürültüyü takip ediyorum ve diğer tarafa çıktığımda hem şaşıyorum hem de etkileniyorum. Kulüp şimdiden hayat dolu ve müşteriler sanki bütün gün içmiş gibi davranıyorlar, ya da belki de önceki geceden beri hiç ayrılmamışlardır. Hava elektrikli bir çılgınlıkla cızırdıyor ve ilk bakışta

oda, zenginlerin kendilerini serbest bıraktıkları bir ütopya gibi görünüyor. Bazıları dans pistinde birbirlerine sürtünüyor. Diğerleri ise kabinlerde, müzik sesini bastırarak bağılıyor ve daha fazla içki içmeleri için birbirlerini teşvik ediyor.

Tavan altınla kaplı ve avizeler, odanın arkasında bulunan DJ kabininden gelen ışıkların altında parıldıyor. Her iki tarafta da diğer iki kata çıkan merdivenler var. Her biri merakımı çekiyor.

Dmitri'nin bunu yarattığına inanmak zor, çünkü çoğu makale onun playboy tavrılarına, yılın bekarına ve Creighton Technologies'in CEO'su olmasına odaklanıyor. Diğer iş başarıları bunlara göre çok az ve şimdi nedenini anlıyorum. Çünkü burası Dmitri'nin kalbi ve bunu kitlelerden gizliyor. Sadece burada bulunmaya gücü yetenler burada. Böyle bir şekilde rahatlamak için ne kadar para harcadıklarını ancak tahmin edebilirim ve Dmitri'nin yıllardır sadece onların fantezilerini gerçekleştirmek için cebini doldurduğundan hiç şüphem yok.

Lev karanlık ve çekici bir adamdı — tamamen Dmitri gibiydi. Şimdi anlıyorum ki, belki de beni uyardığı şey buydu. Onun *zevkleri*. Belki de onun için bu, bu duvarların ötesindeki kurumsal dünyanın baskıları ve beklentilerinden kurtulabileceği tek özgürlük unsuruydu.

"Kayboldunuz mu?" diye soran bir adam, beni hayranlıkla bakmaktan alıkoyuyor. "Buraya yeni geldiyseniz, masamıza katılabilirsiniz." İyi giyimli bir adam, kuzgun maskesi takmış, siyah saçları arkada toplanmış ve koyu kahverengi gözleri var.

Kibarca gülümsedim. "Hayır, teşekkürler. Bir arkadaşım ile buluşmaya geldim."

"O arkadaş sen olabilirsin," diyor adam, elini uzatarak. Bir saniye içinde, başka bir el onun elini yakalıyor ve meydan okuyan bir çatlak havayı yırtıyor. Adam çığlık atarak dizlerinin üzerine çökmek zorunda kalıyor. Küfrediyor, ama başını kaldırdığında, maskesi altında bile gözleri fal taşı gibi açılıyor, korkusu açıkça görülüyor.

"Özür dile." Maskenin altında bile sesini, tavrını ve fiziğini tanıyorum. Dmitri siyah bir gömlek ve kafasının üstünde boynuzlar oluşturan siyah bir kafatası maskesi takıyor. Maske yüzünün sadece yarısını gizliyor, güzel dudakları şimdi adamı ters ters bakarken incelmış durumda.

Maske o kadar detaylı ki, eminim ki herkesin zihninden "zevk" kavramını siler. Sarı saçlarıyla çok zıt duruyor. Ama beni ve şüphesiz az önce birkaç kemiğini kıran adamı ürperten, onun sahiplenici, öfkeli mavi gözleri.

Dmitri burada ölümcül bir tanrı gibi görünüyor. Kendi alanındaki Azrail gibi.

Dış dünyada herkesin gördüğü karizmatik playboy ile tam bir tezat oluşturuyor.

Şu anda taktığı maskeye baktığımda, belki de yüksek sosyeteye taktığı maskenin gerçek örtbas olduğunu anlıyorum.

Adam acı içinde kıvranıyor, konuşamıyor bile ve gerginlik çok yoğun. Dmitri'nin ona attığı bakış ise... korkutucu.

"Lütfen onu öldürmeyin." Kendimi bu sözleri söylerken buluyorum ve şok oluyorum, ilk söylemem gereken şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Eli kırık adam onun altında titriyor. Arkasında duran arkadaşları, müdahale etmeye korkarak kalabalığın içine geri çekiliyorlar.

"Özür dilerim. *Onunla birlikte* olduğunu bilmiyordum," diye kekeliyor.

Onun. Bu durumun gerektirdiği gibi olmamasına rağmen, midemde bir heyecan yaratıyor. Ama Dmitri onu bırakmıyor ve onun bir tür trans halinde olduğunu anlıyorum. Yaklaşan bir felaketi müjdeleyen bir trans.

"Dmitri," diye dikkatlice söylüyorum ve onu korkutmamak için omzuna elimi koyuyorum. Onun bu yanı, bu ölümcül karanlık tarafı, babasının aynısı. Tek farkı, Dmitri medeni bir vatandaş gibi davranıyor. Dmitri'den olabildiğince uzaklaşmam gerekirken, çekildiğim tek kişi o. Ama tüm güçlü erkekler evcilleştirilemez. Bunu ben çok iyi biliyorum.

Dmitri isteksizdir ama sonunda adamların kırmızı deri tünel arasında bakışlarını gezdirmeden önce onu serbest bırakır. Adam kendi isteğiyle kaçmak için tünele doğru koşar.

"İnsanlara böyle zarar veremezsin," diye azarlıyorum.

Öfkeli, mavi bakışları bana yönelir ve ben olduğum yerde donakalıyorum. O yırtıcı bakışlar henüz kaymamıştır. Sanki şu anda beni görmüyor gibidir. "Dmitri?" diye tekrarlarım.

Gözlerini kırptırıyor. Sonra tekrar kırptırıyor. Bu ince değişikliği fark ediyorum ve onun eski haline döndüğünü anlayınca içimdeki gerginlik bir anda yok oluyor.

O hep böyle miydi? Üniversitede bile öfkesini kontrol edebiliyordu. Elbette çok kavga ederdi, ama ne zaman durması gerektiğini her zaman bilirdi. Ama şimdi onda bir şey farklıydı.

"Benden başka kimse sana dokunamaz." Elimi tutarken tek söylediği bu. Ben cevap veremedim, beni girişten uzaklaştırmaya başlar. Kalabalık, kendi bölgesindeki kral için denizin ikiye ayrılması gibi onun için ikiye ayrılır. Güvenlik görevlileri onun hareketlerini takip eder, ama onun adına müdahale etmek veya kavga etmek zorunda kaldıklarını sanmıyorum.

"Bekle. Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum. Bu yeri görmek istiyordum. Dmitri'yi görmek istiyordum, ama şu anki haliyle değil. Onda rahatsız edici bir şey var. Etrafında şiddetli bir fırtına gibi çırpınıyor. Ona ulaşabileceğimden tam olarak emin değilim. Ve bu beni korkutuyor.

Beni bir merdivene götürüyor ve sonunda isteksizliğimi fark edince merdivenin altında duruyor.

"Bu gece sende bir tuhafılık var," diyorum, belki de onu görmeyi o kadar çok istediğim için, bu hali bana çok yabancı geliyor.

İç geçirip burnunun köprüsünü sıkıştırıyor, maske taktığını fark ediyor. Bunu birkaç kez yaptığını fark ettim; baş ağrısı olabilir mi?

"Üzgünüm, uzun bir gün oldu," diyor içtenlikle. Daha önce gözlerinin arkasında parlayan ateşin benim için sönmeye başladığını görebiliyorum. "Benim dünyama adım atmak istemiyor muydun? Merak etmiyor musun?" diye soruyor ve daha önce merak ettiğim iki kata çıkan merdivenleri işaret ediyor.

Her iki katın girişini güvenlik görevlileri koruyor ve maskeli birkaç üye, korkulukların üzerinden dans edenlere bakıyor, rahatça dolaşıyor. Hiç şüphesiz, özel katlar.

Merak ediyorum ama benden bir şeyler sakladığını düşünmeden edemiyorum. Daha da önemlisi, bir gün, belki de çok yakında, beni artık hayatına almayacağından endişeleniyorum. Son aylarda Dmitri'nin farklı bir yönünü gördükten sonra, ondan ne kadar çok şey istediğimi fark etmemiştim. Bu adamın bana sunmaya hazır olduğu her şeyi ne kadar bencilce istediğimi.

"Gerçekten iyi misin, Dmitri?" diye sessizce soruyorum. En azından bunu bilmem gerekiyor. Sadece yorgun mu? Başka bir şey mi oldu?

Yüzündeki ifadeyi göremiyorum, ama aramızdaki tek boşluğa adım atarken beni dikkatle inceliyor. Dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor ve dili benimkilerle dans etmeye başlayınca, beni açgözlülükle yutarcasına yalarken irkiliyorum. Sanki etrafımızda dans eden insanlarla dolu bir kulübün ortasında değilmişiz gibi, sahiplenici bir tavırla benden her şeyi alıyor.

Onun baharatlı kolonyası burnumu gıdıklıyor ve ben ellerimi boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum, daha fazlasını istiyorum. Dün gece telefonda verdiği tüm sözlerden sonra, onu tekrar içimde hissetmek istiyorum.

Şeytani bir gülümsemeyle uzaklaştığında, birkaç kişinin bize baktığını fark ediyorum ama hemen gözlerini kaçırıyorlar. "Sen buradasın, şimdi daha iyiyim," diyor ve tavrındaki değişikliği fark ediyorum. Az önce yaşanan gerginlik ya da an ortadan kalkmış, bana en iyi tanıdığım Dmitri kalmış.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarmaya başladığında, birinci katta aynı çiftin korkuluğa yaslandığını görüyorum. Bana bakarken birbirlerine fısıldıyorlar ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Dmitri'nin bir kadınla birlikte olması, onun bir playboy olarak bilinmesi göz önüne alındığında, elbette o kadar da sıra dışı bir şey değildi. Ama o ana kadar, kamuoyuna açıklanacak bir ilişkisi olmamıştı. Sadece geçici ilişkiler. Bizimkinin daha fazlası olduğuna inanmak istedim. Ama belki de bu Dmitri için kolaydı, bir ihtiyacı giderirken benim durumumdan dolayı suçluluk duyuyor, hatta acıyarak.

Bu şüpheyi kafamdan uzaklaştırıyorum, kendimi korumak için bir yalan uydurmaya çalıştığımı biliyorum, böylece çok derine batmayacağım. Ama artık çok geç.

Merdivenlerin tepesinde durduğumuzda, gözlerim fal taşı gibi açıldı — her iki tarafta bir sıra oda vardı ve şeffaf camlar kırmızı ışık yayıyordu. Dmitri beni sol tarafa götürdü ve her odanın güzelliği ve benzersizliği karşısında hayrete düştüm.

Moskova'da pek çok şey görmüştüm, ama Dmitri fantezi için güvenli bir yer yaratmıştı. İlk odada, elinde bir kırbaçla oynayan, deri kurt maskesi ve deri dominatrix kıyafeti giyen bir kadın görünüyor. Odasında devasa bir X direği var, sanırım

birini bağlamak için yapılmış. Ayrıca deri bir salıncak gibi görünen bir şey de var. Gözlerimiz buluştuğunda, sanki dişleri varmış gibi ağzını şaklatıyor. Ben irkiliyorum ama aynı zamanda merakla gülümsüyorum.

Bir sonraki odada iki kadın var ve maskeleri olduğu için doğrulamak zor olsa da, ikiz oldukları izlenimini edindim. Üst dudağım alaycı bir şekilde kıvrıldı ve başka yere baktım. İkiz fantezisini hiç anlamadım, ama üniversitede Layla ve bana bunu deneyen çok kişi oldu ve ikimiz için de her zaman zor bir durumdu.

Üçüncü oda karanlık. Sanırım bu, odanın zaten dolu olduğu anlamına geliyor.

Dördüncü odada altın kafesle çevrili lüks bir beyaz yatak var. Beyaz kanatları ve melek gibi görünen tüy maskesi olan bir adam yatakta rahatça uzanıyor.

"Beğendiğin bir şey var mı?" diye soruyor Dmitri. "Yoksa diğer tarafa mı bakalım?"

Yutkunuyorum. "Şimdi mi?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır; kolunu cam çerçeveye tembelce dayar ve bana bakar. Kendimi kapana kısılmış, tamamen onun avı gibi hissederim. Ama gözlerimi de ondan ayıramam. "Sen kendini tehlikeye atarken, ben her gün o küçük amcığını mahvetmemek için kendimi zor tutuyorum. Evet, Cricket. Cezalandırılman gerekiyor. *Hemen.*"

Dmitri'nin bu tehditkar tarafı, bende hem korku hem de merak uyandırıyor. Dmitri'den korkmadığımı biliyorum, ama daha önce onun gibi güçlü bir adam yüzünden incinmiştim. Dmitri'nin boynundaki damar şişiyor ve şu anda bile kendini zor tuttuğunu anlayabiliyorum.

Onun ve zevkleri hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Her gün gelen yabancılar tarafından görülen, onun daha derin bir versiyonu. Ama şu anda, ona tamamen sahibim ve bunu kaçırsam yazık olur - şimdilik.

"Bana ne yapmak istersin, Dmitri?" diye fısıldıyorum. Çünkü bu adamın benim dünyamı ve deneyimlerimi genişleteceğini biliyorum. Ve her seferinde, kalbimin küçük bir parçasını aldığını hiss ediyorum.

O kötü, kibirli gülümseme ortaya çıkıyor. "Ve sen de benim istediğimi yapmama izin vereceksin?"

"Her zaman öyle yapmıyor musun?" diye soruyorum.

O gülümser. "Eğer benim istediğim gibi olsaydı, Cricket, her gün morluklar içinde olur ve yürüyemez hale gelirdin, çünkü seni benim olarak damgalardım. Ama bugün, senden başka bir şey alacağım."

Onun açıklaması beni korkutması gerektiği için zorlukla yutkunuyorum. Özellikle yaşadıklarımı düşününce, ama Dmitri ile durum farklı. Bu acımasız bir kötülükten değil, daha çok zevkten kaynaklanıyor. Ve içtenlikle biliyorum ki, hoşuma gitmeyen bir şey olursa, o da durur.

Bu durum ve bu adam üzerinde sahip olduğum kontrol beni meraklandırıyor. Nedenini bilmiyorum, ama onunla birlikte yavaş yavaş gücümü ve kuvvetimi geri kazandığımı hissediyorum.

Dmitri, onun yanına ulaşmak için zamanımı harcadığım için beni cezalandıracağına söz verse de, tüm bu yıllar boyunca dua ettiğim ışık oldu.

ELANEE

Kıvrımlı vücutlu, siyah deri kurt maskesi ve dominatrix kıyafeti giyen güzelliğin önünde durur. Camın yanındaki mavi düğmeye basar ve bir kapı açılır.

"İyi akşamlar, efendim ve misafiriniz," diye mırıldanır. "Bu gece beni seçtiğiniz için gurur duydum."

"Bu gece hizmetine ihtiyacımız yok, Francesca. Sadece odaya ihtiyacımız var."

Hafif bir rahatlama hissederim ve o dudaklarını büzüştürür. "Daha önce paylaşmak konusunda hiç endişelenmedik, bunu biliyorsun." Sesi seks ve balın karışımı gibidir.

"Ama *onu* paylaşmayacağım," diye Dmitri homurdanır ve kızın gülümsemesi yavaşça kaybolur. Koyu kahverengi gözleri beni değerlendirircesine üzerime bakar ve sonra tekrar gülümser.

"Anlaşıldı, efendim. Akşamınızı daha keyifli hale getirmek için size bir şey getireyim mi?"

"Evet. Yukarıda bir set var. Bana getirin," diye emreder.

Kız yine nazikçe gülümser ve bana kırbaçı uzatır. Atlarda kullanılanlara benziyor.

"Bu bir kırbaç," diye açıklıyor Dmitri odaya girip üstündeki iki düğmeyi açarken.

"Öyle mi?" diyorum, arkasına geçerek. Dışarıdan çekici görünmesine rağmen, oda oldukça geniş ve koyu gri deri duvarlarla kaplı. Üstünde loş bir altın avize asılı, ama gözüm odanın arkasındaki heybetli haça kayıyor.

"Saint Andrews Haçı," diye açıklıyor Dmitri gömleğini çıkarırken ve bakışlarım kaçınılmaz olarak onun oyulmuş karın kaslarına kayıyor ve ben heyecanla dudaklarımı yalıyorum.

"Şu anda mı? Kapı açıkken mi?" diye fısıldayarak bağıyorum. Herkes geçip gidebilir. Kulüp müziğinin gürültüsü sesi bastırabilir, ama geçen herkes görebilir. Yine de bakışlarım onun vücudunu takip ediyor, heykel gibi güzelliğini hayranlıkla izliyorum. Omzundaki kurşun izinde duruyorum ve aylar önceki o geceden suçluluk duygusu beni kaplıyor.

Ben bile ona silah doğrultmuştum. Onun Aslan'ın adamlarından biri olduğunu sanmıştım, ama onun Dmitri olduğunu fark ettiğimde bile, ona silah doğrultmak için daha da fazla nedenim vardı. O uzak durmalıydı. Kendi durumumdan ve tuzağa düşürülmemden onu sorumlu tutuyordum, bu konuda kendi payıma düşen sorumluluğu inkar ediyordum.

Dominatrix kurt odaya geri adım attı. Efendisine hizmet eden bir cariyenin kendine güveniyle yürüyordu.

Bronz teni ve erkeklerin hayran olduğu kıvrımlarıyla çok güzeldi. Ben ise tam tersiydim, solgun tenim ve neredeyse utanç verici derecede zayıf vücudumla, hatta zayıflığın sınırında bileydim.

Onlar birbirlerine daha çok yaklaşıyorlardı. "Eğer ikiniz de fikrinizi değiştirirseniz, bana haber verin." Bakışları bana takılır ve durur. "Siz ikiniz gerçekten birbirinize benziyorsunuz, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Anlamadım?"

"Kız kardeşin Layla. Sık sık senden bahsediyor. Sanırım sana 'eve hoş geldin' demeliyim."

Kız kardeşimden bahsedilmesine şaşırdım. Onun bu kadar uzun süredir onun yanında olduğunu ve onun dünyasının bir parçası olduğunu bilmek beni kıskandırdı bile.

"Çık dışarı," diyor Dmitri sert bir sesle. Kız, onun ses tonundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor ve rahatça dışarı çıkıyor. Dmitri kapının yanındaki mavi düğmeye basıyor; cam kapanıyor ve oda kararıyor. Oda hala loş bir şekilde aydınlatılıyor, ama artık tam bir sessizlik içindeyiz. Ses geçirmez. İlginç. "Otur," diyor, sanki birinin belini kıracaktı gibi görünen, benzersiz görünümlü deri bankı işaret ederek.

"Bu bir tantra sandalyesi," diye dalgın dalgın açıklıyor. Ona yaklaşıp oynadığı ekipmana bakarken midemde gergin bir enerji patlıyor. Klinik ekipmana kaşlarımı çatıyorum.

"O nedir?" diye soruyorum, itaatkar bir şekilde kenarına otururken. Nedense, bunun normal hizmetin bir parçası olduğunu sanmıyorum.

"Senin o sıkı amını kırbaçlamadan önce, o gergin küçük meme uçlarını delip geçireceğim."

"Ne?" Sırtım dikkatle dikleşir, onun konuşma tarzından hala şok olmuş durumdayım.

"İki kez sormam." Ölümcül keskinliğini dikkatlice porsiyonluyor. "Sen sormuyordun," diye karşılık veriyorum.

Bakışları vahşi bir öfkeyle bana çarpar ve çenesi seğirir. "Onun bileziğini senin bileğinde görmek beni ne kadar öldürüyor biliyor musun? Onun zincirini bir göz açıp kapayıncaya kadar kaldıramıyorum. Şu anda yapabileceğim tek şey, gece yarısı gizlice seni aramak ve havluya boşalmak."

Nefesim kesilir. "Üzgünüm." Ve bu o kadar şartlanmış bir tepki ki, hemen pişman olurum. Yüzündeki ifade değişir ve duruşundaki ince değişiklik, yenilgiye dönüşür. "Lütfen maskeyi çıkar." Aramızda başka bir engel olmasını istemiyorum. *Onu* görmem gerek.

Kalbim sıkışıyor, gerçeklik yerine oturuyor. "Ailemi daha fazla riske atamam, Dmitri. Üzgünüm." Önce maskemi çıkarıyorum ve o savunmasızlığı ortaya çıkmasına izin veriyorum.

O da pantolonunu çıkarır ve bacaklarımın arasına geçer. "Bu yüzden yapmadım. Ama seni koruyamamak beni içten içe öldürüyor."

Kalbim kırılıyor çünkü Dmitri'yi, ona karşı savaştığım kadar içime aldım. Onunla savaştım. O ve kız kardeşim, güvенеbileceğim tek kişiler. İnkâr etmek için çok uğraştığım bir şey. Umut. Artık o kadar kolayca bir kenara atamayacağım bir şey. Çünkü tüm bunların başka bir yüzü olmasını istiyorum — sonsuza dek mutlu bir son, ve bu tehlikeli bir düşünceydi.

Elimi çenesine koyuyorum ve tikini hissediyorum.

"Seni bir kez ele geçirdiğimde seni bırakmayacağımı söylemiştim. Ve benden istediğin şey, benim varlığımın her zerresine aykırı. Ben iyi bir adam değilim, Elanee. Bazıları benim acımasız olduğumu bile söyleyebilir," diye itiraf ediyor. Ve ben buna şüpheyile yaklaşıyorum, çünkü acımasızlığın neye benzediğini biliyorum ve hayır, onun saldırganlığı veya eksiklikleri ne olursa olsun, o her zaman gördüğüm canavarlardan daha az kötü olacaktır. En azından Dmitri'nin ve benim iyiliğim için öyle olmasını umuyorum.

Sonunda itiraf ediyor: "Ben sahiplenici, baskıcı ve pisliğin tekiyim. Ama sadece senin için."

"Bu kadar öz farkındalığın olduğunu bilmiyordum." Şaka yapıyorum, ama o gülmüyor. Onu ne kadar istesem de, ne olursa olsun, her zaman kendimi tutmak, aramızdaki mesafeyi korumak ve yakında gelecek olan darbeyi yumuşatmak zorundayım. Bunu kendimi korumak için değil, onu korumak için yaptım.

Kutuya bakıp safir taşlı çubukları seçiyorum. Onların neredeyse onun gözleri ile aynı renkte olduğunu fark etmeden edemiyorum. "Tamam. Ama adının veya yüzünün vücudumun herhangi bir yerine dövme olarak yapılmasına kesinlikle izin veremem," diyorum, ortamı yumuşatmak için ikinci bir girişimde bulunarak.

"En azından görünürde yok," diye alay eder, straplez elbisemi aşağı çekip açıkça bakışlarını üzerime diker. "Benim." Sonra bakışları gözlerimle buluşur. "Sen benimsin."

"Evet," diye cesaret verici bir şekilde fısıldıyorum. Buna inanıyorum.

Bunu istiyorum.

Buna sarılıyorum.

Yine de, benim de zamanımın dolacağını bilerek, dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Öpücüğü derinleştirdikçe, inlemesi dilimde, boğazımda titreşiyor ve ben bu güzel adama kendimi kaptırmak için zaman ayırıyorum.

Eli külotuma uzanıyor ve külotumun olmadığını fark edince onaylayarak mırıldanıyor. "Sen iyi bir kızsın," diyor parmakları amımın ağzını okşarken. Elimde tuttuğum kırbacı elinden alıyor ve sikinin pantolonuna ve iç uyluklarıma bastırdığını hissedebiliyorum. Dmitri'nin sabırlı bir sevgili olduğu kadar sadık bir sevgili olduğunu da öğrendim.

Dezenfektan mendil gibi görünen bir şeyi kapar ve beni öperken soğuk dokunuşunu meme ucuma sürter. Sonra, kırbacını klitorisime sürterken, kaba zımpara kağıdı hissi amıma ulaşır. Sürtünme yeni bir his uyandırır ve ben utanmadan kalçalarımı sallamaya başlarım, onun yavaş hareketine uyum sağlamak için. Dmitri diğer meme ucumu da siler ve beynim hangi hissi odaklanacağı konusunda şimdiden bölünmüştür.

"Bu sıkı sıkık meme uçları." O sıkıştırıyor ve ben küçük bir inilti çıkarıyorum. Sıcaklık içimi kaplıyor ve amım beklentiyle titremeye başlıyor. Onu kemerinden çekip yaklaşıtıyorum ve çaresiz öpücüklerle kemeri çözüyorum.

Sikini serbest bırakır ve ben sıkıca sıkarım. O homurdanır ve göz bebekleri büyür, bu beni tatmin eder. O bana kırbacını sürterken ben onu yumruklarım, bu zevkli sürtünme beni yavaşça deliye çevirir.

Kutudaki iğnelere bakıyorum. Aklımı kaçırmış ve kafayı yemiş durumdayım. Ama bu adamın beni son kez işaretlemesine bir şey demedim. Pervasızca ve anı yaşayarak. "Bütün gece meme uçlarımı sterilize mi edeceksin yoksa bir şeyler mi yapacaksın?" Nefes alıyorum.

Eli boğazımı kavrar ve vücudum kasılır. Geri çekilmekten kendimi alıkoyarım. Dmitri işte böyledir. Dikkatim tekrar kırbaçlara yönelir ve onun kucağına yaslanıp onu kucaklarım. Sonra beni öper, dili amıma yaptığı sert hareketler kadar serttir ve ben ona karşı direnemem.

Yeni favori oyuncağımi bulmuş olabilirim.

O uzaklaşıyor, ama ben onun penisini okşamaya devam edemeyeceğim kadar değil. Elbisem dağınık, kalçalarımın üzerine çıkmış ve karnımın etrafına inmiş. O iğneyi paketten çıkarıyor ve ben onun iğneyi meme ucuma hizaladığını izlerken kalbim çarpıyor.

Aşağıya bakarken garip bir şekilde tahrik oluyorum, o izini bırakmak üzereyken onu okşuyorum. Tüp şeklindeki iğneyi içeri itiyor ve keskin ısırtığı altında tıslıyorum. Ondandır bir hırıltı yayılırken, penisi elimde titriyor. Çubuğu hizalayıp içeri geçiriyor. Safir taşlı topu vidalarken meme ucum ağrıyor.

Onun işaretine onaylayarak bakar ve kırbacı tekrar eline alır. Bacaklarım otomatik olarak açılır, ödüle hazırdır, ama onun yerine, kırbacı vurur. Sıcak bir ısı içimi kaplar ve ben tıslarım. Şok. Acı. Ama aynı zamanda zevk.

Tekrar vurur ve bu vuruş beni derinden etkiler, inlemem duvarlardan yankılanır.

Dmitri saçımı tutup geri çeker, boynumu ortaya çıkarır. "Sen çıkmadan önce bu amcık moraracak," diye söz verir. "Anladın mı?"

Lezzetli bir acı içimi kaplar. Bana ne kadar bağılı olduğunu bilmek bana güç verir, böylece bunu onunla ve onun için keşfedebilirim. Onu tahrik ettiğim için, üniversite günlerimden beri gerçekleşen bir dilek, beni tekrar öper, eli boğazımda sahiplenici bir şekilde.

"Kendinle oyna," diye emreder. "Beni düşünürken kendini nasıl okşadığını göster bana."

Dediğini yapıyorum, ellerimi ıslak amıma kaydırıyorum. Manikürlü parmağımı içeri sokuyorum, o utanmadan beni izlerken kendime güvenim artıyor. İkinci parmağımı da sokuyorum. "Üniversitede seninle ilgili fanteziler kurardım," itiraf ediyorum.

Gözleri kararır. Onu defalarca düşünmüştüm. Ama Dmitri hep öyle kalmıştı. Bir arkadaş. Bir fantezi. Asla tadamayacağım suçlu bir zevk. Bu yüzden onu kasten uzaklaştırdım. Bu mutluluğu yaşarken başım doğal olarak geriye düşer. O, hayalini kurduğum naif, karşılıksız aşktı.

"Üniversitede seni iki kez izlemiştim," diye itiraf ediyor.

Gözlerim birden açılır ve ikinci meme ucumda keskin bir acı hissederim.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "O amcığı pompalama dedi mi sana?"

Onun zevki için kendimi ifşa etmeye devam ederken gülümsememeye çalışıyorum.

"Beni izledin mi?" Vücudum hala yavaş tempoyla gerginleşirken, hiç çaba harcamadan fısıldıyorum.

İkinci piercingin ucuna topu sabitler ve o sadece elindeki işi izliyor olsa da, sanki beni baştan aşağı görüyor gibi hissediyorum. Her açıdan onun merhametine kalmış durumdayım.

Dmitri'nin bakışları birdenbire bana yönelir. "Seni hep izliyordum. Kendini tatmin ederken yakaladığım zamanlarda, ben de kendimi okşuyordum. Pencerenden içeri giren o esintiden daha dikkatli olmalısın. Bazen perdeler havalanıyor."

Nefesim kesiliyor ve utanmam gerekse de,

"Penceremin önünde mi durdun?" diye netleştiriyorum ve iğrenmiş, hatta korkmuş olmalıyım.

Elimi tuttu ve amıma sokup çıkardığım parmaklarımı emdi. Bakışları her şeyi tüketiyordu ve ben gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Fantezi kuran tek kişi sen değildin, Cricket."

Beni karnımın üstüne çeviriyor ve bu sarsıntı, ağrıyan meme uçlarımı hatırlatıyor.

Aniden, sandalyenin nasıl kullanıldığını anlıyorum çünkü karnım önde, kığım havada sandalyenin üzerine eğilmiş durumdayım. Amıma bir tokat daha indiğinde irkiliyorum. İçten içe bir başka acımasız tokat için yalvararak titriyorum. Onun sözlerinin etkisini sindirecek vaktim bile yok çünkü sert sopa klitorisime sürtünüyor ve ben utanmadan inleyerek ona doğru itiyorum.

Bir başka şiddetli darbe daha vurur ve o beni penisiyle derinden deldiğinde şok içinde nefesimi keser ve sırtımı kamburlaştırırım. O dışarı çıkıp tekrar içeri girerken nefesim kesilir. Bu açıda nefes almakta zorlanıyorum çünkü farklı bir şekilde vuruyor. Hatta morartıyor ama onun durmasını istemiyorum. Kısa bir süre haçı yukarıya doğru bakarım. Bu oda her yönüyle kutsaldı, ama farklı bir nedenden ötürü ve sadece o bu odada olduğu için.

Bu geceden sonra kesinlikle dua etmem gerekeceğinden emindim.

DMITRI

Spermim Elanee'nin bacağından aşağı akıyor. O çarmıha bağlanmış, benim verdiğim zevkle işkence görüyor. Benim. Tamamen benim.

Oda mor bir tonla aydınlanıyor. Çalışanlarımdan biri interkom aracılığıyla eğlencemi kesintiye uğratmaya çalışıyor, bu üçüncü kez oluyor.

"Dmitri," Elanee ağır nefesler alarak yorgunlukla söylüyor. Gözlerinin altında, daha önce yüzünden akan gözyaşlarının bıraktığı maskara izleri var. Şişmiş amını avucumla okşuyorum ve o yüzünü buruşturuyor. Bana tamamen açıkta, ortasındaki elbise bir zamanlar arkadan tuttuğumda kemer görevi görmüştü. Bacakları botların içinde titriyor ve sınırına ulaşmış olabilir. Şu anda onu ayakta tutan tek şeyin ayak bilekleri ve bileklerindeki kayışlar olduğuna eminim.

Ona üç kez boşaldım ve birkaç dakika sonra hazır olana kadar onunla tekrar oynarken kendimi okşamaya devam ediyorum.

"Efendim. Misafirleriniz sabırsızlanıyor," diye bir ses dikkatlice duyurur. Elanee interkomun altında irkilir ve çenem sıkılır. Daha önce ışıklarla bana işaret etmişlerdi, ama konuşmaya cesaret ettikleri ilk kez bu.

İhtiyaçlarımı neredeyse tatmin etmek için yeterli zaman yok. Ama işler çağırıyor, özellikle de bu kadın söz konusu olduğunda. İsteksizce, önce bileklerini çözüyorum. Cildinde hafif bir ter parıldıyor ve meme uçları kızarmış. Safir piercinglere baktığımda sikim titriyor. Benim rengim. Benim kadını.

"Temizlenme zamanı, Cricket. Misafirlerimiz var," derken, bacaklarını ve aralarını ılık bir havluyla siliyorum.

Beklediğim gibi kafası karışık görünüyor, çünkü az önce onu ölümüne becerdim ve şimdi onu tanıtmam gerekiyor.

"Kimi göreceğiz?" diye soruyor, bileklerindeki kırmızı izleri ovuşturarak. Morarmaz, ama izlerin kaybolması bir saat kadar sürer. Erkek gururu içimi kaplıyor, başka bir damga. Benim.

Elbisesini aşağı çekip dikkatlice meme uçlarının üzerine geri çekiyor.

"Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum." Anlamaya başladıkça titrek bir nefes alıyor ve şaşkınlıkla yeni piercinglerine bakıyor.

Sadece pantolon giymiş halde, aramızdaki boşluğu dolduruyorum. Elimi boynunun yanına doluyorum ve başparmağımla düşünceli bir şekilde çenesini okşuyorum. Dudakları şişmiş ve ben onları şehvetle okşuyorum. Bu güzel lanet ağız.

"Sen benim malımsın. Sadece benim. Anladın mı?" diye soruyorum. Onun bunu söylemesini istiyorum. İçini ve dışını her santimini sahiplenmek istiyorum.

Acımasız ses tonumdan irkilir ve ben bir pislik olmasaydım, onun sadece bir kafesten diğerine kaçtığını düşünebilirdim.

"Eğer istersem, beni bırakır mısın?" diye sorar sessizce.

"Hayır. Seni ikinci kez bırakmam," diye söz veriyorum. "Ama ben de o değilim." Onun şu anda bile bizi karşılaştırıyor olabileceği düşüncesinden nefret ediyorum. "Sana her şeyi veririm. İstersen dünyayı bile. Bunu gerçekleştiririm."

"Dünyaya ihtiyacım yok, Dmitri. Sadece senin dünyanda olmak istiyorum," diyor nazikçe, elini çıplak göğsüme koyarak. Bu yerden ayrılmak zorunda olduğumuz için sinirlenerek çenemi sıkıyorum. Kendi düzenlediğim toplantıdan rahatsızım.

Dudaklarımı dudaklarına yaklaşıtıyorum, tadını çıkarıyorum, onu yutuyorum, ona sahip olduğum her şeyi vereceğime sessizce söz veriyorum. Yarım bir erkek olsam bile. Ama tavsiyem üzerine geri çekilmek zorundayım. "Konuşmayı bana bırak ve maskeni tak."

Gömleğimin düğmelerini verimli bir şekilde ilikledim, en üstteki ikisini açık bıraktım. Neden kendi maskemizi takmadığımı merak ettiğini biliyorum, ama üçüncü katta buna gerek yok. Özellikle de iş yaparken. Sadece onların ona bakmasını istemiyorum. Özellikle de bu dağınık haldeyken.

Onu merdivenlerden yukarı çıkardım ve mavi gözler bana dik dik baktı. Luca Armani, kendisine sunulan puroları içip viski içerek bekliyordu. Her türlü ihtiyaçlarını karşılamak için tavşan maskesi ve iç çamaşırı giymiş kadınlar da buradaydı, ama Luca'dan olabildiğince uzak bir köşede toplanmışlardı. Lorenzo, sıkılmış bir ifadeyle onun arkasında duruyordu.

"Geç kaldın," diyor Luca alaycı bir şekilde.

"Tam olarak dört dakika," diye karşılık veriyorum. "Özür dilerim, kafam başka yerdeydi."

"Belki de onu sikmek yerine küçük kuşunu kurtarmaya odaklansaydın, biraz daha ilerleme kaydedebilirdik," diye karşılık veriyor.

Elanee'nin eli benim elimi sıkıyor. Belki şok edici bir durum, ama bu ona karşı karşıya olduğu adamın ne tür bir adam olduğuna alışması için zaman kazandırıyor.

Babam gibi adamlar. Benim gibi adamlar.

Ben de güven verici bir şekilde elini sıkarım. Benimle birlikteyken güvende olduğunu gösteren sessiz bir işaret.

"Birbirimizin cinsel maceralarını eleştirmemeliyiz, değil mi?" diye soruyorum, kibirli bir sırtısla. Onun ve nişanlısı Arabella Barone'nin yaşadığı berbat iniş çıkışları düşününce, kendimi savunmam gerekmiyor. Zaten kimse için savunmam da gerekmez.

Oturduğumda Elanee'yi kucağıma alıyorum. Luca ona hızlıca bir bakış atıyor ve sonra purosunu ucunu tepsie vuruyor.

"Beklediğimden daha küçük," diyor.

"Küçük şeyler de ısırır," diye cevaplar Elanee, sanki bu çok normalmiş gibi. Uyarı olarak bacağını sıkarım, ama aynı zamanda hala mücadele gücünü geri kazanıyor olmasıyla gurur duyarım. Normalde umurumda olmazdı, ama bir sonraki adım için Luca'ya ihtiyacım var. Ve nedense, onu henüz ciddi şekilde kızdırmamışım, bu da benim lehime.

Luca sırtlıyor. "Ara'nın onu neden sevdiğini şimdi anlıyorum. Teknik olarak, nişanlıma uygun bir eş bulmak için işe alındığı için senin kadına kızgın olmam gerekirdi."

"Sonunda her şey yolunda gitti, değil mi?" diyorum. O kaşlarını kaldırıyor.

"Öyleyse, daha fazla zaman kaybetmeyelim. Bana getirdiğin adam seks kaçakçılığıyla ilgili birçok şeyi itiraf etti." O iğrenç Slater'ın domuz gibi bağırmasına şaşırmadım. "Benim bölgemde bu tür işlere izin vermem, ama özellikle bunu durduracağım. Bize verdiği adresi basmadığımız tek neden, anlaşmamıza saygı duymamızdır. Ayrıca, Aslan'ın New York'un başka yerlerinde de iş yaptığını duyduğunu söyledi, ama bundan ötesini bilmiyordu. Sezgilerin doğruduydu; o kadını, dikkatini başka bir şeyden uzaklaştırmak için kullanıyor."

"Ben gerçekten sadece bir piyonum," diyor Elanee sessizce kendi kendine. Şaşırmış değil, ama yorgunluk onu ele geçirmiş gibi görünüyor. Onu sakinleştirmek için dizini okşuyorum. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum, ama o bunu olduğu gibi bırakıyor.

Luca devam ediyor. "Bu gece kulübü yakıp kül etmeyi tercih ederim. Ancak bu, asıl sorunu ortadan kaldırmayacaktır. Bizden ne saklamaya çalıştığını bulmamız gerekiyor. İki adamı öldürüldüğüne göre, şüpheler artacaktır. Dikkatinizi başka yöne çekmek için bu kadar çaba sarf ettiğine göre, planladığı şey onun ilgisini çekecek ve muhtemelen kişisel olarak da dahil olacağı kadar büyük bir şey olmalı. Buraya kendisi gelme eğiliminde olabilir."

"O bunu yaptığında, ben onu öldürürüm ve sen bunun suçunu üstlenirsin," diyorum. Bu bizim anlaşmamızdı ve Luca'ya ihtiyacım olmasının nedeniydi. Çünkü Bratva, Armani'nin bölgesinde misilleme yapacak kadar cesurlarsa, hedefleri onlar olacaktır. Elanee ve ben değil. Bu şekilde, bizim bu olayla hiçbir ilgimiz yokmuş gibi görünecek ve Elanee serbest bırakılacaktır. Büyük olasılıkla, Bratva sadece birkaç adamını kaybetmişse, Lion dahil, misilleme yapmayacaktır, ama ben hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordum.

"Evet, anlaştığımız gibi. Ama bu, o zamana kadar kadınının hala yapması gereken bir görevi olduğu anlamına da geliyor."

O kadına tekrar baktığında cildim gerildi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sorar kararlı bir şekilde.

"Yem."

Uyluklarını sıkıca kavrarım, eminim ki ona morluklar bırakmışımdır. Onu yem olarak kullanmayı reddediyorum ve bunu Luca'ya da söyledim. Zaten yeterince savunmasız durumda.

O devam ediyor. "Hala Aslan ile doğrudan temas halinde misin?"

Kız başını sallar. "Beni nadiren arıyor. O... oyunlardan hoşlanıyor."

"Seni New York'a neden gönderdiğini biliyor musun? Bir oyuna bu kadar uzağa göndermek tuhaf görünüyor."

Luca sabrımı zorluyor; tüm bunları konuşmuştuk, ama o, onu şahsen kendisiyle tanışmak şartını koydu. Ben de risk alırsam, o kişiyle tanışmak isteyeceğimi kabul ettim. Seks kaçakçılığını ortadan kaldırarak çok şey kazanacak olsa da, çapraz ateşte başka bir şey yakalamaya çalışması için onu suçlayamam. Ona gittikten sonra bile, anlayışlı kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Elahee'nin bakışları bana kayıyor ve bu, göğsümde bir şeyler uyandırıyor. Neredeyse acıma ve onu daha önce korumak için orada olmadığım için suçluluk duyuyorum. Onu şimdi bu kadar koruyamadığım için. "Dmitri yüzünden olduğunu düşündüm. Bana çoğunlukla Dmitri hakkında sorular sordu. Onun için... bu bir takıntı. Oğlunu yıkmak istiyor. Tıpkı anneni yıkmış olduğu gibi." Sesi titriyor. Annemin durumunu düşününce yüzüm sararır. Onu kırık bir oyuncak gibi bir kenara attığı gibi.

"Bu onun için sadece hastalıklı, sapkın bir oyun," diye itiraf ediyor Elahee. "Benden neye ihtiyacın varsa söyle. Yapacağım."

"Hayır," diye sertçe dişlerimi sıkarak cevap verdim. "Bu anlaşmanın amacı seni korumak, Aslan'ı kışkırtmak ya da onun dikkatini daha fazla çekmek değil."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını kıvrır ve bir elini çeneme koyarak sakalları okşar. "Dmitri, durumum bundan daha kötü olamaz." İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. "En azından bu şekilde, eylemlerimde bir seçimim olduğunu sanabilirim. Bu sefer, hangi tür bir piyon olarak kullanılacağımı kendim seçebilirim."

Söylemeye gerek yok ki, tüm piyonlar tek kullanımlıktır.

"O zaman bir plan yapalım," diye aceleyle ısrar eden Luca'ya Elahee kararlılıkla dönerek yüzünü sert bir ifadeyle buruşturur.

Konuşma, kadınıma daha da tehlikeye atmaya başladığında, soğukkanlılığımı korumak için her şeyi yaparım.

Onun rolünü tersine çevirmek ve benim için yem olmak yerine hareket etmek için... ama Aslan.

DMITRI

Elanee yorgun bir şekilde yatağımda yatıyor, saçları etrafına yayılmış. Onu geri veremem. Bu küçük zaman dilimleri beni alay ediyor ve kızdırıyor.

Ona bakıp, odaklanmaya çalıştığım kitaba geri dönüyorum, ama keskin baş ağrısı tekrar baş gösterince satırlar bulanıklaşmaya başlıyor. Alnını nazikçe öpüp üzerine battaniyeyi örtüyorum, sessizce uyuyan onu hayranlıkla seyrediyorum, sonra da dairemin ofisine giriyorum. Eskiden hep açık olan panjurlar şimdi kapalı. Son zamanlarda, şehirden sızan gece hayatının bile çok parlak olduğunu fark ettim.

Viski şişesinin kapağını açıp bir bardak dolduruyorum. Doktorun verdiği iki ağrı kesiciyi alıp bir dikişte içiyorum. Zayıf olmaktan nefret ediyorum. Sadece kadınım için değil, kendim için de kontrolümü kaybetmekten nefret ediyorum. Telefonum Layla'nın adıyla yanıyor. Saat sabahın üçü ve durumun iyi olmadığını tahmin ediyorum.

Hemen aramayı cevaplıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Biri onun dairesini izliyor," diyor Layla sessizce. Elanee'nin oturma odasında, perdeleri hafifçe aralayıp izlediğini hayal edebiliyorum.

Çenem titriyor. "Ne zamandır?"

"Mmmm. Yaklaşık bir saattir." "Erkek mi, kadın mı?"

"Söylemesi zor; kapüşonlu giyiniyorlar."

Dudaklarımı yalıyorum. "Sadece işaret ver, Archer müdahale edecektir."

O alaycı bir şekilde güler. "Lütfen, o pisliğin bu kapıyı çalacak cesareti olduğunu umduğunu biliyorsun. Ama eğer yapmazlarsa, Archer onlar ayrıldığında onları takip etmeli."

Şikâyetimi mırıldanırım. "Hayır, o burada kalacak. Seni yalnız bırakmayacağım."

"Pfft. Burnunu kaç kez kırdığım için düzeltmek zorunda kaldın?" diye alay ediyor.

"Bir kez," diyorum kuru bir şekilde. Gerginliğimi atmak umuduyla viskinin geri kalanını içiyorum. Elanee'nin dairesi ilk kez gözetleniyor. Ve bunun büyük olasılıkla benim son zamanlarda o yeşil saçlı pislik Slater'ı ortadan kaldırmamla bir ilgisi var.

"Oh, şuna bak. Görünüşe göre takipçi saatlik ücretle çalışıyor, çünkü gidiyorlar," diyor, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. "O nasıl? Toplantı nasıl gitti?"

Layla ve ben yakın olsak da, başkalarını işlerime karıştırmayı alışkanlık haline getirmedim. O, benim için en yakın arkadaşım olsa bile. Ama bu ikimiz için de kişisel bir meseleydi, bu yüzden ona çoğu konuda bilgi verme nezaketini gösterdim.

Sert bir nefes verdim. "Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Aslan'ı ortaya çıkarmak için bir sonraki aşamaya geçeceğiz."

O sessizce, "Onun buraya, bu daireye geri gelmesini istemiyorum," dedi.

"Biliyorum. Ben de istemiyorum." Ama sonuçta bu Elanee'nin kararı ve ben bunun her yönünü nefret ediyorum.

Sessizlik.

"Bu gece uyudun mu?" diye dikkatlice sordu. "İyi geceler, Layla.

Bir şey olursa beni ara."

Diğer uçta iç çeker ama "Anlaşıldı" der.

Telefonum yarınki hatırlatma ve kalkış saatiyle parlıyor. New York'tan ayrılmak zorunda olduğum için sinirlenerek telefonu tutarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Zamanlamayı hiç sevmiyorum. Ama korumam gereken tek kadının Elanee olmadığını da biliyorum.

Odaya geri döndüğümde onu uyanık buluyorum. Dikkatsizce yatağın üzerine bıraktığım kitabı karıştırırken vücudum donuyor.

"Bu, Teksas'tayken okuduğun kitap mı?"

Tıp kitapları okumayı alışkanlık haline getirmiş misin?" diye soruyor.

Kitabı elinden rahatça alıyorum. "Uyumak zorundasın."

"Sen de öyle," diye homurdanarak elimi çekip arkasına yatırıyor. Kollarımın arasına girip bana sokuluyor.

Terlikleri bana değiyor ve ben hafifçe eğilip kulağına homurdanıyorum ve yan profilinin tekrar uykuya dalmasını izliyorum. "Terlikle uyuyan birinin yanında uyumak istediğimden emin değilim. Küfür bu."

Gülümser. "Ben de pisliğin yanında uyumak istemiyorum ama işte buradayız."

Onun uzun sarı saçlarını parmaklarımla okşarken, gülümsemem onun gülümsemesini yansıtıyor. "Yarın İtaka'ya uçmam gerekiyor, ama sabahın erken saatlerinde geri döneceğim."

Gözleri tekrar açılır. "Anneni göreceğ misin?"

Annemin durumunu hiç ayrıntılı olarak anlatmamıştım, ama Lane kardeşler annem New York'u ziyaret ettiğinde onunla birkaç kez görüşmüşlerdi. Gerçi son zamanlarda bunu nadiren yapıyordu.

Ben küçükken, dedem onu New York'un yüksek sosyetesine geri döndürmeye çalışmıştı. Annem bu baskıya iyi dayanamadı ve böylece onun hassas durumu herkesin malumu oldu ve sağlığı için çok daha uygun olan kırsal bölgeye geri gönderildi.

"Evet. Layla yarın geri dönmene yardım edecek. Seni gözetleyen adamlarım var. Güvende olacaksın."

Bana daha da sokuluyor. "O nasıl? Annen?" Onun güvenliği hakkında yorum yapmadığını fark ediyorum. Muhtemelen yıllardır kendini güvende hissetmediği içindir.

Anneme gelince, o paramparça olmuştu ve yıllar içinde, parçaların hiçbirinin bir daha yerine oturamayacağını öğrenmiştim. Büyükbabam ve ben ne kadar zengin olursak olalım. Tıbbi ve psikiyatrik bakıma ne kadar yatırım yaparsak yapalım, onun TSSB'sini "düzeltmek" konusunda umutsuzduk.

Bazı şeylerin kırık kalacağını öğrenerek büyüdüm.

En iyi ihtimalle, yaraları ve tetikleyicileri yönetmenin yollarını bulabilirdik.

Elanee'nin alnına bir öpücük konduruyorum.

Sadece kadınının, içindeki şeytanlarla savaşıacak ve bana tamamen geri dönecek kadar güçlü olmasını umuyordum.

"Hâlâ çok nazik," diyorum içtenlikle.

Benim tam tersim.

Elanee'den önce hayatımdaki tek iyi şey.

Daha iyi bir versiyonum olmaya çalıştığım tek kadın. Sadece onun içini rahatlatmak için olsa bile.

Ama karşılığında, ona onu kovmuş olan ve bir şekilde geri döneceğinden her zaman korktuğu iblisi hatırlattığımı biliyordum.

Ve o geri dönmüştü. Bu arada pençelerini başka bir şeye geçirmişti.

DMITRI

"Ve çıkış tarihini öne almayı onayladılar," diyor Creighton Technologies'deki asistanım Chris. "Sadece imzalamak zorundasın."

Ofise giderken sözleşmeyi zaten gözden geçirmiştım. Yeterli olacak, ama bizim adımıza çalışan avukatlardan daha azını beklemeyeceğim. İmzalayıp tarih atıyorum, sonra ona uzatıyorum. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve baş ağrısını hafifletmek için burnumun köprüsünü fark edilmeyecek şekilde sıkıştırmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bu sabahlık bu kadar mı?" diye soruyorum.

"Öğlen çoktan geçti, efendim," diye düzeltir. Saatime bakarım. Çenem titrer, o gün zaman kavramını kaybettiğimi fark ederim. "Yirmi dakika sonra bir toplantınız daha var. Sonra saat üçte bir tane daha. Ardından eve dönüşünüz için jetiniz ayarlandı."

"Teşekkürler. Gidebilirsiniz."

O başını sallayıp çıkar, kapıyı arkasında kapatır. Ben de dönüp, tavandan tabana pencerelerden New York'un hareketli şehrine bakarım, bir kral gibi pencerelerin önünde dururken, bugün kendimi bir erkek olmaktan çok daha az hissediyorum. Elanee'nin hareketleri ve Layla ile onun arasındaki güvenli değişim hakkında zaten bilgilendirilmiş olsam da, bu sürekli gerginliği hafifletmeye yetmiyor.

Cebimden telefonumu çıkarır ve onun kullan-at telefonunu ararım.

"Alo?" diye sorar.

"Hediyemi aldın mı?" diye soruyorum, saatime bakarak - bir sonraki toplantıya on dokuz dakika var.

"Aldım."

"Giyindin mi?" Migrenimle savaşılmaya çalışarak burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

O gülümser. "Dmitri. Otuz dakika sonra bir müşterim gelecek, şu anda ofisimdeyim. Bu külotlar ne kadar büyüklü olursa olsun, ben..."

"O zaman söylediklerimi düzelt. *Hemen* giy onları." Telefonu hoparlöre alıp masama oturarak oyuncağa bağlı uygulamayı açtım. "Seninle birlikte olmayabilirim Cricket, ama o amcığın bütün gün beni düşünmesini istiyorum."

"Dün gece ve bu sabah çok ağrıyor," diye fısıldadı, sanki ofisinde yalnız olmasına rağmen biri onu duyabilirmiş gibi.

Ofisinin yönüne bakan güvenlik kamerası ile dizüstü bilgisayarımı açtım. Bu açıdan sadece ofisinin önünü görebiliyorum ama onun panjurları kapattığını izliyorum.

"Aferin kızım," diye övüyorum. "Onları giydin mi?"

"Bu delilik..." diye homurdanıyor. Cevap vermediğimde sessizce fısıldıyor. "Bana bir saniye ver."

Aniden, migrenimden daha önemli bir şeye odaklanmam gerekti.

"Tamam, bunun nasıl çalıştığını gerçekten bilmiyorum. Ben..."

İlk düğmeye basıyorum ve onun ciyakladığını duyuyorum. Telefonda kıkırdayarak gülüyorum. "Kameranı aç, Cricket."

Cevap verirken sesi düşük bir uğultu gibidir. "Dmitri, bu..."

En çok ilgimi çeken şey bu olduğu için öne eğilirim ve onun her fısıltısını ve sesini dinlerim. Ekranı bakarım.

"Çok hızlı!" diye bağırıyor ve ben hızı bir kez daha düşürüyorum.

Kamerası görüldüğünde gülümsüyorum. Yanakları kızarıyor. Ofisi loş ışıkla aydınlatılmış, benim tavandan tabana pencerelerimden içeri giren ışıkla tam bir tezat oluşturuyor.

Saatime bakıyorum. On altı dakika. "Sence seni ne kadar çabuk bozabilirim Cricket?"

"Bana öyle seslenmeyi gerçekten bırakmalısın. Hiç de sevimli değil."

Ekran üzerinde şekiller çiziyorum ve masanın kenarını kavrayan vücudunun tepkisini izliyorum.

"Sanırım bundan zevk alacağım," diye kibirli bir şekilde itiraf ediyorum. "Gerçi bunu kendim yapmayı çok daha fazla tercih ederdim."

"Nasıl bu kadar dayanıklısın? Hiç durmuyorsun," diye nefes nefese söylüyor.

Kibirli bir gülümseme takınıyorum. Hiç şikayetçi olduğumdan değil. Ama seks her zaman bir amaca hizmet etmiştir. Ancak onu parmaklarımın ucuyla kelimenin tam anlamıyla çözülmesini izlemek, benim yeni yaşam nedenim oldu.

Özelliklere dokunuyorum. Sanırım bu, kolayca en sevdiğim oyuncaklardan biri olacak.

"Dmitri. Lanet olası bir ritim bul," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Gülüyorum, ekranı okşarken yüzündeki ifade değişikliğinin tadını çıkarıyorum, her dokunuş ve tıklama onda bariz bir tepki yaratıyor.

Onu kızdırırken penisim pantolonuma baskı yapıyor.

Kapısı çalınır ve o irkilir. "Siktir, müşterim erken gelmiş."

"Umurumda değil," diye homurdanıyorum. "Masadan kalkmadan önce o külotun üzerine boşalacaksın."

"Dmitri!"

"Yaklaştın, bebeğim. Bugün adımlarına biraz canlılık katmak istemez misin?" Ekrana dokunuyorum. "Dün geceki en sevdiğin oyuncağını düşün. Deriyi ve sürtünmeyi." Ekrana sürtünüyorum. "Tatlı küçük amcığın daha fazlasını nasıl istediğini. Tatlı küçük amcığın tokat attığımda nasıl hoşuna gittiğini."

"Siktir," diyor, merhamet ve teslimiyet karışımı bir sesle.

"Sen çok sevimlisin. Yine boşalmak ve iyi bir kız gibi sikimi emmek hayal etmek istemiyor musun? Söyle, Elanee."

"Mhmm."

"Söyle,"

diyorum

sertçe. "Evet."

İleri geri okşuyorum. Kapısı tekrar çalınıyor.

O bunu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor. Onun yüzünün bükülüp çarpılmasını izleyerek ritmi yakalıyorum, o sandalyeye geri itilirken beni deli ediyor. Şimdi masanın altında onunla birlikte olmak, onun yarattığı karışıklığı yalamak istiyorum.

"Siktir," diye dişlerini sıkıp masaya yumruk atıyor.

Kendini beğenmiş bir gülümseme yüzümü buruşturur. "Aslında bunu bu kadar seveceğimi düşünmemiştim."

"Sen bir pisliksin," diye küfrediyor ve saçını düzeltmeye çalışıyor.

"Bugün bunları takmaya devam et. Yine seni özleyebilirim."

"Dmitri, o konuda sana güvenmiyorum. Bunları takmam mümkün değil. Gitmem gerek."

Hat kesildi. Burası biraz daha katlanılabilir hale gelmiş gibi görünürken, bir anda tekrar eski haline döndüm. Kendimi ona tekrar kaptırmak istiyorum.

O ofisinin kapısını açarken kameraları izliyorum, müşterisini selamlarken açıkça telaşlı görünüyor.

Uygulamayı kapatıyorum. Onunla dalga geçmeyi düşündüm, ama odanın diğer tarafında başka bir erkek varken bunu yapmamın imkanı yoktu.

Aslında, ofiste onunla yalnız başına hiçbir erkeğin olmasını istemiyordum. Archer'ı arıyorum ve ilk çalınıştta cevap veriyor.

"Onun çalıştığı binanın yangın alarımını çalıştırmanı istiyorum."

"Efendim?" diye sorar.

"Duydun beni. Az önce ofise giren müşteri şüpheli görünüyor."

"O kadar şüpheli görünmüyordu sence de öyle değil mi efendim?" Sessizlik.

"Hemen."

Sonraki birkaç dakika boyunca kameraları izledim ve Archer'ın her hareketinden etkilendim. Işıklar yanıp söndü ve yüksek sesli alarımın çaldığını hayal edebiliyordum. İkisi kafaları karışık bir şekilde ofisten çıkarken kendimi oldukça memnun hissettim. Diğer ofislerin çalışanları dağınık bir şekilde dışarı çıktılar, ben de gülümsedim ve ona bir mesaj attım.

İzin gününün tadını çıkar, Cricket. Erkek müşteriler giremez.

DMITRI

Yolumuzu ilerlerken annemin iki katlı konağını hayranlıkla seyrediyorum. Her ayın sonunda, onu kontrol etmek için bir akşamlığına eve dönüyorum. Gelmediğim aylarda durumu kötüleşiyor.

Açık bej renkli konak, lüksüyle dikkat çekiyor ve o kadar da büyük değil, bu yüzden alanı onu bunaltmayacak. Beş yaşındayken Rusya'dan döndüğümüzde, dedem bizi altı ay boyunca Manhattan'daki evine aldı. Daha sonra bunun onun için çok bunaltıcı olduğunu öğrendim. Bu yüzden, nispeten daha küçük bir üniversite şehri olan Ithaca'da bu konağı buldu.

Büyük çitler mülkün çevresinde mahremiyet sağlıyor ve yeşil çimler her zamanki gibi kusursuz bir şekilde kesilmiş. Durduğumuzda şoför kapımı açıyor ve ben de ceketimi düzelterek, kapının zaten açık tutulduğu ve bizi beklediği girişe yaklaşıyorum.

"İyi günler, Bay Volkov, sizi görmek ne güzel. Anneniz bütün hafta boyunca ziyaretinizi bekliyordu," diye selamladı annemin hizmetçisi Katniss. "Büyükbabanız da bu akşam bize katılacak."

Büyükbabamın adının geçmesi beni şaşırtmadı. Onunla en son birkaç ay önce konuşmuştum. Altı aydan fazla süredir ofise gitmemesine rağmen, yarı emeklilik olarak gördüğü hayatın tadını çıkarmaya devam ediyordu.

"Seni görmek güzel, Katniss. Annem nerede?" diye soruyorum.

"Her zamanki yerinde. Gül bahçesinin avlusunda," diyor diyor ve ceketimi çıkarıyor. "Çay demleyip ikinize getireyim."

"Teşekkürler. Durumu nasıl?"

"Bu ay iyi geçti efendim. Hatta arkadaşlarıyla birkaç kez dışarı çıktı."

İçim rahatlar. *İyi.*

Konağın içinden yürürken anılarım canlanıyor. Annem ve çalışanları beni beş yaşımdan on sekiz yaşında üniversiteye gitmek için evden ayrılana kadar büyüttüler ve o günlerin saflığını özleyorum.

Konağın arkasına doğru yürüyerek Fransız tarzı kapılardan geçiyorum. Beyaz çakıl taşları ve kısa kesilmiş çitler beni masa ve sandalyeye yönlendiriyor. Her birinin yatağında farklı renklerde, güzelce yetiştirilmiş ve bakılmış güller var. Annem budama makasıyla eğilmiş, mavi elbisesi etrafında dalgalanıyor, şüphesiz kirli ve çamurla kaplı. Bahçecilik onu her zaman mutlu eden bir şeydi.

Ona dikkatlice yaklaşıyorum, onu korkutmamaya özen gösteriyorum. Geniş beyaz kenarlı şapkası onu güneşten koruyor ve ben, alnını silmek için başını kaldırmasını bekliyorum.

"Merhaba anne."

Hâlâ sığıyor, rahat bir nefes almadan önce yüzünde dehşet dolu bir ifade belirliyor. "Ah, oğlum. Beni böyle korkutma." Gülerek geçiştiriyor. Ayağa kalkmak için hamle yaptığında, ona yardım etmek için yanına yaklaşıyorum. "Solgun görünüyorsun. Uyudun mu?" diye soruyor, yanağımı avuçlayarak.

"Buraya geleli sadece birkaç dakika oldu, ama sen şimdiden üstüme çullandın." Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni görmek güzel."

"Endişelenmek bir annenin görevidir." Omzuma şakacı bir şekilde vurur ama gülümser. "Ee, her şey yolunda mı? Yakışıklı oğlum Büyük Elma'da neler yapıyor? Umarım çok fazla kalp kırmıyordur," diye şaka yapar, açık sarı, griye dönüşen saçlarının dağıldığını fark eder.

Parmakları kirli olduğu için onun yerine ben yapıyorum. "Ben senin için yapabilirim."

Katniss masaya bir tepsi çay ve çeşitli tuzlu ve tatlı atıştırmalıklar koyar. Ben başarısız olduğumda ve yokluğumda anneme baktığı için ona birçok yönden minnettardım.

Annem gülümsüyor, Katniss ona ellerini yıkaması için sıcak sabunlu su getirdikçe benim sunduğum lüksün tadını çıkarıyor. Örgüyü sıkılaştırıp ucuna kadar devam ediyorum. "Sen her zaman çok iyi bir çocuk oldun," diye cesaretlendiriyor beni.

Ona gülümserim. "Çünkü benim iyi bir annem var."

O da utangaç bir gülümsemeyle karşılık verir. "Ben pek çok şey oldum ama *iyi* bir anne olmak biraz abartılı olabilir."

"Beni *iyi* bir evlat olarak nitelemek gibi."

Gülüyor ve beni uzaklaştırıyor. Onu böyle görmek güzel, hayat dolu, sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi. Ama her zaman böyle değil.

Sandalyeye oturup rahatça arkama yaslanıyorum, onun daha iyi durumda olduğunu gördüğüm için minnettarım. Bazı geziler diğerlerinden daha kötüydü. Paranoyası başladığında silah dolabına girdiği zaman çok kötüydü. O zamandan beri dolaplar onun ulaşamayacağı bir yerde kilitli tutuluyor.

"Büyükbabanın bu akşam bize katılacağını duydun mu? Onu en son ne zaman gördün?" diye soruyor, en sevdiği in fincanını eline alıp tatlı bitki çayından bir yudum alırken. En sevdiği türden. Ben de kendiminkinden bir yudum alıyorum.

"Beni ortada bırakıp 'yarı emeklilik' için şirketi yönetmeye başladığından beri değil." Bu dört yıl önce oldu ve aylardır ofise gelip durumu kontrol etmedi.

Kadın gülümser. "Sanki onu başından savmak istemiyormuşsun gibi."

Omuzlarımı silkiyorum. Doğru. Mezun olduğumdan beri onunla çalışıyordum ve ondan öğrenebileceğim her şeyi öğrendim.

"Ne kadar çok çalıştığın için endişeleniyorum. Son gördüğümden daha solgun görünüyorsun. Kendini bu kadar yıpratmaya devam edersen, bana torun yapmaya vaktin kalmayacak."

"Sana her zaman aile kurmak gibi bir niyetim olmadığını söyledim. Bu yüzden belki de sana bir köpek almalıyız."

O kayıtsızca omuz silkiyor ve bir yudum daha alıyor. "Herkes zel birini bulana kadar öyle der. Umarım o kız senin için bir baş belası olur."

New York'ta geride bırakmak zorunda kaldığım o kadını düşünerek gülümsüyorum. ay fincanını masaya bırakıp annemin profilini inceliyorum. Onun gençlik fotoğraflarını görmüştüm. Babamla taşıtığında sadece yirmi beş yaşındaydı, bir yıl sonra evlendi ve hamile kaldı. Rusya'dan döndükten sonra çekilen fotoğraflar onun farklı bir yönünü gösteriyordu. Gözlerindeki yaşam ışığı sönmüştü ve şimdi bile üzerinde sonsuza dek kara bir bulut dolaşıyordu.

Bunca yıl geçmesine rağmen, hâlâ ona karşı bir gücü vardı. Elanee ile de aynı şeyin tekrarlanacağını hissediyorum.

"Çenenı sıkma," diye beni azarlıyor.

Bunu yaptığımı fark etmemiştim, ama ona nazikçe gülümsedim ve tekrar çayı aldım.

Ona babam hakkında sormak istediğim o kadar çok şey var ki. Gençken birçok kez yanlış yaptım, ama şimdi her zamankinden daha fazla onun zihnini anlamak istiyorum. Onunla bu oyunu çok uzun zamandır oynuyordum, imparatorluğunun bir kısmını ele geçirip yok ederek üstünlük sağladığımı düşünüyordum. Ama o bunca zaman benim için çok değerli bir şeye sahipti ve ben bunun farkında bile değildim.

"Bugün biraz uzak görünüyorsun," diyor annem, çayından bir yudum daha almadan önce. O zaman ona bakıyorum. Babamın kahverengi gözleri yerine benim sahip olduğum aynı mavi gözlere. Bazen, sadece bakışlarından onun zihninin berrak olduğu anları anlayabiliyordum. Bu, onun uçar ve fırtınalı günleri arasında nadir görülen bir durumdu. Böyle bir an geldiğinde, genellikle her şeyin yok olmak üzere olduğu bir fırtınanın gözünde bulunmanın verdiği sakin ve ürkütücü hissi hatırlatırdı bana.

Böyle günlerde, kafası karışık ve korkmuş değil, net görüyor ve konuşuyordu. Ama beni engelleyen şeyi onunla paylaşamazdım, özellikle de bu onu tekrar bir döngüye sokacaksa.

"Babanla bir ilgisi var mı?" diye soruyor.

Boğazım düğümleniyor. Beni bu şekilde okumasından nefret ediyorum. Her zaman keskin bir gözü vardır. Onu en son ne zaman bahsetmişti? Hatta varlığını kabul etmişti.

"Hayır."

"Sen her zaman kötü bir yalancıydın," diyor, çayına bakarak.

Ne yazık ki onun için, ben çok iyi bir yalancı olmuştum. Ama sanırım bir annenin fark edebileceği bazı şeyler vardı.

O konuşurken birkaç dakika sessizlik hakim olur. "O dünyadan uzak dur, Dmitri. Bratva tehlikelidir ve baban en kötüsüdür." Hiçbir şeye odaklanmadan bakıyor ve ben onu bana geri getirmek istiyorum, anıların onu ne kadar çabuk tetiklediğinin farkındayım. Aynı cümleyi çocukluğumdan

onun hakkında soru sormayı bırakmam gerektiğini anladığımda bana tekrar tekrar söylediği cümleydi.

O bu sarmalın içine girdiğinde, onu geri getirmek çoğu zaman çok zordur ve gözlerimin önünde, benim bile asla anlayamayacağım korkunç anılara sürüklendiğini görebilirim. Bir saniye içinde yüzü Elanee'nin yüzüne dönüşür ve ben de aynı korkuya kapılmaktan kendimi alamam.

"Bir kızla tanıştım," diyorum.

Bana bakarken, birkaç kez gözlerini kırıştırır ve dikkatini aniden netleştirir. Artık beni görebiliyor. Ama bu, göğsümdeki ağırlığı ortadan kaldırmıyor.

"Gerçekten mi? Nasıl bir kız?" diye soruyor, zorla gülümsemeye çalışarak.

O dünyadan uzak dur, Dmitri.

Bratva tehlikelidir.

Ve baban en kötüsü.

O zamanlar onun hakkında soru sormayı bırakmış olabilirim, ama ona olan nefretim hiç bitmedi. Büyürken tek istediğim şey, onun anneme ve bana verdiği acıyı ona da aynı şekilde yaşatacak kadar büyümekti.

Neredeyse otuz yıldır bizi rahatsız ediyor ve benim tek amacım bu döngüyü sona erdirmek.

Yine de, hayatımda hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim. Savunmasızlık, hoş olmayan bir izlenim bırakıyor.

DMITRI

Katniss'in annemi yatağa yatırmasını izlerken, kollarımı göğsümde kavuşturup kapı çerçevesine yaslandım. Annem çoktan terlemeye başlamıştı ve Katniss alnına bir bezle hafifçe dokundu. Umarım babamın bu olaya karıştığına dair tahminleri bunun sebebi değildir, ama büyük olasılıkla öyledir.

Büyükbabam elini omzuma koydu. "Gel evlat, bir puro içelim."

Annemi bırakmak istemiyorum ama onun için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Onun canavarlarıyla savaşmam. En azından burada değil. En azından akşam yemeğinin ve gecenin çoğunu atlattık ve umarım bugün onun aklında kalanlar bu anılar olur.

Birkaç saat önce annemle oturduğum gül bahçesi avlusuna dedemin peşinden gidiyorum. O oturur ve cebinden iki puro ve bir matara çıkarır. "O bakış da ne öyle? İçki alışkanlığını üniversiteden mi edindin sanıyorsun?" Sırıtarak bir yudum alır ve matara bana uzatır.

"Yarı emeklilik nasıl gidiyor?" diye soruyorum, matara ve sert viskiyi ağzıma götürürken.

Düşünceli bir şekilde puroyu yakar. Sekseninci doğum gününde işleri bana devretmesinin üzerinden sadece dört yıl geçmişti, ama ben yirmi iki yaşında mezun olduğumdan beri işlerin çoğunu ben yürütüyordum.

Büyükbabama birçok yönden minnettardım. Büyürken bana istikrar, disiplin ve amaç sağlayan tek kişi o gibiydi. Anneme ve bana baktı ve bir şekilde bana emanet ettiği şirketini büyütmeyi ve geliştirmeyi başardı. Ancak hepimizin kusurları vardı.

"Artık çok golf oynuyorum," diyor sanki bu büyük bir sürprizmiş gibi. "Sırtın ağrıyor sanıyordum?" diye azarlıyorum.

Çocuk gibi omuz silkiyor ve yine ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Dolunaya bakıyorum; burada, şehirde olduğu gibi değil, yıldızları görebiliyorum. Birçok yönden, keşke her şey bu kadar basit olabilseydi diyorum. Ama benim dünyam, annemin dünyasındaki kırık barıştan çok uzaktı.

"Barones'lerle sessiz bir ortaklık kurduğunu gördüm," diyor ilgiyle.

Anonim işlerimin genellikle tek bir amacı olduğunu düşünürsek, hala beni takip etmesine şaşırmadım: babamın etkisinin ulaşabildiği her şeyi parçalamak.

Yorum yapmıyorum. Çünkü ne kadar az bilersen o kadar iyi. Ayrıca, biz hırsla dolu adamlardık, büyümeye devam etmemiz gerekmez miydi?

"Ateşle oynuyorsun evlat," diye uyarıyor. Beni büyüten bir babam olmamasına ve dedemin kendinden küçük herkese evlat diye hitap etmesine rağmen, bazen birçok yönden öyle hissediyorum. "Kinini ve intikamını bir kenara bırakmalısın."

Düşünceli bir şekilde purodan bir nefes alıyorum. "Bana acımasız olmayı öğreten sendin," diye hatırlatıyorum ona.

"İş hayatında. Babana karşı değil. Bratva'ya karşı değil."

Sessizlik. Onun hakkında konuşmayalı epey zaman olmuştu. Annemin de bu akşam ondan bahsetmesi tesadüf gibi geldi bana.

Büyükbabam iç çeker. "En büyük pişmanlığım, annenin onunla evlenmesini engelleyememiş olmam. Ama o zamanlar o kadar güçlü bir iradeye sahipti ki, denememe rağmen onu durduramadım. İkiniz de bu konuda inanılmaz derecede inatçısınız. Ama onun böyle bir canavarı sevdiğini düşünmek..." Yüzünde tiksinti ifadesi belirir. Aynı düşünceyi kendime de uygulamaktan kendimi alamıyorum. Elanee de bir gün bana böyle bakacak mı?

Devam eder. "Onu bundan korumak konusunda bir baba olarak başarısız oldum. Ama bir büyükbaba olarak en büyük pişmanlığım, senin de bu yüzden engellenmiş olman. Uzun zaman önce bırakman gereken bir savaşı sürdürüyorsun."

Aniden, hava eskisi kadar temiz gelmiyor. Gökyüzü eskisi kadar güzel değil.

"Dmitri, sen onun gibi bir katil değilsin. Boş ver," diyor.

Çenem sıkışıyor. Büyükbabam bana çok değer veriyor, ama yaptıklarımı bilseydi... Ellerimdeki kan. Hileler. Babamı öldürmek için bastıramadığım susuzluk... Muhtemelen işini benim gibilere devretmezdi.

Viskiyi bir yudum daha içiyorum. Belki de itiraf etmek istemediğim kadar babamın işine daha uygun biriyim. Ve bu yüzden onu daha da çok nefret ediyorum.

Birçok yönden büyükbabamı örnek alırım. Ama beni şekillendiren o değildi. Hayır, intikamdı.

Merakla soruyorum, "Neden bizi öldürmek yerine serbest bıraktı sence? Öldürseydi daha temiz olmaz mıydı?" Sonuçta biz, çözülmemiş meselelerdi.

Ona matara geri verirken beni dikkatle izliyor. "Aptalca bir şey yapma, evlat." Viskiye bir dikişte içiyor. "O adama minnettar olduğum tek şey, ikinizi de serbest bırakmış olması."

Ağzımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Bizi bıraktı, ha?"

Elahee, *bunun onun için sadece çarpık bir oyun olduğunu* söylemişti.

"Neden sana ulaştı?" diye sordu dedem somurtkan bir ifadeyle. Sanırım, bir bakıma Elahee, herhangi bir kartvizit kadar iyiydi.

"Hayır."

"Bunu şirketimizle karıştırma. Ciddiyim. Sana yetki devrettiğime pişman olmamı sağlama."

Puroyu içiyorum, ama tam olarak hoşuma gitmiyor.

Maskenin arkasına saklanmaktan yoruldum. Sanki bu ona bizim üzerimizde daha fazla güç verecekmiş gibi adını söylememekten yoruldum. En çok da, ona daha önce harekete geçemediğim için pişmanım. "Onda benim bir şeyim var ve onu aldığı için ödemesi gereken bir bedel var."

Büyükbabamın onaylamayan bakışları beni delip geçiyor. "Ödeyeceğin tek bedel, hayatın olacak. Bırak. Gitsin."

Kibirli bir gülümseme takınıyorum. Bu, gençliğimden beri onun nefret ettiği gülümseme. Büyükbabamdan daha iyi bildiğimi düşündüğümünden değil. Sadece, aynı kanı paylaşıyor olsak da, ben bir canavarla da kan bağına sahip olduğumdan.

"İyi sohbetti, büyükbaba." Ayağa kalkıp, matarasından bir yudum daha alıp ona geri veriyorum. "Belki yakında golf oynarız."

O onaylamayan bir şekilde başını sallar ve ben ayrılırken bile arkamdan seslenir. "Eğer öldürülürsen annen çok üzülür. Sakın ölmeye cesaret etme! Ama Dmitri..." Hayatımda bana bir nebze de olsa istikrar sağlayan tek kişiye omzumun üzerinden bakarım. "Eğer mecbur kalırsan... benim yapamadığım şeyi yap. Ona annenin de bedelini ödet."

Omzumun üzerinden tekrar bağırırken, ben gülümserim ve yürümeye devam ederim. "Ama hisse senetlerinin düşmesine izin verme; birisi benim golf ücretimi ödemek zorunda."

Gülümsemem devam ediyor. Kibirli herif. Yaşlı adam zaten çok fazla paraya sahip.

Ama mirasına dokunulmayacağından emin olacağım.

Aslan bizden daha fazla bir şey almayacak.

ELANEE

Drama dolu bir reality şovu izlerken ayak parmaklarımı masaj yapıyorum. En son ne zaman böyle rahatça uzandığımı bile hatırlamıyorum. Ama belli bir pislik sayesinde, haftalık randevularımı yeniden düzenlemek zorunda kaldım. Erkek müşterileri kabul etmememle ilgili tehditlerini dinleyecek olursam, başım belaya girerdi. Herkes aşk istiyordu ve bu da benim için para demekti.

Televizyonda iki adamın aynı kadın için tartışmasını izliyorum, aşk üçgeni kavramını hiç tam olarak anlayamıyorum. Ama benim durumum senaryodakinden daha berbat.

Telefonumun ekranı yanıyor ve televizyondan aldığım tüm eğlence bir anda yok oluyor. Çünkü bu, beklediğim telefon değil. Yutkunuyorum ve televizyonun sesini kapatıyorum. Cevap vermeden önce kendime güvenimi topluyorum.

"İyi akşamlar, aslanım." Onun beni gece araması alışılmadık bir durum. Ama zaten, onun davranışları hiçbir zaman planlı ya da öngörülebilir değildi. Ne zaman isterse, ne isterse yapardı ve ben sadece o "getir" dediğinde koşarak gelen bir evcil hayvandan ibarettim.

"Küçük güvercinim," diye mırıldanır. Bana verdiği bu takma adı, ima ettiği şey yüzünden hiç sevmiyorum. Kesilen kanatlarımı sürekli hatırlatıyor. "Bugün oldukça kızgınım."

Yüzümden kan çekiliyor. Onun ses tonunu sevmiyorum. Bu dar görüşlü tavrıyla ne tür maceralara atıldığını biliyorum. "N-Neden, aslanım?" İçimden kendimi kekeleyişim için azarlıyorum. Aniden geri dönen korkuyu lanetliyorum. Mutluluk anları ve ardından gerçekliğin çöküşü arasındaki bu değişkenlik.

"Slater kayboldu. Bu konuda bir şey biliyor musun?
Onun ses tonu ölümcül bir keskinlik taşıyor.

Ağzım kurur ve konuşamam. Bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyor?

"Hayır, efendim. Bilmiyordum. Birkaç gün önce onunla görüştüm." Kafam karışık.

"Hmmm," diye mırıldanıyor ve kalın siyah sakalını okşadığını hayal edebiliyorum. "Bu, sana göz kulak olması için görevlendirdiğim ikinci kişi ve ikisi de ortadan kaldırıldı. Bana söylemediğin bir şey mi var, küçük güvercinim?"

Midem düğümlenir ve midem bulanır. Bana zarar verecek. Aileme zarar verecek. Hepimizi öldürecek.

Tüm şartlanmış düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya ve kendime çekilmemeye çalışıyorum. "Hayır, efendim. Sadece sizi özlüyorum."

Hayatta kal.

Yere bak. Özür dile.

Önemsiz ol.

Telefonun diğer ucunda kıkırdıyor. "Benim güzel güvercinim, yalvarmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu sadece gerçek," diye fısıldıyorum, kendi yalanıma inanarak. Çünkü mecburum, o böyle olduğunda... o... bazı şeyler yapıyor... insanları incitiyor.

"Oğlumu gördün mü?" diye sorar, sanki telefonda mırıldanıyormuş gibi, beni göremese bile üzerimde yarattığı etkiyi çok iyi biliyor.

Dmitri'nin adı, kalbimi buz parçaları gibi parçalıyor. Ayağa kalkıp pencereme doğru yürüyorum, bu hareketin vücudumu saran korku ve adrenalin dalgasını yok edeceğini umarak.

"Hayır, aslanım. Ama itiraf etmeliyim ki, o benim hizmetlerim için çok talep gören bir aday."

O gülüyor. "Yakışıklı bir adam o zaman, ha?"

Luca ve Dmitri ile olan görüşmemi düşünüyorum. *Yem olacağım.* Bunu yapmak istemiyorum. Ama bu konuda üstleneceğim rolü biliyorum. Hayatta kalamasam bile, en azından umarım, belki de bu canavar bir daha kimseye, özellikle Dmitri ve aileme zarar vermez.

"Yakında ziyarete gelir misin?" diye soruyorum. "Sana yük olmak istemem, ama burası... çok yalnız."

Bir an sessiz kalıyor. Bu beni her zaman rahatsız etmiştir, çünkü bir şeyleri hesapladığını gösterir.

"Yakında, küçük güvercinim, yakında."

Telefon kapanır ve ben ağzımı kapatıp, panik beni ele geçirmeden önce nefesimi düzenlemeye çalışırım. Onun bir daha bedenime dokunması için yaptığı imayı ve daveti kafamdan atmaya çalışırım.

Yüzümü zaten açık olan pencereden dışarı çıkarırım, esintinin tadını çıkarır, endişelerimi silip süpürmesi için elinden geleni yapmasına izin veririm. İşte o zaman onları fark ederim. Kapüşonlu bir kişi bana bakıyor.

İlk başta, paranoyadan delirdiğimi düşünüyorum, ama o kişi hiçbir hareket yapmadan, ellerini cebinde, açıkça beni izlemeye devam edince, tüylerim diken diken oluyor. Pencereyi ve perdeyi kapatıyorum.

Çalkantılı duygular dalga dalga üzerime çöküyor. Mutfak lavabosuna koşuyorum ve gözyaşları yüzümden akmaya başlarken kusuyorum. Sonra kendimi çığlık atarken buluyorum. Hepsini dışarı çıkaramıyorum. Bu yaklaşan felaket ve korku hissi. Nasıl bakarsam bakayım, kapana kısılmış olduğumu sürekli hatırlatıyor. Ne kadar mücadele edersem edeyim, ne kadar güçlü olmak istesem de, yapamıyorum çünkü sadece şeytanın kendisiyle savaştığımı biliyorum.

İçimdeki başka bir parça daha kırılıyor. Belki de bir daha asla toparlanamayacak bir parça.

Kendini öldüreceğini sanmıştım. Lyle'ın sözleri keskin bir bıçak gibidir.

Ellerimi göğsüme koyup mutfak dolabının kenarına kayarken, bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ama bu herkes için daha kolay olmaz mıydı?

Yorgunluğa yenik düşüp ağlarken gözyaşları yüzümden akıyor, acımasız sözleri görmezden gelmeye ve bunların sadece istilacı düşünceler olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Bunu istemiyorum.

Durumuma boyun eğmiş durumdayım ve Dmitri ile Layla kalbime yeniden umut aşılamış olmasaydı yalan söylemiş olurdum, ama bu da her adımımı yıkıcı hale getirdi.

Çünkü benim tek görevimin, canavarı ortaya çıkarmak olduğunu biliyorum, böylece onu öldürebilsinler.

Doğrusu, kendimi diğer tarafta görmüyorum. Başka bir yer olabileceği umudunu çoktan yitirmiştim.

ben

i. Bu bilgi, nefes almamı engelleyen
nefes almamı engelleyen korkuyu ortadan kaldırmıyor.

DMITRI

Layla ringe adım atar ve bilek kayışlarını düzeltir. Omuzlarına kadar uzanan saçları iki örgüye ayrılmıştır. "Hâlâ senin durumunda bunu yapmaman gerektiğini düşünüyorum."

"Aklımı kaçırmamak için bunu yapıyorum." Bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Creighton Technologies'in bulunduğu blokta bir saatliğine spor salonunun tamamını kiraladım.

"Hala uyuyormuş gibi görünmüyorsun," diyor omuzlarını ileri geri sallarken. Ringdeki yeteneklerini düşününce, bu mesleği yapmak için ebeveynlerinin onayını alamaması hayal kırıklığı yaratıyordu. Kızlarının kendini savunmayı öğrenmesinden memnunnlardı, ancak aktif olarak şiddete başvurmasını istemiyorlardı. Bu ironiyi fark etmiştim, çünkü en kötü etkiyi yapan bendim.

Ebeveynlerin nasihatlerinden bıkmış bir şekilde cevap vermediğimde, omuzlarını silkiyor. "Tamam, pislik, sen istedin."

Yıllardır stres atmak için dövüşüyorduk. Birkaç kez çok hafifçe geri çekilmek zorunda kaldım. Gerçekte fiziksel bir fark var, ama aynı zamanda Layla'nın öldürücü içgüdüğü yok. Bazen damarlarımdan akan adrenalin, yaşayan, nefes alan bir şey haline geliyor.

Gerçekten dövüşmekten keyif aldığım kişi Luca Armani'ydi. Yakında bir rövanş maçı olmasını umuyorum.

Ayaklarımın alt kısmına doğru tekme atıyor. Ben kaçıyorum ve ısınmak için birbirimize zıplıyoruz. Bugün puanlarımız mide, omuz ve bacaklara vuruşlara göre hesaplandı.

"Annen nasıl?" diye soruyor Layla rahat bir şekilde. Ben vuruyorum, ama o zar zor engelliyor ve müthiş bir kısıtlama ile karnımın yan tarafına dizini vuruyor.

. Sırıttıyor. "Yaralı yaşı bir adam olduğun için şanslısın, yoksa kendimi tutmazdım."

"İyi," diyorum, önceki sorusuna cevap vererek. Son zamanlarda kendim gibi hissetmiyorum. *Son zamanlarda kendim olmadığımı biliyorum.*

O yumruk atar ama ben kaçarım ve karnına vururum. Sinirli bir şekilde inler.

Birkaç tur devam ediyoruz, ileri geri, kendimizi zorlayarak.

Onu yere attıktan sonra, ensesine hafifçe vuruyorum ve o öne doğru eğiliyor. Her zamanki gibi kaybedenin öfkesi ile şikayetlerini mırıldanıyor.

Bakışları omzumdaki kurşun izine takılır. Şimdiye kadar iki kez fark etti. O gece olan her şeyi ona anlattım, pek bir şeyin değişmemiş olması beni rahatsız ediyordu. Bu yavaş oyun beni öldürüyordu, onu alıp korumak için içimdeki her türlü içgüdüyü parçalıyordu.

Ancak Bratva'ya karşı çıkmak için dikkatli olmak gerekiyordu, sadece kendi hayatım söz konusu olsaydı bu kadar dikkatli olmazdım. Ama sadece başını kesersem, onun yerine başkaları gelir.

Sanki düşüncelerimi fark etmiş gibi durdu ve yumruklarını indirdi.

"Kız kardeşime aşıksın, değil mi?" Şu anda yüzünde hafif bir ter parıltısı var. "Üniversitede bile."

Bir yumruk attım ama o kaçtı. "Onu koruyamadığım için kız kardeşine hak iddia edemem."

Layla başını sallar ve tekrar ayaklarımın altından geçmeye çalışır; bu sefer beni hazırlıksız yakalar. Geriye doğru sendelerim ve göğsüme vurma girişimini engellerim ve onu iteklerim. Layla her zaman hızlı olmuştur. Minyon yapısına rağmen, bu becerisini geliştirmiştir.

"Onu bu duruma sen sokmadın, Dmitri. Bu konuda ne kadar dikkatli olmamız gerektiğini hepimiz biliyoruz. Benim de ona saldırıp onu kaçırmak istemediğimi mi sanıyorsun?"

Kanım kaynamaya başlıyor, bu yüzden bir mola vermek için çekiliyorum, çünkü öfkemi kontrol edemediğim anda onunla kavgaya edemeyeceğimi biliyorum. "Onu bu işe ben bulaştırdım, Layla. Benim yüzümden bu işe karıştı. Bunun için bana kızgın değil misin?"

Şaşırmış görünüyor. "Vay canına, kafana gerçekten çok darbe almışsın."

"Anlamadım?" diyorum keskin bir sesle ve ona bir su şişesi atıyorum.

O da havadan yakaladı. "Dmitri, kimin kanını taşıdığımızı seçemeyiz. Bunun için kendinden nefret edemezsin çünkü tüm bunlar bittiğinde sana ihtiyacı olacak."

Onu asla bırakabileceğimi sanmıyorum, ama normal bir erkekle, daha iyi bir erkekle birlikte olsaydı, bir gün korku içinde yaşamaktan kurtulabileceğini biliyorum. "Kız kardeşini seviyorum. Ama onun için doğru seçim olmadığımı hep biliyordum. Ama şimdi, onu bırakamayacak kadar bencelim."

Layla dilini şaklatıyor. "İnsanların seçimlerini kontrol edebileceğini düşünmeyi bırakmalısın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tanıştık mı?"

Gülüyor ve su şişesinin kapağını açıyor. Ben de aynısını yapmak istiyorum ama elim donmuş gibi hareket etmiyor. Fiziksel engeli aşmaya çalışırken içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor.

"Dmitri..." Layla sessizce diyor ve ben açığa çıktığım için kendimden nefret ediyorum. Onun bunu görüp bildiğinden. Ben elimdeki kontrolü yeniden kazanıp kapağı açarken o yanıma geliyor. "Böyle devam edemezsin."

Su şişesini yanıma koyup, hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum. "Bu çok sık olmuyor. Tek odaklandığım şey, kız kardeşini buradan çıkarmak. Hadi, bir tur daha yapalım."

Onun acıma duygusuna ihtiyacım yok. Ve en önemli şeyden dikkatimin dağılmasına da ihtiyacım yok.

Ölsem bile.

ELANEE

Sabah boyunca konsantre olamadım ve müşteri uçuş gecikmesi nedeniyle randevusunu değiştirmek zorunda kaldığında içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Dün gece The Lion aradıktan sonra hiç uyuyamadım ve Dmitri'nin sesinin yokluğu beni kolayca kaçamayacağım eski alışkanlıklara ve iç seslere sürükledi. Her gece beni araması alışkanlık haline gelmişti ve annesinin yanında olmasına saygı duyuyordum. Yine de, özel jetiyle eve dönerken geç saatlerde aradığında, uyuyormuş gibi yapıp cevap vermedim. Lion'un araması beni sarsmıştı.

Dmitri ile aramızdaki bu ateşli ilişki beni tamamen tüketiyor, yıllardır mümkün olmadığını düşündüğüm şekillerde hayata döndürüyor. Yine de, içten içe bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Yaklaşan felaketten önce ondan olabildiğince çok şey çalmak için bu ilişkiye tutunuyorum.

Telefonum çalıyor ve ben cevap veriyorum. Bu sefer, cevap vermememi hoş karşılamayacağını biliyorum ve Dmitri'yi iki kez görmezden gelirim bu çok bariz olacaktır.

Ona Aslan'ın çağrısından bahsetmeyi düşünüyorum. Ama bu onu daha da zorlayacaktır. Ona bunu anlatabileceğim tek zaman, Aslan'ın geleceğini açıkça belli ettiği zamandır. O zamana kadar, sadece Dmitri ve ben varmışız gibi davranmak istiyorum.

"Yirmi dakikadır boş kahve fincanına bakıp duruyorsun." Dmitri'nin sesi telefondan mırıldanır.

Kaşlarımı çatıyorum ve uzandığım uzun kanepede doğruluyorum. Ofisin ön tarafına yakın bir yerdeyim. "Cidden, ofisime dinleme cihazı mı yerleştirdin?"

O gülümser. "Henüz değil, ama arkanı dönersen, koridorda küçük bir kamera göreceksin." Dediğini yaparım. Bir an sürer, ama

onu fark edip ona orta parmağımı gösteririm — yine güler. Sanki onu kucaklayabileceğim son anmış gibi ona sıkıca sarılırım.

"Artık oturduğuna göre, en üst kata çık, sana bir sürprizim var."

Midem düğümleniyor. "Burada değilsin, değil mi?" Aslan ya da onun takipçilerinin bizi görmesini istemiyorum. Aslan'a istediği şeyi, yani oğlunu vermekten duyacağı tatmini yaşatmak istemiyorum.

"Beni gördüğüne bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi konuşma. Ama hayır, burada değilim." Son kelimedede sesi düşüyor. Birbirimize destek olamamak ikimizi de öldürüyor.

"O zaman iyi bir şey olsa iyi olur, çünkü bu kanepeler çok rahat," diyorum, kalkıp düşüncelerimin baskısını uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bir adım bir adım ilerlemem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

Telefonu kulağıma dayadım ve ofisin kapısını arkamdan kilitledim. "Ayrıca, çalışman gerekmiyor mu?"

"Ofisimdeyim. Asistanıma, sizinle konuşabilmem için günümün otuz dakikasını ayırmasını söyledim."

Kalbim hızla atıyor çünkü bu adamın programında otuz dakikanın ne kadar değerli olduğunu biliyorum.

"Annen nasıl?" diye soruyorum.

Bir duraklama. Dmitri annesi hakkında pek konuşmazdı. Layla ve ben onunla birkaç kez görüşmüştük ve Dmitri'nin "krizler" dediği şeylerin sadece başlangıcına tanık olmuştuk.

"İyi," diye cevapladı. Dmitri bunu asla itiraf etmezdi, ama eminim ki bu olay onu derinden etkilemişti. Muhtemelen babasını bu kadar çok nefret etmesinin sebebi de buydu.

Asansöre girip, çatı katındaki barın bulunduğu en üst kata basıyorum. İş kıyafeti giymiş bir bayanın yanında duruyorum. Beni baştan aşağı süzdükten sonra, bakışları beyaz spor ayakkabılarımda kalıyor. New York'a taşındığımdan beri, kaşmir kazak, kot pantolon ve spor ayakkabı giymeye meyilliyim. Bugün saçlarımı dağınık bir topuz yapmıştım, bu da yargılayıcı bu kadın için üçlü bir kombinasyon gibi görünüyordu. Profesyonel görünmediğimden değil, belki de onun ofisindeki çalışanlardan farklı olduğumdandı.

"Onun şirketini üçüncü kattan çıkarmamı ister misin?" diye soruyor Dmitri.

"Ne? Hayır!" diye fısıldayarak bağırırım. Kadın kapılar açılmadan önce bana bir kez daha bakar ve dışarı çıkar. Kameraya bakarım. "Bu binanın tamamına erişiminizin olması biraz sapıkça, biliyorsunuz."

"Seni izlemekten oldukça keyif almaya başladım," diye itiraf eder. "Çoğu kadın bunu bağıllık olarak görmez mi?"

Kafamı sallayarak çatı barına çıkıyorum. Burası çok güzel ve ahşap zeminli ana restoran, derin mobilyalar ve balkona uzanan bir bar ile ayrılmış. Beklenildiği gibi, öğle yemeği saatinde burası oldukça kalabalık. Taşındığımdan beri burayı çok tavsiye etmelerine rağmen ilk kez buraya çıkıyorum.

"Hoş geldiniz Bayan Lane, masanız hazır," diyor hostes gülümseyerek ve beni takip etmemi ima ediyor.

"Sürprizlerden ne kadar nefret ettiğimi sana söylemiş miydim?" diye azarlarım.

"Biliyorum. Üniversitede neden sürekli sana sürpriz yapardım sence?"

Onu bunun için ne kadar nefret ettiğimi hatırlayarak gülümsemeden edemiyorum.

Hostes bir sandalye çekiyor. Masada çeşitli tapaslar ve ortasında tek bir kırmızı gül ile baharatlı bir margarita bekliyor. Restoranın kenarında, mahremiyet için ama şehrin manzarasını seyretmek için balkona yeterince yakın bir yerde.

"Teşekkürler," diyorum, oturduğumda çeşitli yemeklere bakıyorum. Diğer masalara baktığımda, çoğunda ana yemek olduğunu ve çok azında buna benzer bir şey olduğunu fark ediyorum.

"Başka bir isteğiniz olursa lütfen bana bildirin." Hostes yine nazik bir gülümsemeyle uzaklaşıyor.

"Beğendin mi?" diye sorar Dmitri.

"Evet, ama belki de bir sorun vardır, çünkü başka kimse bunu sipariş etmedi."

"Neden sipariş etsinler ki? Menüde yok ki. Benim söylediğim şeyi yaptılar. Bunlar senin en sevdiğin yemekler, değil mi?"

Her yemeğe bakarken zorlukla yutkunuyorum — sevdiğim çeşitlilikte, az etli ama çoğu acı biberli. "Takipçi," diye fısıldıyorum telefona. Bu, dün penceremin dışında duran kişinin rahatsız edici hissini uyandırıyor. Bu hissi bastırmaya çalışarak,

Şu anki durum. Dmitri, bu konunun büyük kısmını hala tek başıma halletmeye çalışmamı onaylamayacağını biliyorum, ama bunu o kadar uzun yıllardır yapıyorum ki, zaten olduğumdan daha fazla yük olmak istemiyorum.

"Yerel kampüs barında birlikte içtiğimizde oynadığımız oyunu hatırlıyor musun? Ya da şehir dışındaki barı?" diye soruyor Dmitri.

Broccolini'den bir ısırık alıyorum ve neredeyse inliyorum. "Yani, sikiş, evlen, öldür mü?"

"Evet. Ne dersin?" diye soruyor.

Baharatlı margaritamı yudumlarken odayı gözden geçiriyorum. "Şu anda sana bunu söylemeye çok çekiniyorum çünkü sana sevişmeyi ya da evlenmeyi önereceğim herkesi öldüreceğini düşünüyorum."

"Hmmm," diye düşünür.

"Hatırladığım kadarıyla, bu yüzden o oyunu oynamayı bıraktık, çünkü sevişmek istediğimi söylediğim adam o gece bana asıldı ve sen onu çöp konteynırına attın."

"Daha fazlasını yapmadığım için şanslı."

"Sen tam bir pisliksin, biliyor musun?" Yine de gülümsemeden edemiyorum.

Dmitri birçok şeydi ama *özellikle de* kibirli bir pislikti.

"Ya da Layla ile oynadığımız oyunu hatırla. Ve sikmek istediğini söylediğin kadın, Layla o gece bilerek eve gitmek için yolunu uzattı."

"Hatırlıyorum" derken sinsi sırıtişını hayal edebiliyorum.

Chorizo ve zeytinleri karıştırıyorum — daha iyi bir yer ve zaman.

"On dört dakika kaldı," diyor Dmitri. "Öğleden sonrasını nasıl geçirmeyi planlıyorsun?"

Kıkırdayarak gülüyorum. Dmitri'nin bu yönünü hiç görmemiştim. Aslında, böyle bir yönünün olduğunu hiç sanmıyordum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Sadece sesini duymak istiyorum," diye cevaplar. Kalbim yine beni ele veriyor ve onun böyle şeyler söylediğinde bunun beni nasıl etkilediğinin farkında olup olmadığını bile bilmiyorum. "O zaman başlayayım; seni o masaya eğip arkadan sikmeyi tercih ederim."

"Sanırım bu öğleden sonra yürüyüşle başlayacağım," diye başlıyorum ve onun düşüncelerini açıkça kesintiye uğrattığım için onun kıkırdamasıyla ödüllendiriliyorum

Çünkü bu adamın, insanlarla dolu bir restoranda beni tahrik edip telaşlandırmasına izin verirsem, başım belaya girer. Ve bir kez olsun, onun son zamanlarda en sevdiği oyuncak olarak keşfettiği külotu giymediğim için minnettarım, çünkü muhtemelen beni bu koltukta eritirdi.

Doğal bir sıcaklık içimi kaplıyor. Ama yine de, bu fikir hoşuma gidiyor gibi.

DMITRI

Dairemdeki çalışma masasının arkasında oturmuş, damar izleri olan ve grotesk yaşam koşullarında yaşayan kadınların fotoğraflarını tek tek inceleyerek, onların durumuna dehşet duyuyorum. İçerideki adamım bu fotoğrafları bana birkaç gün önce göndermişti ve ben de onları Luca ile paylaşmıştım.

Babamın varlığından nefret ediyorum. Ama en çok zorlandığım şey, onun bu kadar iğrenç bir şey yapabilecek biri olması. Bir şekilde, kâr için kadınlara zarar verebilecek bir canavarla kan bağıyla bağlı olmam.

Bana verdiği son bilgiler Luca ve benim ilgimizi çekti. Muhbirim, kulüplerine sık sık gelen sessiz bir üyeyi takip edip fotoğraflarını çekmişti. Arabasının ve plakasının fotoğrafları sayesinde, onu geçen hafta sık sık gittiği limandaki bir depoya kadar takip edebildik. Deponun sistemini fark edilmeden hackleyemedik, bu yüzden Lorenzo o zamandan beri orayı gözetliyor.

Bunun uyuşturucu ya da silah olduğundan eminiz.

Onun gelişini beklerken sabrım tükeniyor, çünkü tek emin olduğum şey, onun yakında saklandığı yerden çıkacağı. Bunu hissedebiliyorum.

Asla iyi bir adam olduğumu iddia etmedim ve cehenneme gideceksem, onu özgür bırakabilene kadar buna tutunarak kendimi mutlu bir şekilde mahkum ederim. Son bilgileri Luca'ya gönderiyorum, bunun onun ihtiyaç duyduğu son kanıt olacağını biliyorum, böylece anlaşmamız gibi Aslan'a karşı harekete geçebileceğiz.

Telefonum çalmaya başlar ve ben cevap veririm. Saat akşam on. Elanee'yi genellikle aradığım saatten biraz erken, ama onun beni araması hoş bir değişiklik. Müşterisiyle geç saatlere kadar dışarıda olduğunu biliyorum, yani şimdiye kadar işini bitirmiş olmalı.

"Selam Cricket. Toplantın erken mi bitti?" "Dmitri."

Sesi titriyor.

Sandalyemden fırlıyorum. "Ne oldu? Neredesin?"

Telefonun diğer ucunda zor nefes alıp verme sesi geliyor. Aklımdan en kötüsü geçiyor. Onu yakaladı mı? Archer nerede? Panik göğsümü sıkıştırıyor.

"Eve yürüyorum, ama sanırım biri beni takip ediyor," diyor telefona sessizce. "Sanırım biri dairemi izliyor ve bu gece beni takip ediyor."

"Neredesin?" diye tekrar soruyorum. Archer'ın yakınlarda olacağını biliyorum. Ama bu yeterli değil.

"Birlikte görülme riskini almamamız gerektiğini biliyorum," diyor titrek bir sesle, ama korkmasaydı aramayacağını da biliyorum.

"Halka açık bir yerde misin?"

"Evet."

Layla, birinin dairesini izlediğinden şüpheleniyordu. Archer geçen sefer onlara yaklaştığında, oradan ayrıldılar ve ben, bir şey olursa diye Archer'ın Layla'nın yanında kalmasını istedim. Şimdi iki kez görüldüler. Kaç gecedir orada olduklarını merak ettim. Archer o zamandan beri suçluyu görmemişti.

Onu korumak için bu kadar güçsüz olduğumdan nefret ediyorum, sırf babamı Armani'lerle olan işimizi sürdürmesi için ikna etmek için onu yem gibi kullanıyorum.

Şimdi, riskler çok büyük olmaya başladı.

Masadan anahtarlarımı alıp kapıya doğru fırladım. "Neredesin? Seni almaya geliyorum."

Sonuçları umursamıyorum.

ELANEE

Dmitri'nin bana gitmemi söylediği bara doğru yürürken kulaklarımda nefesimin hırıltısını duyabiliyorum. Kapüşonlu kişiyi artık göremiyorum, ama izlendiğim hissinden kurtulamıyorum. Hâlâ onunla telefonda konuşuyorum. Aradığımdan beri telefonu kapatmama izin vermedi. Telefonumu cebimde ve kulağımda kablosuz kulaklıkla onunla konuşmak için yürüyorum.

"Neredeyse geldim tatlım," diyor Dmitri. "Çok riskli, değil mi?"

Yine de, benim için şahsen geleceğini söylediği anda adımlarım hızlandı.

Bu çok açgözlülük. Planladığımız şeyi riske atıyor, ama bir yandan da bunun tek zarar görecekt kişinin ben olacağımı düşünüyorum.

"Yaklaştın mı?" diye soruyor. Bir duraklama. "Sadece dört sokak ötede olduğunu görebiliyorum." Kaşlarım çatılıyor, ama muhtemelen kolyemdeki takip cihazından da şaşırıyorum. Onu düşünerek kolyemle oynuyorum.

Bundan nefret ediyorum, paranoyada yaşamamanın her bir parçasından. Bu sefer olacak mı? Ve her seferinde, ölüme yaklaştığımı düşünüyorum, bu da içimde hala yaşamak isteyen kıvılcımı ateşliyor.

Köşeyi döndüğümde aniden duruyorum ve Slater'ın pembe saçlı kadını Candy, bakışlarında vahşi bir fırtına ile yolumu kesiyor. Onu geçip yolun karşısına baktığımda, Dmitri'nin buluşmamızı söylediği barı görebiliyorum.

"Çağırıldın," diyor. Bu sözler beni ürpertiyor. Ama bir tuhaflık var. Neden beni çağırmak için o geldi ki? Bu sözlerden korkmam gerekirken, beni çağıran kişiye uymuyor. Lyle gibi biri

Lyle gibi biri gelip beni kendisi alırdı, değil mi? Slater gitmişse, onun yerini alacak kişi o olmaz mıydı?

"Elanee, o kim?" Dmitri'nin sesi kulaklığımın diğer ucunda gergin. "Yürümeye devam et."

Emir ise itaatsizlik etmek o kadar kolay değil.

"Peki bunu bana neden söylüyorsun?" diye soruyorum ona.

Üst dudağı kıvrılır ve vahşi bir ifade alır. Gözlerinin çevresinde siyah halkalar vardır ve yanaklarında kızarıklıklar vardır. Bir zamanlar güzel olabileceğini hayal ediyorum. Ama yıllarca süren istismar, ondan hayat ve sağlık ışığını almıştır.

"Sen her zaman biraz akıllı bir kaltaktın, değil mi? Kendini özel biri sanıyordun, bu yüzden yerini bilmiyordun, ha?"

"Mahkum olmanın özel bir yanı yok," diye karşılık veriyorum. Arka planda Dmitri'nin talimatlar verdiğini duyabiliyorum.

"Sana tek bir şans vereceğim." Kolunu kaşıyor. "Bu karanlık küçük sokağa gireceksin, yoksa şu anda bu sokakta gördüğüm herkesi vuracağım."

Sonunda anladığımda yutkunuyorum. "Beni takip eden sen miydin?"

"Sakin o sokağa girme! Neredeyse geldim," diyor Dmitri, sesi uğursuz bir şekilde kesik kesik. Trafiği aşmak için şoförü azarlamaya başlıyor.

"Siktir git sokağa gir, sürtük!" diye bağılıyor. Yaşlı bir adam dehşete kapılmış ama onu geçip gitmeye çalışıyor. "Yoksa o yaşlı pislik ilk kurbanın olacak, sonra bir sonraki, sonra bir sonraki, ta ki seni vuracağım."

Zaten beni vuracaksın, diye içimden düşünüyorum.

"Küçük takipçini de merak etme, iki adamım onunla ilgilendi. Erkeklerin, sen ortaya çıktığın anda ne kadar ilgilendiğini görmek şaşırtıcı."

Yüzüm sararır. Dmitri bana her zaman birinin benimle olduğunu söylemişti. Ama onun incinmesinin sebebinin ben olduğum düşüncesi, düzenli nefes almamı zorlaştırır. Buraya geldiğimden beri, insanları incitmekten başka bir şey yapmadım.

"Sakin o lanet sokağa adım atma," diyor Dmitri kulaklığımdan tıslayarak ve sesi neredeyse uzak bir anı gibi geliyor.

Eğer beni gerçekten vurmak isteseydi, şimdiye kadar çoktan vurmuş olurdu. Bu da ya silahı olmadığı ya da zaman kazanmak istediği anlamına geliyor. Elbette, bu işten paçayı sıyrabileceğini düşünmüyor. Ama yine de, gözlerindeki o çılgın ışıltı aksini söylüyor.

Bir çift, küçük çocuklarıyla köşeyi dönerek ortaya çıkar ve ben küfür ederim. Baba, yorgunluktan omzuna yığılmış, baygın halde uyuyan çocuğu taşıyor. Hayatımı onlarınkine kıyaslasaydım, genç bir aileye, benimki onlarınkine yaklaşamazdı bile. Bakışlarım bara geri döner. Dmitri ile tanışmaya çok yakındım ama yine de çok uzaktaydım.

Küçük sokağa adımımı attığım anda, o bir bıçak çıkarır ve bana saldırır. Kendini tutamayan vahşi bir kedi gibidir. Bıçağı bana doğru savurur, ama ben çantamı kullanarak onu engellerim. Dengemi kaybederim ve içimden küfürler savururum.

"Slater'ı benden aldın, seni aptal sürtük!" diye bağıyor. Layla'nın bana öğrettiği bazı hareketleri mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyorum ama sadece içgüdülerimle hareket etmek için vaktim var.

Bıçağı yüzümü kıl payı ısıtıyor. Ona aparkat vurduğumda kalbim göğsümde çarpıyor. Geriye doğru sendeliyor. Ama aldığı uyuşturucu onu ayakta tutuyor. Çılgın gözlerle ve burnundan kan akarken bana tekrar bakıyor.

"Her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür, ha? Güzel yüz. Güzel saçlar.

Onu benden çalacağını mı sandın?"

"Bir zamanlar sana acımiştım," diyorum kinle. Bir daha asla. O anda kulaklığımın kaybolduğunu fark ediyorum.

"Bana acıyor musun?" O gülüyor ve tekrar saldırıyor. Bıçağının ucundan kaçmaya çalışırken canımı dişime takıyorum. Sonunda boynunu kullanarak üstünlük sağlıyor ve bıçağı boğazıma dayayarak beni çöp konteynirine çarpıyor. "*Bana acıyor muydun?* Neden, kapana kısılan senken? Gülünecek güzel bir yüzden başka bir şeyin yok."

O, bıçağı yüzümün etrafında şakacı bir şekilde gezdiriyor. "O mükemmel *saçlarınla*." Onun elinden kurtulmaya çalışırken bıçağın saçımı kestiğini duyuyorum. Bir parça bir tarafa, sonra diğer tarafa düşüyor. "Ya da bu mükemmel dudaklarınla."

"Çekil üstümden," diye bağıyorum ve onu tekrar itmeye çalışıyorum. Bu çılgın kaltak gerçekten benim sonum olacak. Sonuçta

Yaşadığım onca boktan şeyden sonra, bu delinin beni öldürmesine izin vermeyecektim.

O gülüyor, çılgın ve deli gibi. "Aslan senin için gelecek."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Adrenalin vücudumu kaplıyor. Böyle bir kaltaktan bu tehdidi duymaya hiç ihtiyacım yoktu. *Odaklan*. Layla ile yaptığım antrenmanı hatırlıyorum.

Saçımın başka bir parçasını kesmek için elini uzatıyor, ama ben bıçaktan olabildiğince uzaklaşıp elimle aramıza giriyorum, sonra elimden geldiğince kuvvetle onun elini itiyorum. Dizimi sertçe kaldırıp, başparmağını tutup kolunu çevirerek bıçağı elimden alıyorum.

Bıçağı çekip kendimi savunmak için havada tutuyorum. O dönüp gülümsüyor, yüzünden maskara ve kan akıyor. Omzumun üzerinden baktığında çılgın ifadesi tam bir korkuya dönüşüyor. Ben de aynısını yaptığımda bıçak elimden alınır. Dmitri ona yaklaşırken vahşi, öfkeli bir fırtına gibidir.

"Dmitri, dur!" diye bağıriyorum, ama o kadının üzerinde dikiliyor ve ben dehşet içinde boğuluyorum, çünkü hiç düşünmeden kadının boğazını kesiyor. Şok olmuş ve utanmış durumdayım. Kadının gözlerinin büyüdüğünü ve nefes almaya çalıştığını izlerken elim ağzıma gidiyor. Onun geniş omuzlarının üzerinden, kadının hayatının söndüğünü izliyorum. Hayır. Hayır. Hayır. Kadın çöp kutusuna yığılıyor. Kan birikiyor. Nefes alamıyorum. Gözlerinden hayatın söndüğünü izlerken bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Dmitri!" Daha önce görmediğim bir adam, sokağın sonunda nefes nefese kalır. "İki adamla uğraşmak zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Bunu temizle," diye dişlerini sıkarak bana döndü. Kaçacak yeri olmayan adrenalin pompalama şokuna uğradım. Dmitri'nin mavi gözleri, gördüğüm en koyu renkteydi. Orada tanıdığım Dmitri'yi bile göremedim. Maskeleri olan adam Lev'de gördüğüm versiyonun aynısıydı. Azrail. Katil. *"Onu takip etme demiştim."* Ölümcül bir havası vardı.

Korku yüzeye çıkıyor, ama ben onu bastırıyorum. "Onu öldürmek zorunda değildin." O da orada gördüğüm diğer kadınlar gibi bir kurban değil miydi? Onların da kurtarılmaya ihtiyacı yok muydu?

Ondan acımasız bir kahkaha kopar ve o anda Dmitri'nin karşısında durmadığımı, bir avcının soğukkanlı ve hesaplayıcı bakışlarının karşısında durduğumu fark ederim. "O senin boğazına bıçak dayadı. Kim olduğu umurumda değil; sana karşı olan her türlü tehdidi ortadan kaldırıyorum. Bunun için benden nefret etsen de etmesen de."

Arkamdaki duvara yaslanırken kendimi onun yanında küçük hissediyorum. Bunca zamandır ondan uzaklaştığımı fark etmemiştim bile. Beni korkudan geri adım attıran tek bir kişi daha vardı. Hayatta kalmak için mesafe koymanın gerekli olduğunu söyleyen uğursuz bir dürtü. "Dmitri, beni korkutuyorsun."

"Umurumda değil," diyor ve sesi kendisinin gibi gelmiyor.

"Dmitri, şu anda tıpkı baban gibisin." Sözler, farkına bile varmadan ağzımdan çıkıyor. Ne dediğimi fark edince gözlerimi kırpiyorum ve aramızda korku dolu bir gerginlik oluşuyor.

Özür dilemek için eğildim, ama onun yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. İfadesi hiç de komik değildi.

"Arabaya bin, Elanee," diyor sert bir ifadeyle.

Yerde yatan Candy'nin cesedine bakıyorum. Archer, Dmitri'den uzak durmaya özen göstererek sokağa adım atıyor. Yani o "temizliği" başlatırken, ben bu canavarla başa çıkmak zorunda kalacağım.

"Bu sen değilsin," diyorum, nefesim kesik kesik geliyor.

"Bu, benim hakkımda sevdiğin versiyon olmayabilir. Ama seni güvende tutacaksa, ne olursa olsun olacağım."

Kalbim burkulur, ikimizin de Aslan'ın oyunlarına ne kadar kapıldığımızı fark ederim. Ben de bir kurban olabilirim. Ama Dmitri, bunu kabul etmek ya da fark etmek istemese de, bunca yıldır uzaktan da olsa babasının izinden gitmişti.

Dmitri de aynı asi kumaştan kesilmişti.

DMITRI

Elanee arka koltukta benden olabildiğince uzak oturuyor. İyi. Benden kork. Benden nefret et. Umurumda değil. Çok yakın. Fazla yakın. Boğazına dayanan bıçağı gördüğümde, hayatımda ilk kez gerçek korkuyu tattım. Onu kaybetme paniği içimde yeni bir şeyleri altüst etti ve bunu ne açıklayabilirim ne de haklı gösterebilirim. Önemli olan onun güvende olması.

Saçlarının bir kısmı kesilmiş, ama sessiz, uzaklara bakıyor, muhtemelen şokta.

Archer'ın iki adamla mı yoksa lanet bir ayıyla mı dövüşmek zorunda kaldığı umurumda bile değil; onu da öldürmediğim için şanslı. Eğer bara ulaşabilseydi, Luca Armani'nin mekanı olduğu için temizlik çok daha kolay olurdu.

Layla arabanın ön koltuğunda oturuyor. Şoförüm arka aynadan bakmaya bile cesaret edemiyor.

Elanee beni arayıp birinin onu takip ettiğini söylediği anda, Layla'ya bir mesaj gönderdim ve başka bir şoförün onu almasını sağladım. Elanee'nin rolünü üstlenmesi gerektiğinde çeşitli yedek planlarımız vardı ve koşulları göz önünde bulundurarak, bir değişiklik yapılması gerekeceğini düşünmüştük.

"Bu gece benimle yer değiştirmeni izin vermeyeceğim," diyor Elanee. "Beni daireme götür."

"Olduğun yerde kal," diye homurdandım.

Gözleri büyüdü ve onu daha önce engelleyen her neyse, o engel ortadan kalktı. "Ben senin malın değilim, Dmitri!"

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum!" diye bağırırım. "Kulüpteki fahişelerden biri boğazına bıçak dayadı," derim açıkça, ona bunu hatırlatmak zorunda kaldığım için şaşkınım. "Ve sen, *onun* boğazını kestiğim için benim pislik olduğumu söylüyorsun."

"Evet, sen bir pisliksin," diye mırıldanır Layla ön koltuktan. "Ama ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım."

Yalan. Layla birçok şeydi ama katil değildi. Ama yine de, kız kardeşi için her şeyi yapacağını biliyorum.

Elanee, oy çokluğuyla yenilgiye uğrayarak hafifçe içine kapanır. "O hastaydı," der sessizce.

"Ve ben on saniye geç kalsaydım, istediğini elde edebilirdi," diye keserim.

Bronz rengi gözleri başka yere bakar. O sokağa bir dakikadır girmişti: saçlarının kesilip boğazına bıçak dayandırılması için yeterli bir süre.

Yeterli bir süre... Bu düşünceyle duruyorum.

"Onu bu gece evine götür," diyor Layla. "Onu ben korurum. Bu zaten çok riskli ve herkes bizi görebilirdi."

"Cinayetten hapse gireceğinden endişelenmen gerekmez mi?" diye tersler Elanee. "Benim yüzümden hapse girmeni istemem."

Histerik bir şekilde gülüyorum. Bu çok komik. Aklımı kaçıırıyordum. "Ben üniversiteden hatırladığın çocuk değilim, Elanee. Cinayet gibi şeyler beni etkilemez."

"Oh, şimdi de Tanrı mı oldun?" diye karşılık veriyor.

"Hayır. Sadece para, nüfuz ve doğru şeylerin nasıl izlerimi örtbas edebileceğini keşfettim. Ya da belki de *babama* çok benzediğim içindir," diye karşılık veriyorum.

"Çocuklar!" diye bağırır Layla. "İkiniz de adrenalinle dolusunuz. Birbirinizi çok seviyorsunuz ve az önce çılgınca bir şey oldu." Elanee'ye ve onun pürüzlü, kesik saçlarına keskin bir bakış atar, sonra bana bakar.

"Bütün bunlara nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun?" diye sorar Elanee şaşkınlıkla.

"Çünkü şu anda, açıkça sadece ben ileriye bakıyorum. Hoşuna gitse de gitmese de, Elanee, bu gece senin dairenize gidiyorum. Eğer ortaya çıkmazsan ve biri o evi izliyorsa, o zaman uğruna çalıştığımız her şey tehlikeye girebilir. Ve sen..." parmağını bana doğru uzatır. "Bu kadar pislik olmayı bırak ve biraz kendine hakim ol."

Konuşmak için ağızımı açarım, ama o parmağıını daha da bana doğru uzatır. Bunun yerine dişlerimi sıkar ve başka yere bakarım.

"Bu çok fazla," diye karşı ıktı Elanee. "Ya Aslan hiç gelmezse? Ya bu plan işe yaramazsa ve ben ya da hepimiz bu süreçte öldürülene kadar sürekli yer değiştirirsek?"

"O zaman Rusya'ya gideceğim," diyorum soğukkanlılıkla.

"Rusya'ya gidemezsin. Ona yaklaşamazsın bile, yaklaşsan bile, burada sahip oldukları az sayıdaki orduya karşı bir orduyla savaşman gerekir."

"Bu bekleme oyunundan zevk aldığımı mı sanıyorsun?" diye karşılık veriyorum. "Seni bir meyve gibi sallandırmaktan ya da kız kardeşini aynı amaçla kullanmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? şu anda çok gszm. Senin isteklerine saygı gösterip seni o kafeste bırakmak yerine, seni almamın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Seni oradan çıkarmak için sözümüzü bozmaya çok yaklaştım, Elanee."

Kanım kaynıyor. şehri yakıp yıkmak istiyorum. Nasıl bu kadar işe yaramaz olabilirim? Zar zor yetiştim. Her şeyi yoluna koymaya çalışırken, her şey parçalanıyor gibi hissettim, ya da belki de ben paralanıyordum. Kendimi ve durumu kontrol altına almam gerekiyordu.

Layla'nın sesi gerginliği sessizce yener. "Elanee, lütfen bize güven. Bu işe birlikteyiz. Kıyafetlerimizi değiştirmeliyiz ve bana bileziğini, kolyeni ve telefonunu vermelisin."

Elanee, "Kendimi daha az kapana kısılmış hissetmiyorum" derken yüzünde isyan belirir.

Bunun beni nasıl parçaladığını belli etmiyorum. Ona dünyayı verebilmek için her şeyi verirdim, ama o şimdi beni düşmanı olarak görüyor. Ona zgrlk sözü vermiştim, ama onun seçimlerini elinden aldım.

Ama bunun için özür dilemeyeceğim, hatta bir gram pişmanlık bile duymayacağım. Bu onu güvende tutacaksa, benden nefret etmesi umurumda değil. Ama beni inciten şey bu; beni babam gibi görüyor olması, yani bencil bir canavar. Ve bir bakıma yleyim. Ama o onu yok ederken, ben onu zgr kılacağım.

Onu doğrudan dairemin güvenliğine götürüyorum. Luca beni aradığında ona yatak odamın yönünü gösteriyorum.

Bu görüşmeden sonra, onun iyi olduğundan emin olmak için her yerini incelemek niyetindeyim.

Çok yakındı.

Tartışmak ister gibi görünüyor, ama benim kararlı ifademi görünce söyleneni yapıyor. Dudaklarımı yalayıp, deli gibi hissederek onun çağrısına cevap veriyorum.

"Bir şey bulabildin mi?" diye soruyorum ofisime girerken. Olay meydana gelir gelmez onunla iletişime geçtim. Elimde olan tüm kaynakları kullanıyordum ve bu, özellikle de babamın ölmesini objektif olarak isteyen dostluğumuzu içeriyordu.

"Pembe saçlı deli, kulüpte etkili birisi değildi," diyor. "Ama bizim tarafımızdan yeterince kargaşa çıkardık, en azından Aslan'ın dikkatini çekecektir."

Dudaklarımı tekrar yaladım ve bir adrenalin dalgası daha içimi kapladı, endişeli olduğumu fark ettim. Çocukluğumdan ve annemin krizlerine girdiğinden beri yıllardır böyle hissetmemiştim.

"Onu daha ne kadar oyalamaya devam edebilirim bilmiyorum," diye içimden geçirdim. Bu benim planımdı ve şu ana kadar her şeyi mükemmel bir şekilde yerine getirmiş ve tüm parçaları tahtaya yerleştirmiştim. Normalde oyundaki piyonlarla bir sorunum olmazdı, ama bu seferki farklıydı.

Onunla ilgili olduğu anda her zaman farklıydı.

"Bu anlaşmamızın bir parçasıydı. Hâlâ intikamını almak ve kadını geri kazanmak istiyorsun, değil mi?" diyor, konuşmadan neredeyse sıkılmış gibi. "Seni çekingen biri olarak görmemiştin." Sinirden çenem titriyor. Beni kasten kızdırmaya çalışmıyor, ama bu öfkeyi bir yere boşaltmam gerekiyor. Ama şu anda Luca Armani bunun yeri değil.

Başka bir yol olmasını istiyorum. Herhangi bir yol. Ama ben de bunu hissediyorum.

Bratva onu gönderene kadar dayanabileceği bir sınır var. Ve düzenlediğimiz bu son gösteri kesinlikle onların dikkatini çekecek.

"Plana sadık kal," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

ELANEE

Bu gece dikkatsiz davranmıştık ve aslında, Dmitri'yi arayan ben olduğum için suçlu olan tek kişi bendim. Korkmuştum ve ona bağımlı olma alışkanlığı edinmiştim. Sonra da onları suçlama cüretini gösterdim ve bir an için tüm bunlara hiç razı olmamış olmayı diledim. Dmitri'nin Teksas'a giden o uçakta beni durdurmamış olmasını diledim. Öyle olmasaydı, sonunda ortadan kaybolurdum, ama en azından onlar güvende olurdu.

Yatak odasının kapısının arkasında saklanarak Dmitri'nin telefon konuşmasını dinliyorum. Muhtemelen Luca'ya bilgi veriyor, çünkü birlikte görülürsek bu onların planlarını etkileyebilir. Midemi mide bulandırıcı bir tedirginlikle ovuşturduğumu fark ediyorum. Dmitri bana banyosunda duş almamı söylemişti, ama hala oturduğum yatak kenarından kalkamıyorum.

Neden kendini öldürmüyorsun?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırırken gözlerim yaşarır. Bu, mücadele edilmesi gereken devasa bir şeytandır. Son aylarda daha da belirgin hale gelen bir şeytan. Ama o canavara, beni onun için kendimi öldürmeye kadar getirecek kadar kırdığı için tatmin olmasını sağlayamam. Bu beni daha cesur hissettirmedi.

Dmitri içeri giriyor ve bakışları çılgın bir fırtına gibi. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum, ama bu durumun rahatsız edici olduğunu değiştirmiyor.

"Senin baban gibi olduğunu söylemek istemedim." O duvara yaslanırken sessizce söylüyorum. Tüm kusurlarına ve belki de öfke patlamalarında hafif benzerliklerine rağmen, onlar aynı kişi değillerdi. Dmitri beni korumak için parçalanıyordu. Ve incindiğimizde ve kendimizi güçsüz hissettiğimizde, öfkemizi birbirimizden çıkarıyorduk. Gözlerim doluyor ve keşke dolmasaydı diyorum. Onlara iyi olduğumu göstermek için o kadar çaba sarf ederken, onun bu halimi görmesini istemedim.

"Bu benim en az endişelendiğim şey, Cricket," diyor içtenlikle.

Aptalca takma adını duyunca keskin bir nefes alıyorum; bu sevgi dolu sözcük kalbimin derinliklerine işliyor. "Tüm bunlar için özür dilerim." Kontrol edilemeyen duygularım serbest kalıyor ve gözyaşlarına boğuluyorum. Savaşlarımı verecek kadar güçlü olamadığım için kendimden nefret ediyorum. Onları tehlikeye attığım halde onlara güvenmekten. Onu benim için birini daha öldürmek zorunda kalacağı bir duruma sokmaktan.

O benim yanımda oturuyor, beni göğsüne yatırırken yatak çöküyor. Ben hıçkırarak ağlıyorum, tüm gücümle bunu bastırmaya çalışıyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum. Ama duygularım taşıyor ve tüm bu bastırılmış duyguların ait olduğu kutulara geri sokamıyorum. O çenesini başımın üstüne koyuyor. "Bunun için asla özür dilemene gerek yok. Başımıza ne gelirse gelsin, birlikte mücadele edeceğiz."

Bu duygusal sözler kalbimi parçalıyor. Ağlıyorum, ağlıyorum ve o benimle birlikte, beni tutuyor, sarılıyor, Dmitri'nin her zaman yaptığı gibi sessizce bana bakıyor.

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. Çok fazla. Benden her şeyi aldı.

"Biliyorum," diye dişlerini sıkıyor. Ve söyleyebileceği tek şey bu, çünkü içimde şiddetli bir fırtına kopuyor gibi hissediyorum. Bunu hissedebiliyorum. Bir tıkla patlayacak gibi olan, soğuk, hissedilebilir bir gerginlik.

Ve onun yavaş yavaş çöküşünün bir parçası olduğum için kendimi daha da suçlu hissediyorum, ama kendi başıma ayakta kalacak kadar güçlü değilim ve ona canım pahasına sarılmadan duramıyorum.

DMITRI

O ağlarken çenem gıcırđıyor. Nasıl benden onu geri göndermemi isteyebilir? O burada olmasa bile, hala onun her parçasını kontrol ediyor. Ağlamaktan yorulmaya başladığında, cesaretimi toplayıp soruyu soruyorum ve zamanlamamdan dolayı kendimden nefret ediyorum. Ama ona ne yaptığını bilmem gerekiyor. Böylece onun acısını ve içindeki şeytanları üstlenip onun için onlarla savaşabilirim. Onunla y zleştiğimde bunu ikimiz için yapmak istiyorum. Çünkü içten içe, onun bana itiraf ettiğinden çok daha fazlasını yaptığını biliyorum.

"Sana zarar verdi mi?" diye soruyorum, ama sesim kendi sesim gibi gelmiyor.

Bana bakar. Kahverengi gözleri, etrafındaki kırmızı, kan çanağına dönmüş göz çevresinden çok farklıdır. "O herkese zarar verir."

Bu cevabı bekliyordum. Dudaklarımı yalıyorum. "Sen 'hayır' dediğinde senden *a/dı* mı?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben bu soruyu sorarak ve onu anılarını yeniden yaşamaya zorlayarak bir pislik oluyorum. Ama bilmem gerekiyor. Onun şeytanları benim de şeytanlarım. Babamı öldürmek için kendi nedenlerim vardı, ama onun için onu ikinci kez öldürürdüm.

"Sayısız."

Kendimden nefret ediyorum. Onu babasından korumak için yanında değildim. Gözlerimi onun terliklerine indirdim. İlk başta bunun utangalığından kaynaklandığını düşündüm, ama onu dikkatle izledikçe, bazen yürümekte zorlandığını fark ettim. Dengesi ne kadar kolay bozuluyordu. Elbette dansçılar sakatlıklara meyillidir, ama bu durum bana hiç doğru gelmiyordu. Yutkunuyorum ve umarım yanılıyorumdur, ama babam onun hayattaki tek tutkusu olan şeyi elinden alacak kadar acımasız bir şey yapardı. Onu her zaman hayata bağlayan şeyi. Bakışlarımı fark ediyor ve sessizce itiraf ediyor. "Onlar da."

Sıkı cırt cırtlı bandı çekerken elleri titriyor. O yavaşça bandı çıkarırken boğazıma düğümlenen yumruyu yutamıyorum ve daha önce yeterince nedenim yokmuş gibi, onun vücudundaki her kemiği kırmak için acımasız ve ani bir istek duyuyorum. Ayak parmakları kesilmiş olan ayağında pürüzlü yara izleri var. Denge duygusu, yürüme ve koşma yeteneği, zarifçe zevk aldığı güzel hareketleri yapma yeteneği bir anda yok oldu. O tarafından çalındı.

Yüzümden gözyaşları akıyor, bu öfke ve daha önce fark edemediğim için kendime duyduğum nefretin bir karışımı. Onu sadece psikopat, pembe saçlı kadından bıçağı aldığında dengesiz olarak gördüm. Bunca zaman nasıl fark etmedim? Hatta yatakta terlik giydiği için ona kızmıştım, ve onun ayaklarıyla ilgili her anı hatırladığımda, o her zaman bir şekilde onları gizlemişti.

Babamı küçük düşürmeye çalışırken, gözümün önündeki en bariz şeyi gözden kaçırmıştım.

Onun acısını.

Acısını.

Hayatının en önemli anında yanında olmadığım halde, ona onu korumak istediğimi nasıl bu kadar cesurca söyleyebilirim?

"Dmitri." Beni kendinden uzaklaştırıp ayaklarımın dibine çömeldi, ben de utançla başımı eğip gözyaşlarımı saklamaya çalışırken ona bakmak zorunda kaldım. "Bu senin hatan değildi."

"O senin baharını aldı, Cricket." Sesim çatladı. "Sevdiğin tek şeyi, o bile senden aldı. Orada olmalıydım."

Eli çeneme uzanıyor. Onun nezaketini hak etmiyorum. "Hayır, bu senin suçun değil, Dmitri. Bu kararları kendim verdim." Sanki bir şeyi açığa çıkarmak için kendisiyle mücadele ediyormuş gibi zorlukla yutkunuyor. "Ondan ilk kez kaçmaya çalıştığımda beni yakaladı. Ben de bileklerime bıçak dayadım." Bir an durur, sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi onu geride bırakmaya çalışır. "Ondan kaçmaya çalışmanın sonucu buydu."

Boğazım kurur ve ona bakarım, gözlerim kızarır. Yanaklarından gözyaşları akmaya başlarken zayıf bir gülümseme belirir. Biz sadece iki kırık insandık.

Devam ediyor. "Her şey çok fazla geldiğinde, kaçma düşüncesinden vazgeçmiştim. Buraya, sana ve Layla'ya geri dönmek bana umut verdi ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu senin hatan değil dediğimde, bunu içtenlikle söylüyorum."

O benim için en önemli kişiyi incitirken, ben burada onun işini ve iç işleyişini didik didik ediyordum. Şimdi ise, onun bu kadar ağır bir şekilde incitmesine rağmen, onun durumunda bile, ikimiz için de güç olmak zorunda kalıyor. Ve ben bencilce sadece kendimden nefret etmekle yetindim. Tek söyleyebildiğim şey, "Seni korumak için yanında olmadığım için özür dilerim."

Yanaklarından gözyaşları süzülürken, yine sıkı bir gülümsemeyle sesini titretir. "Şimdi buradasın. Önemli olan bu. Dmitri, sen hayatıma geri dönmenden önce pes etmiştim. Bu benim için paha biçilemez." Acımasız bir inançla ekler: "Onun ölmesini istiyorum, Dmitri."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye hemen onaylıyorum.

Ayaklarına yapılan kötü niyetli oyma işçiliğine bakıyorum. Ben birine bunu yapsam muhtemelen iki kez düşünmezdim; bu beni de aynı derecede zalim yapmaz mıydı?

Ayağa kalkıp iki elimi koltuk altlarına koyarak onu kaldırıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Ona koruma sağlamaktan çok daha fazlasını vermeliyim. Bu kadar uzun süre kendini nasıl toparlayabildiğini asla bilemeyeceğim. Birçok açıdan benden daha güçlü. Bu yüzden, hayatımın geri kalanında bu kadına tapacağım, kararımı verdim. Ona soluduğum havayı ve uçmak için ihtiyaç duyduğu desteği vereceğim. Hayatımın geri kalanını, onun katlandığı yanlışları telafi etmeye çalışarak geçireceğim. O zaman bile, bunun asla yeterli olmayacağını biliyorum. Ama en önemlisi, ona kendimi tamamen vereceğim.

Ayaklarını benim ayaklarımın üzerine koymasına izin verdim. "O zaman beni dans etmek için kullanabilirsin, Cricket."

Görülmemiş bir şarkıya eşlik ederek ileri geri hareket ederken gözleri yaşlarla doluyor. Gözlerinde umudu görebiliyorum — her zaman orada olan mücadele ruhunun parıltısını. Ve dürüst olmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Tüm bunlar bittiğinde ve onu çok uzun süredir hapseden canavarı dünyasından kurtardığımda, ona istediği veya ihtiyacı olanı sunamayabilirim çünkü yeterli olmayabilirim. Bunu ona nasıl telafi edebilirim ki?

"Bunu senden sakladığım için özür dilerim," diye fısıldayarak dudaklarına bir öpücük kondurur. Ve bu, söylenmemiş olan her şeyi anlatır.

Acı, korku ve zamanın dolduğu gerçeği. Kendimi ona bırakıyorum, onu açgözlülükle kendime alıyorum. Bu gece onu neredeyse kaybediyordum ve bu korku dolu durum beni onu yatağın üzerine sırt üstü çevirmeye itiyor.

Elleri çaresizce gömleğimi yukarı çekip kemerime uzanıyor. Yine de ona açım. Pantolonunu aşağı indiriyorum ve aynı anda o da kemerimi koparıyor. Kemerle bileklerini bağlayıp onu çıplak bırakıyorum. Ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. Kontrol. Yine benim.

Gömleğini yukarı çekip, deldiğim o sıkı küçük meme uçlarına bakıyorum, rengimi ve izimi sergiliyorlar. Onu çaresizce istiyorum, sikimi amına sokarken bile aklıktan kıvranıyorum. Onu sonuna kadar sikiyorum ve o benim boyutuma uyum sağlamaya çalışırken kıvranıyor. İnliyor, kalçalarını bana doğru eğiyor, ben onu unutulmaya yüz tutacak kadar sert sikmeye başladıkça daha fazlasını istiyor.

Bana doğru kıvrılıyor, sıkı küçük bir eğri, vücuduma mükemmel şekilde uyan bir kalıp. Elanee bacaklarını belime doluyor ve kıcını yukarı kaldırarak beni tamamen kabul ediyor, gözleri zevkten geriye doğru yuvarlanıyor.

Yavaş ama emin adımlarla, gergin sinirlerimizi ve yüksek adrenalinimizi boşaltıyoruz.

Bu gece çok yakındı. Onu tekrar tekrar deliyorum, içinden damgalıyorum.

Benim. Her zerresi ve her santimi. Suçlu takıntım. Her şeyim.

ELANEE

"Seni temizleyelim." Dmitri beni gelin gibi kucağına alır ve banyoya götürür.

Pençeli küvetin ortasında yer alan geniş bir banyo. Yanında yağmur duşu, kapıya en yakın duvarda ise iki lavabo aynası ve duvar boyu bir ayna var. Bu zorlu süreçten sonra kendimi ilk kez görüyorum ve yansımama bakmak şok edici olduğu kadar yüzleşmek de zor. Saçlarımın büyük bir kısmı kesilmiş. Ağlamayı inatla reddediyorum mu, yoksa duygusal olarak çok mu yorgunum, bilmiyorum. *O kaltağa saçlarım için ağlayarak tatmin olmasını sağlayacak olursam, işim biter.* Onun benim yüzümden öldüğünü bilmek, karnımın derinliklerinde bir suçluluk duygusu uyandırıyor.

Belki benim yüzümden değil, ama bu dünyanın gidişatı onun canına okudu. Slater'ı sevdiğini sanıyordu, ama o onu bir köpek gibi kullandı.

"Makasın var mı?" Dmitri banyoda sıcak suyu açarken ona soruyorum.

Saçlarımın tutamlarını tutarken yüzünü buruşturdu, ama sol taraftaki üst çekmeceyi açarak çeşitli makaslar, makaslar ve tıraş makinelerini gösterdi. "Zamanında yetişemediğim için üzgünüm."

Saçımı ileri geri itiyorum. Saçım kalın olmasına rağmen, o kadar cesurca kesmiş ki, ne olursa olsun saçımı kısaltmam gerekecek. "Bu senin hatan değildi," diye hatırlatıyorum ona tekrar, makası alıp nasıl keseceğimi düşünürken.

Dmitri arkamda dikiliyor, aynanın yansımasından bana bakıyor. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor ama söylemeli mi emin değil.

"Ne var?" diye sessizce soruyorum. Gözleri benimkilere dönünce suçlu gibi görünüyor. Çenesi geriliyor ve ellerini cebine sokuyor.

"Ama benim hatamdı."

Kaşlarım karışıklıkla çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermekte isteksiz görünüyor. "Onun aşık olduğu adam... Seni aşağıladığını, dans etmeye zorladığını ve bileğini incittiğini öğrendim, ben de onunla ilgilendim."

Boğazım düğümlenir. "Hesabını mı *gördün*?" diye sorarım. Şaşırmamam gerekirdi, ama şaşırdım.

Ne demek istediğini tekrarlamaz, ama bakışları yeterlidir.

Makasları lavaboya atıyorum. "Tanrı aşkına, Dmitri. Radikal bir şey yapmayacağını söylemiştin." Az önce hissettiğim küçümseme yeniden alevleniyor, ama yorgunluk hala beni ağırlştırıyor. Aslan, Slater hakkında beni aradı, ama Dmitri'nin bu işe karıştığını bilmiyordum, tahmin etmem gerekirdi.

"Orada sana nasıl davrandığını bana hiç anlatmadın. Ayak bileğini incittiğini bile söylemedin," diyor öfkeyle.

Ona bakarken şok oldum. "Bunu nereden biliyorsun?" Slater'ın beni küçümsediği ve aşağıladığı için utanıyorum.

"Dans et, dans et, dans et," diye tekrar tekrar söyledi. Ve her seferinde eskisi gibi dengemi sağlamaya çalıştığımda, ayak başparmaklarımın olmaması dengemi bozuyordu ve acı her zaman ve sonsuza kadar dayanılmazdı.

Dmitri'nin yumruğu çenemin alt kısmına çarptı, bu yüzden ona bakmak zorunda kaldım. "Sana söyledim; her zaman birini gözetletirim. Bugün her şey mahvolursa bile."

Suçluluk duygusunun onu ezdiğini izlerken, ona karşı hissettiğim öfke hızla yok oldu. Yeterince zorluk yaşamıştık. Beni korumak için yaptığı şeyden dolayı onu suçlamak yanlıştı. Elimi çenesine koyup, yorgunluktan iç çekerek başparmağımla sakallarını okşadım.

"Kaç kişiyi öldürdün?" diye sessizce soruyorum. Cevabı duymak istediğimden pek emin değilim. Bir zamanlar tatlı bir çocuk olan birinin acımasız bir katile dönüşmüş olabileceğini düşünmek korkutucu. Yine de, yüksek sosyete onu New York'un en seçkin adamlarından biri olarak görüyordu. Ne kadar yanılmışlardı.

Elimin içini öper ama gözlerini benden ayırmaz. "Cevabını duymak istemediğin sorular sorma. Ama merak ediyorsan, bundan zevk almıyorum. Sadece engeller çıkarsa onları ortadan kaldırıyorum."

"Engeller mi?" diye sessizce tekrar ediyorum.

"Benim olanı tehdit eden bir şey varsa, evet, engel ortadan kaldırılır," der, hiç pişmanlık duymadan. Ama neden duysun ki? Dmitri böyledir. Connor'ın boynunu benim dairemde kırdığı andan beri bunu biliyorum.

Saçlarımın yıpranmış tellerini eline alır. "Kuaför çağırmamı ister misin? Muhtemelen saçlarını kurtarabilirler."

İç çekip, makası tekrar elime alıyorum. "Saçımı kesmekten daha kötüsünü de yaşadım, Dmitri. Sadece bu gecenin bitmesini ve onun dokunduğu her şeyin yok olmasını istiyorum." Önümüzdeki günlerde bir kuaförün saçımı düzeltmesini sağlayabilirim. Kim bilir, belki de bu değişiklik hoşuma gider, hatta özgürleştirici bile olabilir.

Muhtemelen bunun için azar işiteceğim. Normalde, kendimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeme izin verilmezdi. Sadece saçımı bir inçten fazla kesmemem şartıyla kesmeme izin verilirdi. Ama o çöp konteynırına sıkıştırıldığım anı sürekli hatırlatacak bir şeye bakıp, bu gece öleceğime emin olarak bakacaksam, lanet olsun. Özellikle de kendi hikayesini kendi kaprislerine uydurmak için çarpıtan bir kadının elinde.

Makasları saçımın yakınına beceriksizce tutuyorum, ellerim titriyor, o anı yeniden yaşıyorum. Bıçağın boğazıma dayandığını hatırlamamaya çalışıyorum. Diğer tüm şiddet içeren tehditler gibi bunu da zihnimde bir kenara atmaya çalışıyorum. Ama olay çok taze, şu anda unutmak çok zor.

"Bana ver," diyor Dmitri sessizce. Odaya geri döndüğümde şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum, yalnız olmadığımı hatırlıyorum.

"Birdenbire saç kesmeyi mi öğrendin?" diye soruyorum ona odadan çıkarken. Onu beklerken, yemek masasından bir sandalye getirip aynanın önüne koyduğunda şaşıyorum.

"Biraz," diye düşünür, arkama geçip saçımın uzunluğuna bakar. "Gençken, hizmetçimizden öğrendim."

Katniss. Annem yabancılarla pek iyi geçinemezdi, bu yüzden zaman zaman onun saçını keserdim. Annesinden bahsederkenki hali, özellikle de onu çok yakınında tutup nadiren ondan bahsederkenki hali, kalbimi burkuyor. "Özel bir şey sunmuyorum ve yine de profesyonelce düzeltilmesi gerekecek, ama o makası tuttuğun açıyla senden daha iyi bir iş çıkaracağıma eminim."

Küçük bir kahkaha attım ve ağzının köşesi kibirli bir gülümsemeye yukarı kalktı. Bunun için kendini suçlu hissettiğini ve durumu düzeltmek istediğini biliyorum, bu yüzden ona izin vermeye karar verdim; ayrıca bu kaba kuvvetli adamın bu kadar nazik bir şey yapmasını izlemek de merakımı çekiyordu. Onu aynadan izliyorum. Adam benden iki kat daha geniş, açığı ve saçları sanki bombaya bağlanmış ciddi bir renkli kablo dizisiymiş gibi inceliyor.

"Annen için çok şey yapmışsın gibi görünüyor." Onun bu nazik yönünü daha fazla görmek ve duymak istediğimden, nazikçe ısrar ediyorum. Mavi gözleri kalın kirpiklerinin arasından yukarıya doğru bakıyor.

"Yeterli değil," diyor sessizce, sonra elindeki işe geri dönüyor. Kes. Saçımın yarısı omuzlarıma düşüyor.

Mide bulandırıcı bir belirsizlik hissi midemi kaplıyor. Hem saçımın yarısı gittiği için hem de annesi için yeterince şey yapmadığını ima ettiği için. "Ona olanlar senin yüzünden değildi Dmitri."

"Hayır, ama şu anda sana da aynı şey oluyor, değil mi?" diye sorar ve tekrar keser. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu asla geri getiremem... tam olarak. Aslında, onun nasıl bir insan olduğunu, nasıl görüldüğünü, sesinin nasıl olduğunu tam olarak hatırlamıyorum."

Kalbim parçalanıyor ve ses tonundaki mesafeyi duyabiliyorum. Onun gibi kırılacağımı mı düşündü? Zaten kırılmamış mıydım? O zaman anlıyorum ki, kendim için değil, onun için de her parçamı korumam gerektiğini. Onu bana yardım etmeye iten tek şeyin suçluluk duygusu olduğunu sanıyordum, ama şimdi bunun sadece çocukluğunun bir tekrarı olduğunu anlıyorum. En büyük yaraları bir kez daha açılmış.

"Eminim o harika bir kadındır," diyorum, boğazımdaki düğümü atlatmaya çalışırken, o benim saçımı keserken onu izliyorum. Sadece saç,

ve yüzeysel anlamını önemsemememe rağmen, hatırlayabildiğim kadarıyla hep bendeydi. Farklı bir şey, ama alışırım.

"Öyle. Bize bakan büyükbabam da öyle," diyor dalgın dalgın kesmeye devam ederken. "Her ne kadar ne yapacağımızı bilmediğimiz kadar çok paramız ve nüfuzumuz olmasına rağmen, ona yardım edecek bir şey bulamadığımız ironik bir durum paylaşıyoruz."

Bu öfkeli, şiddet dolu adamın sadece çok değer verdiği şeyleri korumak için ortaya çıktığını anlıyorum. Creighton Technologies'in CEO'su olarak kimse onun çekici maskesinin ötesini göremiyordu. Daha derine inmeye cesaret edenler, istediğini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyen soğuk, hesaplı bir adamla karşılaşırlardı. Ve bunun ötesinde...

Babasının zulmünden yaralanmış bir çocuk var. Kendini feda etmeye hazır bir adam.

Benim gibi biri için bile.

Şimdi aynadan bana bakıyor ve ben ona nazikçe gülümsüyorum. "Seni seviyorum, Dmitri."

Söylediğimi anlaması biraz zaman alıyor. Bu doğru. Seviyordum ve her zaman seveceğim. Üniversiteden ayrılmadan önce ona söylediğim her şeye rağmen, bunu ikimizi trajik bir sonun yükünden, daha spesifik olarak, karşılıksız bir aşkın acısından kurtaracağımı düşündüğüm için söylemiştim.

Ama onun bu yönünü görmüş müydüm? Onun mücadelelerini bilseydim, ona karşı karşı konulmaz ve derin bir aşk duyardım. Ama belki de ikimiz de buna hazır değildik. En azından o zamanlar...

"Sen benim sevdiğim tek kadınsın, Elanee." Başımın üstüne öpücük kondurup önüme gelerek alnını bir anlığına benim alnıma dayadı. Gözlerimi kapatıp, beni saran, koruyan, seven ve şu anda burada benimle birlikte olan erkekliğini tadını çıkardım. Bu, isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

İnkâr edilemez bir şekilde karşılık bulan bir aşk.

Ama yine de kesinlikle alevler içinde yok olacaktı.

Yine de bizim aşkıımızdı.

ELANEE

"Peki, beni umutlandırdın. Mirabella senin hizmetinden övgüyle bahsetti. Umarım ben de aşkta şanslı olurum," diye Lucinda heyecanla bağırır. Dmitri'nin dairesinden ayrıldığımdan beri ofisime dönmekten rahatsızlık duyuyordum. Kimseye itiraf etmedim ama yalnız kalmaktan aktif olarak kaçınıyordum. Kendi daireme döndüğümde beri neredeyse hiç uyumamıştım. Candy ile olanları ne kadar bölümlere ayırmaya çalışsam da, hala çok tazeydiler. Boğazıma bıçak dayadığı görüntüsü sürekli zihnimi meşgul ediyordu. Beni etkilemişti. Hatta şimdi bile, mezarından beni rahatsız ediyordu. Her zaman Aslan olacağını düşünmüştüm, bu yüzden bıçağı bana doğrulttuğunda şaşırdım. İçimdeki o savaşçı ruh hala çok canlı. Ama bir kez travma ortaya çıktığında, onunla birlikte tüm eski yaralar da alevlendi.

Aslan'ın ayak başparmaklarıma bıçak dayadığı ve bunun benim iyiliğim için olduğunu söylediği görüntü... Kendi çığlıklarım anılarımda yankılanıyor ve yakıcı acı intikam alırcasına geri geliyor. Yerde kırmızı bir leke görüyorum, ayak parmaklarım olması gereken yerden birkaç santim uzakta.

"Bayan Lane?" diye soruyor Lucinda. Hızla gözlerimi kırptırıp masaya eğilmiş, endişeyle bana bakan kadına odaklanıyorum. *Kahretsin. Ne kadar süre dalmışım?*

"Özür dilerim, bir şey hatırladım." Aylarca aklıma gelmeyen anıları uzaklaştırmaya çalışarak nazikçe gülümsüyorum. Tekrar nüksetmeyeceğim. Onlara bu gücü vermeyeceğim. "Size doğru ortağı bulabileceğime eminim," diyorum kendinden emin bir şekilde, garson gelip tabaklarımızı toplarken. Yemeğime neredeyse hiç dokunmamıştım. O geceden beri neredeyse hiç yemek yememiştım. "Bana birkaç gün verin, Paris seyahatiniz sırasında size birkaç aday e-postayla göndereyim."

Gülümsüyor. "Çok heyecanlıyım! Harika bir yolculuk olacak! Umarım ben geri döndüğümde, benim için birkaç randevu ayarlamışsındır

." G z kırpar ve el çantasını alır. Giydiği güzel açık mavi elbisenin üzerindeki altın kemerini düzeltir ve elini uzatır. "Sizinle i  yapmak bir zevkti."

Ben de nazikçe gülümserim ve ayağa kalkarak elini hafifçe sıkarım. "Benim için de bir zevkti."

İnsanların nasıl a k kavramına kendilerini bu kadar kaptırabildiklerini hiç anlamamı tım. Ama  imdi, Dmitri ve benim ya adığımızı gerçekten kabullendikten sonra, bunu bir dereceye kadar anlayabiliyorum. Hatta bu kadar özgürce sevebilenleri kıskanıyorum.

Onun ayrılı ını izlerken, e yalarımı topladım ve ben de ayrılmaya hazırlandım.

"Elanee." Hala ismimi kullanıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve yüzüm soluyor. O burada olmamalı. Gündüz vakti hiç kar ıla madık. Lyle her zamankinden daha resmi giyinmiş. Onu sadece kulüpte görmüştüm. Bu geceye kadar check-in yapmam gerekmiyordu. Randevuyu kaçırmadım, o halde neden burada? " ağırıldın."

 ağırıldın.

Bu sözlerin anlamını kavradığımda, kelimeler kulaklarımda yankılanıyor.

Tüylerim diken diken oldu, tüylerim ürperdi. Ayakta kalmak için masayı kullanırken bacaklarım titredi, ama sanki hiçbir şey olmamış gibi evraklarımı tutuyormu  gibi yaptım.

"Nereye?" diye fısıldıyorum, oysa sesimin kesin çıkması gerekirdi. Yukarıyı işaret ediyor. "Yukarıya. O bekliyor."

Adrenalin damarlarımdan akıyor. Bütün bu zaman boyunca aynı binadaydı ve ben hiç farkında değildim. Boş masama ve sonra Lyle'a bakıyorum. Açık bej ka mir kazak ve kot pantolonum ona pek uygun olmayacak, ama değiştirecek başka bir  eyim yok. Kendimi bu  a kınlıktan kurtarıyorum. Peki ya sa ım? Sa ım hakkında ne derdi?

"Makyajımı çabucak düzeltebilir miyim?" diye soruyorum. Dmitri'ye onun burada olduğunu mesaj atmak istiyorum. Ama daha da önemlisi, bu kullan-at telefonu elden çıkarmam gerekiyor.

"Hayır. Seni hemen görmek istiyor."

Yutkunuyorum. "Tamam."

E yalarımı toplamayı bitirmek için harekete geçiyorum ve çantamı koltuğa koyuyorum. Telefonu koltuğa bo altırken g r    engelliyorum

ve önceden oraya konmuş peçetenin altına saklıyorum. Titrememi gizlemeye çalışıyorum. Bu yeterli değil. Ya bulurlarsa? Ya personel bana geri vermeye çalışırsa? Ama başka seçeneğim var mı?

Kalan evrakları çantama koyup nazikçe gülümsüyorum. "Yolu gösterin."

O dönüp merdivenlere doğru yürüyor. Nefesimi düzenli bir ritme sokmak için her adımı sayıyorum. Dmitri ve Layla'yı düşünüyorum. Ailemi. Onlar için bunu yapabilirim.

Restoranın ikinci katı neredeyse boş. Masalar beyaz masa örtüleri ile donatılmış, odanın ortasında tek başına oturan bir adam kanlı bifteklerini kesiyor. Dört adamı duvarların yanında duruyor. Gözümün ucunda, garsonun açıkça korktuğu belli ama yine de dikkatli ve çağırılmaya hazır.

"Benim küçük güvercinim," diyor Aslan. Koyu kahverengi gözleri, ömür boyu sürecektir ıstırap ve acının öfkesi ve vaadiyle bana bakıyor. Siyah saçları bağlı, boğazındaki pürüzlü yara izi görünüyor. İki adam kadar geniş ve 1,98 metre boyunda, ama benim gibi birine asla tahammül etmez. Artık etmez.

"Başardın, Aslanım." Gülümserim ve ikna edici olmak için elimden geleni yaparım. Öğrendiğim bir şey, egosunu nasıl cesaretlendireceğimdi, ama bunu manipülatif veya zorlama olarak algılamasına neden olmayacak şekilde. Bir zamanlar aşık olmuş, şimdi ise kuklaya dönüşmüş bir kızın hala rolünü oynamasını bekliyordu.

Gözleri üzerimde dolaşıyor ve kırmızı şarabını tiksintiyle yudumluyor. "Kendini böyle sunuyorsan, müşteri bulmana şaşıyorum."

Beklendiği gibi, onun karşısına oturuyorum. Önümde et, patates ve sosla dolu bir tabak var. Bu adamın karşısında oturduğumda hiç iştahım olmadığı için midem bulanıyor.

"Ye," diyor. Bu bana hemen Dmitri'yi hatırlatıyor. Konuşma şekli ve mutlak otoriteyi ele geçirme şekli. İkisi bazen birbirine çok benziyor. Ama aradaki fark çok açık. Bu adam gece kadar siyah, sizi tamamen yutacak kadar karanlık bir derinliğe sahip. Dmitri benim ışığım ve tek umut ışığımdı.

Ve yıllarca küçük bir mideyle ve diyetle beslendiğim için, az önce yemek yemiş olmama rağmen, çatalımı alıp onun emrini yerine getiriyorum.

"Şehir, hatırladığımdan daha çirkin," diyor ve tek taraflı konuşmasına başlıyor. "Kirlilik çok kötü ve davranışlar da ele alınması gereken bir konu." Bakışları, bardağının yarısı boşaldığını fark eden korkunç garsona takılıyor. Garson aceleyle yanına gelip bardağı tekrar dolduruyor.

"Evim çok güzel, efendim," diye katılıyorum. Orası hiç *evim* gibi gelmemişti, sadece bir hapisane gibi.

"Son zamanlarda burada bazı şeylerin ters gittiğini fark ettim, o kadar ki, beceriksiz adamlarımın yarattığı karışıklığı düzeltmek için bizzat buraya gelmek zorunda kaldım," diyor Lyle'a, arkamda duran Lion. Oda gerginlikle doluyor ve birden nefes alamıyorum. *Onu öldürecek mi?* Ama sonra Lion'un bakışları tekrar bana dönüyor. "Acaba bununla bir ilgin var mı?"

Adamlarından ikisi odayı dolaşarak merdiveni kapatıp Lyle ve benim arkamda dururlar.

Yemeği ağzıma atmaya ve çiğnemeye devam ediyorum. Yutuyorum. "Saygısızlık etmek istemem, Aslanım. Ben sadece senin izin verdiğin yerlere gidiyorum. Senin işlerinin iç işleyişi hakkında hiçbir ayrıntı bilmiyorum..." Garsona bakıyorum. "İşlerin." Gerçi bu garsonun bugün daha kötüsünü göreceğini ve duyacağını sanmıyorum.

Artık yemek yemeyi bıraktı. Beyaz, birbirine dolanmış parmak eklemlerinin üzerinden bana bakarak beni inceliyor. "Görünüşe göre, kızım, senin bir yalancı olduğunu düşünüyorum." Ona bakıyorum, gözlerimi kaçırmamam gerektiğini biliyorum. O, insanların verdiği ince değişiklikleri, tepkileri ve korkuyu izlemekten hoşlanıyor. "Ancak, bu odada duran tek kurnaz kişi sen değilsin, öyle görünüyor."

Masada ellerimi yumruk yaparken yüzümün renginin attığını hissediyorum. O ses tonunu tanıyorum. Birini öldürmek üzereyken kullandığı ses tonu.

Arkamdaki iki adam Lyle ile boğuşurken irkiliyorum. Lyle silahını çekmek istiyor ama birkaç saniye içinde elinden düşürüyor. Gözümün ucuyla görebildiğim kadarıyla, ellerimin titremesini durdurmak için ellerime odaklanmaya çalışıyorum.

"Bu adam, sık sık gittiğin kulüp hakkında bilgi sızdırırken yakalandı," diyor Aslan, biftek bıçağıyla ayakta dururken. Eğilip alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

konuşmaya devam ederken gözlerimi kapatırım. "Sen bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Bu kadar kolay kendime kapanmamdan nefret ediyorum. Bu korku beni tüketiyor ve tüm bu yıllar boyunca maruz kaldığım terörden titriyorum. "Seni duyamıyorum, kızım."

Kekeliyorum. "H-Hayır, aslanım."

Gözlerimi açtığımda, o sırıtıyor ve nefesi taze et kokuyor. Az önce yediğim her şey geri çıkmak üzere.

"Ah ah, sen orada kal." Aslan, sessizce duvara yaslanmış olan garsona bıçağını doğrultuyor. Yüzü dehşetle bozulmuş.

Aslan, ağzı kapatıldığı için konuşamayan Lyle'a iki adım atar. Kolları geriye çekilir ve göğsü açıkta kalır. Aslan başını sallar. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Ama sanırım herkesin satın alınmaya razı olduğu bir bedeli vardır. Bu yüzden, bedelini hayatınla ödeyeceksin."

Bir anda, biftek bıçağını Lyle'ın göğsüne sapladı. Nefesimi tuttum, gözlerimi kapattım ve masanın altında parmaklarımı birbirine kenetledim. Lütfen git.

Git

buradan.

Git

buradan.

Kendimi küçük

göstermeliyim. Sessiz.

Hayatta kalmalıyım.

Kontrolümü ele geçirmek üzere olan panik atakla başa çıkmaya çalışırken, işitme duyum dalgalar halinde gelip gidiyor.

"Bundan böyle Sergey, uyanık olduğun her saatte ve hatta uyurken bile seninle olacak. Burada herhangi bir özgürlük kazandığını düşünüyorsan, büyük bir yanılgıya kapılmışsın," diyor Aslan, masanın etrafında tekrar dolaşıp bıçağı masa örtüsünün kenarıyla silerken. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi rahatça yerine oturuyor. Aynı bıçağı kullanarak biftek kesmeye devam ettiğini izlerken alt dudağım titriyor. "Ben bu şehirde olduğum sürece, sen benimsin. Hayatın ve güzelliğin büyük bir kısmı senden alınmış olsa da, en azından amin diğerleri kadar iyi."

Soğuk bir titreme vücudumu sarar ve boğazım daralır. Hiçbir şey belli etmemek için elimden geleni yaparım, ama bunun pek işe yaramadığını biliyorum.

"Onur duydum," diyorum dikkatlice.

Aslan hala bana bakıyor. Onu kızdırmışım. Kafamı eğiyorum, kafama bir silah dayama ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorum. Beni öldürmek için değil. Alay etmek ve oynamak için. Ya da belki bu sefer gerçekten tetiği çekecek. Ya da az önce kendi adamlarından birine doğrulttuğu bıçağı kullanacak.

"Sana bir elbise ve mücevherler gönderdim. Bu gece koluma takılman bekleniyor. Dikkatimi çekmeye layık olmak için elinden geleni yap," diyor alaycı bir şekilde. Hepsi bir oyun.

O New York'ta.

Ve Dmitri'ye bunu söylemenin bir yolu yok.

Beni takip eden adamı Archer, muhtemelen çoktan fark etmiştir. Değil mi?

Kolyeye uzanmak için elimi uzatıyorum ama parmaklarımı birbirine sıkıca kenetliyorum. Dmitri'nin bana hediye ettiği kolyeye dokunmak bir alışkanlık haline gelmişti. Ama Aslan'ın dikkatini benim için bu kadar değerli bir şeye çekmek istemiyordum.

"Evet, Aslanım," diyorum, boğazım düğümlenirken.

O benim itaatkarlığımla alay eder ve küçümseyerek parmaklarını şıklatır. "Burada işimiz bitti."

Parmaklarını şıklatıldığı anda, muhafızlarından biri garsona atlar ve ince bir zinciri boğazına dolandır. Saniyeler içinde, hayatı için mücadele eder, kendinden iki kat büyük bir adamla savaşımaya çalışırken sessizce boğulur.

Onun yönüne bakmamaya çalışıyorum, solumdaki biftek bıçağına bakıyorum. Saniyeler. Aslan'ın göğsüne saplamak sadece saniyeler sürer.

"Bu numarayı ikinci kez deneme, kızım," diye homurdanır ve Sergey elini omzuma koyarak beni dışarı çıkarır.

İki kez. Boğazındaki pürüzlü yara izine bakıyorum. Çünkü ilk kez onun hayatını almaya çalıştığımda, başarısız olmuşum.

Genç garson yavaşça yere indiriliyor ve arkasındaki adam, gözlerinden hayatın sönmesiyle birlikte yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor.

Aslan, doğasından kaynaklanan acımasızlıktan etkilenmeden, onun yönüne bile bakmıyor.

Ayağa kalkıp sahte bir ihtişamla başımı eğiyorum, sonra Sergey'i takip etmek için dönüyorum.

Sadece bir ayağını diğerinin önüne koy, diye kendime hatırlatıyorum ve adımlarımı saymaya başlıyorum.

ELANEE

İçeri. Dışarı. Nefes almama odaklanıyorum. Omzumun üzerinden, Sergey'in restoranın dışına ve kalabalık arasından beni rahatça takip ettiğini görüyorum.

O burada. Aslan burada ve Dmitri'ye bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

O adamın bir daha bana dokunmasını istemiyorum. Bir daha yapamam. Aslan'la geçirdiğim yılların anıları yeniden su yüzüne çıkıyor. Zevk ve tecavüzün soğuk kıvrımı. Aptal. Hep aptal bir kız oldum.

Bacaklarım beni taşıyor; nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Sadece koşmak istiyorum. Bu yerden olabildiğince uzağa koşmak istiyorum.

Sonsuza kadar yürüyor gibi hissediyorum ama yeterince uzağa gidemiyorum. Bir köşeyi dönüp dar bir sokağa giriyorum. Burada kimse yok, sadece taşan çöp var. Farkına varmadan bacaklarım hızlanıyor. Acıyı bastırarak, bu dehşeti vücudumdan atmaya çalışıyorum.

O beni yine mahvedecek. Verecek başka bir şeyim kalmadı.

Zihnim bir döngü içinde çalışıyor, anılarım ve kesinlikle gelecek olanların tezahürleriyle kendi acısını yaratıyor.

Sergey, hızlı koşmadığım için arkamda rahatça koşuyor, ama sanki benim bariz zayıflığımdan zevk alıyormuş gibi çarpık bir sırıtışla. Ben, bir kez daha kaçmaya çalışan bir sakattım.

Kendini öldüreceğini sanmıştım.

Kelimeler döngü halinde tekrar ediyor. Güçlü olmak istiyorum. Savaşmak istiyorum.

Ama verecek neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Beni esir alan kişinin karşısında durup, sadece onun bakışları altında titremek ne demek olduğunu unutmuştum.

Başka birinin güçlü büyüüne kapılmıştım; Dmitri'nin büyüüne, bu cehennemden kurtulabileceğime dair ufak bir umutla. Ama soğuk gerçeklik beni canlı canlı yakıyor.

Sokağın diğer tarafına fırladığım anda, hangi yöne gideceğimi panik içinde sağa sola bakarken, gözlerim bir bezle kapatıldı ve ağzım ve burnum bir bezle kapatıldı. Arkamdan beni sıkıca tutan kişiyle boğuşurken, dayanılmaz kokuyla mücadele etmeye çalışıyorum.

İki el silah sesi duyuldu ve bir arabanın fren sesine benzeyen bir sesle durdu. Tekmeledim ve çığlık attım ama son nefesimle zehir vücuduma girdi ve kendimden geçtim.

DMITRI

Yirmi dakika önce Archer'dan bir mesaj aldım, restorandan Aslan'ın adamlarından biriyle ayrıldığını söylüyordu.

Dişlerimi sıkıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Ofis masamın arkasında oturmuş, son e-postalarımı tamamlıyor ve akşam için planladığım son iki toplantıyı iptal ediyorum. Genelde erken çıkmam, ama bugün bir istisna yapacağım çünkü bir saat önce muhbirimden yeni bir mesaj aldım.

Aslan burada.

Ondan aldığım son haber buydu. Ellerimi birbirine sürtüyorum, heyecan verici bir vızıltı ve şiddetli bir boşalma ihtiyacı hissediyorum. Archer var, onu gözetliyor ve Luca ile telefon görüşmemizi yarım saat önce bitirdim.

Her şeyi harekete geçirme zamanı gelmişti. Aslan'ı adamlarıyla ve hırslarıyla oynayarak tuzağa düşürmüştük. Şimdi harekete geçme zamanıydı.

Elanee'yi aramak üzereyim, ama ikinci bir mesaj geliyor ve kanım donuyor.

İş tamamlanmış.

Asistanım Chris, ofisimin kapısının diğer tarafında yüksek sesle bağırıyor. "Buraya giremezsin..."

Kapı birden açılır ve bakışlarım, asistanımın omzuna kolunu rahatça atan kaba saba bir adama takılır. Babam beni görür görmez kalın siyah sakalının arasından sırtarak, kahverengi, neredeyse siyah gözlerini bana diker. "Ama sadece bir dakikanızı alacağım." Omuzlarını ovuyormuş gibi yapar. "Ne kadar kırılgan bir çocuk. Çok kolay kırılır."

Tehdit açıkça ortada ve son sinirime dokunan tek şey bu.

Yıllar boyunca fotoğraflarını görmüştüm, ama o kahverengi gözlerden yayılan acımasızlığı tam olarak yansıtmıyorlar. Ancak boğazındaki pürüzlü yara izi yeni. Tekrar açmak için her türlü niyetim var. "Merhaba, evlat," diyor Chris'i iterek. Asistanım, aramızda bakışarak açıkça korkmasına rağmen görevine bağlı kalarak odada kalıyor.

"Çık," diyorum sertçe, çünkü olacakları izleyecek tanık istemiyorum. Öfkemi gizlemeye çalışırken ikimiz de onun yavaşça çıkmasını izliyoruz. Sanki bedenimden çıkmışım gibi, benden çok şey alan adama bakışlarımı dikip, ona saldırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Chris'in arkasından kapı kapanır kapanmaz, Aslan uyarı olarak parmağını kaldırır. "Acelecî bir şey yapmadan önce, adamlarımın senin bu inanılmaz etkileyici on katlı binanın her kapısında beklediğini hatırlatmak isterim. Ve sanırım büyükbabanın gurur ve neşe kaynağı olan şirketinde toplu bir silahlı saldırı olmasını istemezsin, değil mi?"

Ana ofiste çalışan yüzlerce çalışanımız var. Çenem kilitlenir. Bunca yıldır, onun karşısında durmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Ama beni yönlendiren tek şey, saf nefret ve öfke üzerine inşa edilmiş, yaşayan, nefes alan bir yaratık.

O, karşımda rahatça oturup siyah takım elbisesini rahatça düzeltirken, ağızım kurur. Muhbirim, Aslan'ın şehirde olduğunu söylemişti, ama neden bana onun nerede olduğunu söylememişti? Cilalı ayakkabılarını masanın üzerine atar ve etrafına bakar. "Her gün böyle bir kutuda otururken nasıl rahat edebildiğine şaşıyorum," diyor kalın Rus aksanıyla. "Kafesteki bir köpekten farksızsın. Hayal kırıklığına uğradım."

Sakalını okşamaya başlar ve ben sadece bakakalırım. Yüzlerce insanın hayatından sorumlu olmaktan kendimi alıkoymak için yapabileceğim tek şey budur ve o zaman bile bunun değip değmeyeceğini düşünürüm.

"Sen aptal ve dilsiz misin, evlat?" diye soruyor kuru bir sesle.

Ağızımın kenarlarının ölümcül bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Sonunda, o burada. Ulaşabileceğim mesafede. "Bunun için uzun zaman bekledim

bekledim."

O da benim yırtıcı gülümsememe karşılık veriyor. "Eminim öyledir. En azından yıllarca benim dikkatimi çekmeye çalıştın. Bana biraz baş belası oldun. Ama en fazla vızıldayan bir sinek kadar."

"Benden her şeyi aldın." Sesim bana ait değil.

"Benim işim bu." Omuzlarını silkiyor. "Ama sana geri verdiğim oyuncağı beğenmedin mi?" Sesinde mizahi bir ton var.

Bağlantı kontrolüm kopar ve sandalyemden fırlayarak herkesin hayatının sorumluluğunu üstlenirim. Onların hayatını Elanee ile takas etmeye razı mıydım? Bir saniye bile düşünmeden. O korkunç bir kahkaha atar ve bu beni daha da öfkeliendirir, çünkü onun kışkırtmalarına bu kadar kolay kanmış olduğumu bilirim. "Ne kadar kırılmış olursa olsun. Benimle aynı zevke sahip olduğunu görmek güzel, evlat."

"Ben senin gibi değilim."

Yüzünde alaycı bir ifade belirir. "Buna inanmak istediğini biliyorum, evlat, ama elma ağacından uzağa düşmez. Ama bu..." Elini ofisin içinde gezdirir. "Beni tiksindiriyor. Senin için umutlarım vardı. Ama bunun yerine, biraz sıkıcı birine dönüştün. Belki de Elanee'nin başından beri seni istememesinin nedeni budur."

Çenem gıcırıyor ve şu anda kendimi dizginlemek için sadece onu düşünüyorum. Benim sakinliğimi koruyamadığım için başkalarının hayatını kaybettiğini öğrendiğinde ne kadar yıkılacağını düşünüyorum. "Onu bu işin dışında bırak. Beni istedin, değil mi?"

Gülmekten boğuluyor. "Ah, zavallı çocuğum, iki konuda kafan karışık galiba. Birincisi, hayatında ne yaptığın umurumda bile değil. İkincisi, onun bana *kendi isteğiyle* gelmediğini varsayıyorsun." Kanım kaynıyor ve parmaklarım avuç içlerime batarken avuç içlerim karıncalanıyor. Yalanlar. Manipülasyon. Kafama girip bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. Çünkü o böyle yapar ve ona olan sevgim sayesinde, görüşüm daralırken ve felaket getiren kırmızı sis başlarken kendimi zar zor zapt edebiliyorum. Kan. Kan görmem lazım.

Yüzü sevinçle parlar. "İşte, görmek istediğim ifade bu. Katil gibi. Pençelerin ve iyi bir ısırgan olsaydı neredeyse korkutucu olurdu."

"Çok konuşuyorsun," diyorum sertçe. "Ne istiyorsun?" diye soruyorum. Umurumda değil, ama bunca zaman sonra sonunda bana geldi. Kesinlikle bir şey istiyor. Ya da belki de son zamanlarda onun faaliyetlerine karşı yaptığımız hareketten dolayı kızgındır. Onu şimdi öldüremeyebilirim, ama bir dahaki sefere gördüğümde kesinlikle öldüreceğim.

Onu öldürmek
istiyorum. Bunu
hak ediyor. *Ben
de bunu hak
ediyorum.*

Yüzlerce insanın hayatının sorumluluğu ile ileri geri sallanmaya devam ederken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Ve onları, annem veya dedemin bunun arkasındaki nedeni öğrenmesinden daha fazla umursamıyorum.

"Ah, ama onu büyük kötü kurttan kurtarmak için bu kadar çaba sarf ettiğine göre, benim onunla olan ilişkiye biraz merak duymuyor musun?" Gülümsemesi, küçümseyici ve yarı çılgın bir şekilde yayıldı. "*Senin için* Rusya'ya taşındığını söyledi mi? Ya da sana bir erkek kardeş vermek için ona kaç kez girdiğimi? Sanırım senin için iyi olan şey, o kaltağın kısır olması."

Net göremiyorum ve düşünemiyorum. Öfke canlı bir şey. Odayı geçip atlarken o gülümsüyor. Sandalyesinden kalkıp bana dizleriyle kaburgalarımın vuruyor. Nefesim kesiliyor, ama vücudum kendi kendine hareket ediyor.

Şimdi gülüyor. Çılgın ve deli saçması bir zevk, vahşi bir fırtına odayı dolduruyor. Bu kadar iri birine göre şaşırtıcı derecede hızlı. Vücudum bu sabahtan beri halsiz, ama bunu görmezden geliyorum. Bu adamın hayatını, şu anda önümde dururken almam gerekiyor.

"Seni ben yetiştirmiş olsaydım, daha güçlü olurdun," diye alaycı bir şekilde gülümser ve birdenbire rollerimiz tersine döner. Kolumu bükerek omuz eklemimden çıktığını hissederim. Kulağıma fısıldarken acı içinde inlerim. "İlk dersin, kemiklerin kırılmak için var olduğu olurdu. İkincisi, bir adamı gerçekten öldürmek istiyorsan, onun zayıflığını bulur ve onu içten dışa yok edersin."

Beni bırakır ve ben omzumu yerine oturturum, ayağa kalkarken onu tekrar değerlendiririm. "Bir kez denemene izin vereceğim, evlat. Ama tekrar saldırırsan, buradaki herkesi vururum. Bugün beni çok kızdırdın."

"Aynı duyguları paylaştığımızı görmek güzel," diyorum, genellikle insanları sinirlendiren kibirli bir gülümsemeyle. Ve o alaycı bir şekilde sırtınca, bu çok işe yarıyor.

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece benim hayalarımı vuran ve bana yüz milyonlarca dolar zarara sokmak için elinden gelen her şeyi yapan çocuğu görmek istedim. Beklediğim kadar hayal kırıcıydı."

Kışkırtıcı gülümsemem daha da belirginleşir. "İşlerini düzgün yürütmekte zorlanıyor gibisin. Görünüşe göre bu odadaki tek beceriksiz pislik ben değilim." Kavgaya hazır olarak bir adım öne çıkarım, ama vücudumun sol tarafı o kadar halsizdir ki, olduğum yerde donup kalırım.

Kayıtsızlığımı belli etmiyorum.

Siktir.

Durum gittikçe kötüleşiyor ve tam da böyle bir zamanda mı?

Telefonu titrer ve cebinden çıkarır. Parmaklarını bana doğru kaldırır, kendi ofisimde kasıtlı olarak bana patronluk taslar. Ama ifadesi değişir. "Ne demek kaçırılmış?"

Kaşlarım çatılır ve o telefonu kapatırken bana bakar. Sol tarafımda uyuşukluk ve karıncalanma hissediyorum ve bariz zayıflığımı göstermemek için elimden geleni yapıyorum. Şu anda harekete geçmek istesem bile, zar zor hareket edebiliyorum.

"Görünüşe göre baba-oğul zamanımız sona erdi. Buradayken işime karışmaya kalkışırsan, senin peşine düşeceğim diye seni uyarmaya geldim, evlat. Seni. Anneni ve lanet olası küçük dansçını."

"Onlardan uzak dur ve Elanee'yi bana geri ver," diyorum sertçe. Kendinden emin bir gülümseme takınıyorum. "Beni şahsen uyarmak zorunda kalman, benim sandığından daha büyük bir sorun olduğumu gösteriyor. Görevini yerine getiremiyor musun acaba?"

Aslan, içimdeki mücadelenin farkında olmadan, benim küçümseyici gülümsememi taklit ediyor. Luca'nın az önce pusu kurduğu depo silahlarla doluydu. Bu, Aslan'ın bu iş girişimini başlatmakla özel olarak görevlendirilmiş olduğu anlamına geliyor. Elinde hiçbir şey olmadan geri döndüğünde durumun ne kadar kötü görüneceğini merak ediyorum. Tabii ki geri dönmeyecek.

"Bu arada, annene selamımı söyle. Onu bunca yıldır çok özledim," Aslan alaycı bir şekilde gülümser.

Sağ yumruğum sıkışır. Onun ölmesini istiyorum. Kanının odaya sıçramasını görmek istiyorum. Annemin adını ağzına aldığı için dudaklarını kesmek istiyorum. Ama bu durumda ne yapabilirim ki? "O seni bir kez bile düşünmedi."

Bu durumda ben lanet olası bir işe yaramazım.

O gülümser. "Onun her gün beni düşündüğünü biliyorum." Aslan alaycı bir şekilde gülümser ve kapıyı açar, bana dönüp "Görüşürüz evlat" der. Ben uyuşmuş bir şekilde bir adım atarken kapıyı kapatır.

İtalyan mafyasının iki işyerini de ateşe verdiğini ve Aslan'ın dikkatini onlara çektiğini fark etmesi çok uzun sürmez. Bu arada, ben ofisimde zar zor iş yapabiliyorum. Telefonumu bulmak için çaresizce masamdaki eşyaları alıp duvara fırlatıyorum.

Bulduğumda, Elanee'nin kullan-at telefonunu arıyorum. Çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor.

ELANEE

Tekrar tekrar tekrarlanan kabuslardan uyanınca gözlerim birden açılır. Panik beni sarmaya başlarken, bakışlarım karanlık ve tanıdık olmayan odanın içinde dolaşır.

"Hey, hey, iyisin," diyor Layla, yattığım yatağın yanındaki koltuğundan kalkarak. Bana sarılıyor, beni yatağa geri itmeye çalışıyor. "Güvendesin. Güvendesin."

Ona tutunuyorum. Gerçek. O gerçek. "Neredeyim?" Nefes nefese, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Son hatırladığım şey, dar bir sokakta saldırıya uğramam ve iki el silah sesi duymam, sonra her şey bulanıklaşıyor...

"Şu anda Armani malikanesinde. Luca ve Dmitri, geri kalan işleri hallederken seni burada güvende tutmak için bir anlaşma yaptılar. Aslan, senin İtalyan mafyası tarafından kaçırıldığını düşünecek."

Alt dudağım titriyor. Ben yem olarak kullanılmıştım. Bunu biliyordum. Ne zaman olacağını bilmiyordum, ama bu durumun ne kadar korkutucu olduğunu değiştirmiyordu. Hâlâ bileziği takıyorum ve çıkarmaya korkuyorum, ama içindeki takip cihazı yüzünden bunun beni bir yük haline getirdiğini de biliyorum.

Layla bakışlarımı yakaladı ve hemen konuştu. "Merak etme, takip cihazını biliyorlar. Aslında, ona güveniyorlar. Onu buraya çekeceğini umuyorlar."

"Ben bunun için yeterli bir koz değilim," diye itiraf ediyorum, dizlerimi çenemin altına çekip, sakın görünmek için elimden geleni yapıyorum. Her zaman yaptığım gibi, özellikle de kız kardeşim önünde. "Benim için buraya gelmeyecek. Ama bu süreçte New York'un yarısını yakabilir."

Dmitri'nin bu işe karıştığını biliyor mu? Şüphesiz, Aslan şüpheleniyor mu? Ama elbette benim için buraya gelmeyecek; umurunda bile olmayabilir

daha az önemseyecektir. Ama takip cihazı beni kimin kaçırdığını ortaya çıkaracaktır. Hepsi onların tuzağının bir parçası.

Peki Dmitri nerede? O iyi mi? Aslan'ın burada olduğunu biliyor mu? *Babası*. Bu en iyi eylem planı mı? Kendimizi mahvediyor muyuz? Şimdi, uygulamaya koymaya karar verdiğimiz her şeyi sorguluyorum.

"Haftada bir kez uğradığın The Lion's kuruluşunu yakıp, insan ticareti yapılan kadınları kurtardıkları ve Luca'nın ele geçirdiği bir sürü silahın bulunduğu depoyu kurtardıkları düşünülürse, eminim ki Armani'lerle bir hesabı olacaktır."

Çenem düşüyor. Bir yandan o korkunç yerin yok edildiğini ve kadınların kurtarıldığını bilmek içimi rahatlatıyor. Ancak, bağımlılıklarıyla ve travmalarıyla mücadele edecek kadar güçlü olup olmadıkları başka bir konu. Ama durumun gerçekliği çok daha büyüktü. Farkına vararak fısıldıyorum, "Bir savaş başlattılar."

Layla omuz silkiyor. "Armani'lerin bölgesinde iş yapmaya başladığında, bir nevi kendisi başlattı."

Siktir. Her şey şimdi oluyor.

Korkuyorum.

"Beni takip eden adama ne oldu?" diye soruyorum, onun da benimle birlikte sokakta olduğunu hatırlayarak.

Yüzündeki ifade hoş olmayan bir şeye dönüşüyor. "Öldü."

Bunu düşünürken kaşlarım çatıldı. Dmitri bunca zaman boyunca perde arkasında çalışıyordu. Ve benim yapabileceğim tek şey... sadece var olmakti.

Odanın dışında bir kargaşa başlar ve kapı açılıp Dmitri ortaya çıktığında irkilirim.

O güvende.

Tanrıya şükür.

Ayağa kalkmak için harekete geçtim ama onun keskin bakışları ve dağınık hali karşısında donakaldım. Kendisi gibi görünmüyor. O, çılgın, vahşi bir adam, her zamanki karizmatik maskesi bir kenara atılmış, ben onun en ham halini izliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Layla, garip, hissedilir gerginliği fark ederek. Kafasını ovuşturuyor, hala bana bakıyor ve tehditkar bir şekilde. Kendisi gibi görünmüyor.

Elimi kaldırıp onu çağırmak için yanına giderim, ama sözleri bir bıçak gibi ustaca beni keser.

"Onun için mi Rusya'ya taşındın?" diye soruyor.

Kalbim durur, midem suçluluk duygusuyla burkudur. Yüzümdeki ifadeyi izler ve şimdi yaşadığım fırtına, o anki fırtınaya kıyasla hiçbir şey değildir. Neden bana bunu soruyor? Ne demek istiyor?

"Beni bunca zaman oyuna mı getirdin?" diye bağırır.

"Dmitri, o dinleniyor." Layla araya girmeye çalışır ama ne yapacağını bilememiş gibi ikimizin arasında bakışlarını gezdirir. Bu onun savaşı değildi. "Neyin var senin?"

"Seni hiç kandırmadım. Seni hep istedim, yemin ederim." Bunu söylerken parçalanıyorum. Çirkin bir utanç duygusu beni sarıyor. Bütün bu zaman boyunca bu duyguları içinde mi saklıyordu? Bana hep değerli bir şey gibi bakmıştı. Hatta taparcasına. Ama şimdi bana öyle bakmıyordu. Onun yanında bir pislikten başka bir şey değildim.

Öfkeyle titriyor. Dönüp yumruklarını duvara vuruyor, ben de yatağın üzerinde çaresizce ona doğru sürünüyorum, affını dilemek ve bir şekilde acısını dindirmek için ona uzanıyorum. Yaptığım yanlış düzeltmek için.

"Senin mezuniyetindeydi," diye başlıyorum ve bakışları benimkilere çevriliyor. Konuşmak için çok gerginim ama devam ediyorum. "O zaman kim olduğumu bilmiyordum. Sadece çekici bir yaşlı adam olduğumu düşünmüştüm. Kavga ettiğimiz günün ertesi günüydü ve o anki ilgi hoşuma gitmişti."

Şimdi istediği bu muydu? Ayrıntılı bilgi mi? Karın ağrısı ve acı midemde dönüyor. Neden böyle davranıyor?

Yüzü kızarıyor, boynundaki damarları şişiyor, ama ben devam ediyorum. "Beni asla bir arkadaştan fazlası olarak görmeyeceğini düşündüm ve *her* gün seni düşünmekten vazgeçmek istedim. Bu acımasız bir takıntıya dönüşüyordu ve o geldiğinde..." Sesim sonunda titriyor. Sanki tamamen farklı bir adammışım gibi geliyor.

ikimizin de nefret ettiği canavardan daha iyi tarif edemem. Dmitri'ye hatırlatırım, "Ben zaten balem için Rusya'ya taşınıyordum, yani onun için değildi. Ama o oradaydı. Orada iki yıl yaşayana kadar onun kim olduğunu fark etmemiştim... o... acımasızlaşmaya ve *seninle* ilgili sorularını açıkça sormaya başladığında."

Yirmi iki yaşında beni baştan çıkardığını sandığım o çekici yaşlı adamın hızlı düşüşünü düşünürken alt dudağım titriyor. Bana dünyayı göstereceğine söz veren ama bunun yerine beni dünyadan uzak tutan bir adam. "Yemin ederim, bilseydim Dmitri, onunla asla gitmezdim."

Nefret dolu bir ifadeyle alaycı bir şekilde yüzünü buruşturur. Sesini titreyerek bana dik dik bakar ve şöyle der: "Seni onun pençesinden kurtarmak için deliye döndüm, ama *senin* oraya kendi isteğinle gittiğini ve bundan zevk *aldığını* öğrendim."

"Ben korku içinde yaşıyorum!" diye öfkeyle karşılık veriyorum. "Bunun hangi kısmından zevk aldığımı düşünüyorsun?"

Bu ezici ve haksızlık. Onun sözleri, babasına duyduğu çarpık kin, şimdi bana yönelmiş durumda.

"Bir kez sonlandırmaya çalıştım," diyorum biraz fazla sessizce. "Evimi özlediğimi ve geri dönmek istediğimi fark ettiğimde." O gecenin anıları zihnime akın ediyor. "O sinirlenmişti. Küçümseyiciydi. Sapkındı." Çok net hatırlıyorum. "Dans et, küçük güvercin, dans et," demişti. Sonrasında olacakları hatırlayınca boğazım düğümleniyor. "Korkmuştum ve kaçmak için boğazına bıçak dayadım, ama bu bile onu durdurmadı. Aksine, bunu eğlenceli buldu ve daha da kötüsünü yaptı. Yıllarca onun egemenliği altında yaşadım, o yüzden sen orada bile yokken benim kaldığım cehennemde bundan zevk *aldığımı* ima etmeye cüret etme!"

Dmitri öfkeli, sarsılmaz bir fırtına gibidir. Bunun için benden nefret edeceğini hep biliyordum. Zehirli şartlar içerdiğini fark etmediğim vaatlere kapılan aptal bir kız olduğum için. Başkasının aşk olarak tanımladığı şeyin içinde izole edilip kilitleneceğimi bilmiyordum. Bu acımasız ve amansızdı. Hasta ve sapkın bir oyundan başka bir şey değildi.

"Bütün bunları dışarıda bırakman komik," diyor, boynundaki kalın damar patlamak üzereymiş gibi görünüyor. Her an cinayet şölenine çıkacakmış gibi görünüyor. Tıpkı babası gibi.

Şiddet her zaman Dmitri'nin çözümü olmuştur. Son birkaç ayda, onun farklı bir yönünü gördüm. Daha olgun ve sevgi dolu bir yönünü. Ama onun hala, başına gelenler yüzünden dünyadan nefret eden bir çocuk olduğunu fark ettim. Ve onun şeytanının kışkırtmalarını anladığım için onu suçlayamazdım. Ve içimden bir ses, o küçük çocuğun babasının gölgesinden kaçamayacağını fark etti.

"Benden nefret etmeni istemiyorum," diye ciyakladım. Bana şu anda olduğu gibi bakacağını biliyordum. Tiksinerek. İğrenerek. Sanki artık kirlenmişim gibi bakarak. Ama öyle değil miydim?

Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirir. "Bilseydim, sana asla dokunmazdım."

Sözleri içimi parçaladı ve beni ikiye böldü. Konuşmak istedim ama yapamadım. "Bence ikimiz de şu anda ayrı yollara gitmeliyiz,"

diyor Layla, dikkatlice geri adım atarak. O başından beri oradaydı, ama biz birbirimize o kadar odaklanmıştık ki. "Dmitri, gitmelisin. Şu anda kendin gibi davranmıyorsun." Ve sesinde anlamadığım bir keskinlik var.

"Neden?" diyor Dmitri, ve sesinde son birkaç aydır bana gösterdiği hiçbir duygu yok. "Söylememiz gereken her şeyi söyledik. Bilmem gereken tek şey buydu."

O dönüp kapıdan çıkar ve ben şok ve güçsüzlükten ona geri dönmesini söyleyemem. Onun geri dönmesini hak etmiyorum. Kendimi daha da içine çekiyorum. Layla kararsız görünüyor ve kız kardeşimim beni kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini ne kadar istesem de, sadece acımı yaşamak istiyorum. Onun acıma duygusunu da istemiyorum. Beni buraya getiren benim eylemlerim. Uzun zaman önce Dmitri'yi suçlamak istesem de, suç her zaman bendeydi.

"Git, Layla," diyorum sessizce. Çünkü Dmitri'nin şimdi her zamankinden daha fazla en iyi arkadaşına ihtiyacı vardı.

Hâlâ şaşkın görünüyor.

"Nereye gideceğim?" diyorum, kendimle alay ederek. "Kaçabileceğim bir yer yok ki."

Şimdi ona bakıyorum ve ifadesinin değiştiğini, gözlerinde yaşların biriktiğini fark ediyorum. Düşündüğüm gibi, biri beni yatağa yatırmadan önce ayakkabılarımı çıkarmış. Ve tahmin ettiğim gibi, kardeşim ayaklarımdaki vahşi hasarı görmüş olmalı.

"Bunu konuşmamız gerek," diyor nazikçe ama kapıya bakıyor.

Başımı sallayıp yüzümü dizlerimin üzerine saklıyorum, gitmesi için onu cesaretlendiriyorum. O odadan koşarak çıkıyor ve ben ağır bir suçluluk duygusuyla baş başa kalıyorum.

Dans et, küçük güvercin, dans et. Sesi zihnimde yankılanıyor, benden çaldığı her şeyin alaycı bir yansıması gibi.

Neden kendini öldürmedin? Lyle'in sesi yankılanıyor.

Daha da içime kapanıyorum.

Ben kötü adamken, kuleye hapsedilmiş bir prenses gibi muamele görüyordum. Başlangıçta onun babasının hedefi olan bir kukla olabilirdim, ama ben buna kanmıştım.

Tek yaptığım, sevdiğim insanları incitmek ve tehlikeye atmaktı. Artık yorgundum.

Mücadelem beni tüketti... çünkü ben ortadan kaybolursam beni kim özlerdi ki?

Aslan'ın sesi kafamda yankılanıyor.

Sadece ben varım. Kimse seni umursamıyor. Neden umursasınlar ki?

DMITRI

Kanım kaynıyor ve içim parçalanıyor. Öfkeliyim ve cildimde elektrik gibi çatırdayan bu aşırı enerjiyi boşaltacak hiçbir yerim yok.

"Hey! Hey!" Layla, Luca'nın malikanesinin koridorunda koşarken omzumun üzerinden bağılıyor. Korumaları beni dikkatle izliyorlar ve ben onları beni durdurmaya cesaret etmeleri için kışkırtıyorum. Dua edin. Şu anda mantıklı davranmıyorum, bunun farkındayım ve umurumda da değil.

Her parçam parçalanıyor ve şeytanın kendisi tarafından tüketiliyor.

"Hey!" Layla omzumu tuttu, ben de onu itekledim. Üzerine eğildim ve yüzünün her bir parçasını nefretle baktım. Gözleri. Yüz hatları. Sevdiğim kadına çok benziyordu. *Sevdiğim kadına*. "Bana öyle bakma. Sanki birdenbire senden aşağıymışım gibi."

Alaycı bir şekilde gülümserim. Boğazını sıkmak çok kolay olurdu. Güçlerimizin farkını ona hatırlatmak için. O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbiri etmiyordu.

Ben gitmek için kalkarım ama o peşimden gelir. "Hey, şu anda zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ama kendini toparlaman gerek. Dmitri, bu sen değilsin. Orada söylediklerinin hiçbirini içten söylemedin! Şu anda kendi sesini duyabiliyor musun?"

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Neden? İnsanlar benden belirli bir şekilde davranmamı bekledikleri için mi?" Yürüyüşümü durdurup ona dönüyorum. "Bütün bunlardan ne kazanıyorsun, Layla? Benden ne istiyorsun, hmm?"

Ağzı açık kalır. "Tamam, şimdi de huysuzluk yapıp tantrum atıyorsun. Lanet olsun, yaralı bir hayvan olmak sana yakışmıyor."

Dudaklarım kıvrılır ve parmak eklemlerim beyazlaşır. O devam eder, "Biz her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Şu anda, sen

kendinde değilsin, o yüzden sana hatırlatayım," diye dişlerini sıkarak, patlamamak için elinden gelen her şeyi yapıyormuş gibi konuşur.

"Sen New York'un en zengin adamlarından birisin ve lanet olası İtalyan mafyasıyla ortaklık kurdun. Öyle davranmaya başla. Neden seninle zaman kaybediyorum bilmiyorum, çünkü sen mantıklı davranmıyorsun, ama bir daha asla kız kardeşime öyle bakmaya ya da onunla öyle konuşmaya cüret etme. Hoşuna gitse de gitmese de, baban onu işkence etti ve kırdı, ama o hala ayakta durabiliyor. Eğer bu seni çılgına çeviriyorsa, o zaman sen ona asla layık değildin."

Dönüp uzaklaşırken sözleri yüzüme soğuk bir tokat gibi çarptı. Ellerim ileri geri hareket ediyor. Bir şeyleri kırmam lazım. Herhangi bir şeyi.

Layla'nın bana tepeden bakmasından nefret ediyorum, çünkü çoğu kişi ona öyle baktığımda geri adım atarken, o bana on katıyla karşılık veriyor.

Luca, kütüphanede deri koltukta otururken ısıklık çalıyor. Şimdiye kadar durduğumuz odayı ve onun sessizce orada oturduğunu fark etmemiştim. "Sadece malikanedeki mavi vazoları kırmamanızı rica ediyorum. Onları tolere ediyorum," diyor sadece. Layla'nın sırtına bakıyorum, Elanee'nin odasına giriyor ve arkasında yankılanan bir gürültüyle kapıyı çarpıyor.

Çenem seğiriyordu ve Keşke orada olup Aslan'ın mekanını yakabilseydim diye düşündüm. Her şey Luca ve benim planladığımız gibi gitmişti. Elanee ile fiziksel temas kurduğu anda saldırdık ve onu devre dışı bıraktık. Ailelerimiz, yaşanan katliamdan habersiz, Luca'nın adamları tarafından korunuyordu.

Luca, muhtemelen günün zaferini kutlamak için puro içiyor, ama her şey şimdi başlıyor. "Babanın ima ettiği tek bir şeye katılıyorum. Sen bu iş için uygun değilsin. Fazla önemsiyorsun."

"Şimdi, beni tanıdığını mı sanıyorsun?" diye alay ediyorum, beni tamamen yutmadan önce kendini dışarı çıkarmaya çalışan bu yaratık tarafından körleştirilmiş bir halde.

Luca, ağzında puroyla ayakta duruyor. "Bu tür kör öfke, önümüzdeki birkaç gün içinde ölümüne neden olacak."

Mühürsüz bir zarf gösterir. "Adamlarımdan biri kulübünün arkasında göğsüne bu zarf zımbalanmış halde ölü bulundu. Bu senin için.

ben, onun küçük işyerini yaktığımı düşünürsek. Ama sanırım bu seni ilgilendirebilir," diyerek elindeki şeyi bana uzattı.

Mektubu açıp okudum ve en azından bu kadarını tahmin etmiş olduğumuz için rahatladım.

Babam oyunları çok sevse de, aynı zamanda ritüellere önem veren bir adamdı.

DİKKATİMİ ÇEKTİN.

Üç gün sonra gün doğumunda bu yerde buluşalım. Silah yok, sadece yumruklar.

Kazanan her şeyi alır.

Onun tahmin ettiğimiz gibi bizim oyunumuza alet olması beni gülümsetmiyor ^{bile}. Babamın birçok kusurundan biri, kana susamışlığı ve her şeyi kendi elleriyle yok etme arzusu idi. Rusya'daki işlerini de aynı şekilde yürütüyor.

Kendini aslan ilan eden babam, rakiplerini çıplak elleriyle parçaladığıyla ünlüydü. Onları, ailelerine geri dönebilecek tek şey parçaları kalana kadar parçalardı. Bu, bölge savaşından daha iyiydi, özellikle de burada asla kazanamayacağı için.

Bu aynı zamanda, bu meydan okumayı kendisi istediği için Bratva'dan doğrudan destek istemeyeceği anlamına da geliyordu.

Sonunda, onca yılın ardından, onun dikkatini çekip onu mağarasından çıkarmayı başarmıştım.

Peki, neden bu kadar tatmin edici gelmiyor?

"Her şey senin tahmin ettiğin gibi geliyor. Hadi, o dişlerini bileleyelim, olur mu, küçük Bratva yavrusu?" Luca küçümseyici bir tavırla konuşuyor.

ELANEE

Ametist bileziği ileri geri çevirerek, ışığın üzerinde parlamasını izliyorum.

Verecek hiçbir şeyim

kalmadı. Yorgunum.

Boş. Hiçbir

şey.

Layla kapıyı açar ve ben utanç ve suçluluk duygusunun beni felç etmeye devam etmesine izin veremeyecek kadar yorgunum. "Seçme şansım olsaydı, New York'a asla geri dönmezdim," diye itiraf ederim.

Kaderimle çoktan barışmıştım. Bunun yerine umut gibi şeylerin kafamda dolanmasına izin verdiğim için kendime açıkça gülmek istiyorum. Son birkaç ayda kendimi aşmıştım ve bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

"Sen her zaman bize geri dönecektin," diyor Layla, yanıma oturup elimi teselli edici bir şekilde okşarken. "Dmitri için endişelenme. Şu anda kendinde değil, sana söz veriyorum Elanee, o hiçbirini kastetmedi."

Onu suçlamadım. Onun yerinde olsaydım, kafama silah dayayıp bu işin peşini bırakırdım. Muhtemelen hak ettiğim budur. Kendime acıyarak bu alanda rahatlık buluyorum. "Annem ve babam?" diye soruyorum dikkatini başka yöne çekmek için, umarım aklımdan geçenleri okuyamaz.

Beni dikkatle izliyor. Muhtemelen konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalıştığımı fark etti. "Onlar iyi. İronik bir şekilde, şu anda Luca'nın bölgesinin bir parçası olan Sicilya'da seyahat ediyorlar. Onları dikkatle izleyen insanlar var."

Hala Aslan'ı uzak tutmak için yeterli bir caydırıcı gibi gelmiyor, ama o burada olmadığı sürece, herhangi bir tür bölge savaşına girmeyecektir.

Hayır, o her zaman kan dökülmesinin bir parçası olmayı severdi. Beni New York'a geri göndermeye karar verdiği anda, muhtemelen bir gün kendisi de buraya geri dönmek zorunda kalacağını biliyordum. Şimdi o an geldiğinde, onun tuzağına düştüğümüzü hissediyorum, tersi değil.

Layla hala beni dikkatle izliyor ve elimi sıkıyor. O sıcak ve nazik. Her zaman öyleydi. Ve şu anda, o sevgiyi hak etmediğimi hissediyorum. Ona, bir zamanlar tanıdığı kız kardeşinin kırık kabuğundan başka ne sunabilirim ki?

"Çok şey yaşadığını biliyorum ve gördüklerini ya da yaşadıklarını hayal bile edemiyorum, ama sonuna yaklaştık Elanee. Burada yeni bir hayata başlayabilirsin. Düzgün bir hayata. Bununla mücadele etmek için ihtiyacın olan yardımı alacaksın."

Karanlık, mizahi bir kahkaha patlar. "Toplayabileceğim kadar çok kırık parça var."

"O zaman yeni bir parça ile başla. Parça parça," diye ısrar eder.

İçimden iç çekiyorum. O umuda tutunmuştum. Savaşma isteğimle kaderime boyun eğme isteğim arasında gidip geliyordum. *Çok yorgunum.*

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz. Benden bir şey beklediğini biliyorum, bu yüzden sessizce itiraf ediyorum. "Artık mücadele edecek gücüm kalmadı, Layla." Bunu yüksek sesle söylediğimde, sesimde hiçbir duygu yok; ona baktığımda ise öfkeli olduğunu görüyorum.

Yüzüme bir tokat atıyor ve ben şaşkına dönüyorum.

"Kendine gel. Birçok insan seni buraya getirmek için canını dişine taktı!" diye bağırır.

"Ben hiç yardım istemedim!" diye bağırıyorum.

"Bazen istemen gerekmez, Elanee. Yardım zaten oradadır. Ne olursa olsun, insanlar senin arkanda.

"Benim yüzümden insanlar öldü!" diye ona öfkeyle bağırıyorum. O bunu çok kolaymış gibi söylüyor. Belki o ya da Dmitri değil. Ama başkaları vardı — sadece benim arkadaşım olmaya çalıştıkları için bir dizi ceset. "Eskiden birlikte dans ettiğim kızlar vardı. Arkadaşım olarak gördüğüm kızlar. Yavaş yavaş ortadan kaybolmaya başladılar. Hepsi *benimle* arkadaş oldukları için." Yıllar boyunca beni tamamen yiyip bitiren suçluluk duygusunun ve içsel kargaşanın yeniden uyanmasını bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

Yenilmiş.

Yorgun.

Yararsız.

Onun da beni kendim kadar nefret etmesini istiyorum.

"Çünkü senin birlikte olduğunu sandığın zengin baba, lanet olası bir seri katil," diyor sanki bu en basit cevapmış gibi. "Bu normal değil ve senin suçun değil!"

Alt dudağımı ısıırıyorum. O anlamıyor. Hâlâ benim bu olayda kurban olduğumu düşünüyor. "Biliyor musun, geri döndüğümde Dmitri'yi ilk gördüğümde, onu suçlamak istedim çünkü o Aslan'ın oğluydu. Kendimi bu duruma soktuğum için başkalarını suçlamak kolay bir çıkış yolu oldu." Onun benden nefret etmesini, içimdeki çirkinliği görmesini ve benim umutsuz bir vaka olduğumu kabul etmesini istiyorum.

"Adil olmak gerekirse, Dmitri en iyi zamanlarında bile bir pisliktir. Ama sadece belirli birkaç kişiye karşı son derece sadıktır. Senin için sonuna kadar savaşır, Elanee. Sen de aynısını yapmalısın. Onun çabalarını boşa çıkarma."

Alt dudağım titremeye başlar ve içimden kopan küçük bir duygu parçasından nefret ederim. "Onu çok incittim." Sesim çatlar. Sadece sözlerinde yankılanan acıyı ve yüzündeki tiksinti dolu ifadeyi duyabiliyorum.

"Bu kadar uzun süre mücadele edip geri dönerek ona en büyük hediyeyi verdin. İkimize de. Adım adım, birlikte bu süreci atlatacağız."

Sonunda ona baktığımda, bakışlarında acıma yoktu. Beni kırık bir şey olarak görmüyordu. Çocukken düşüp dizimi sıyırdığımda bana bakışıyla aynı bakıştı.

"Bunu birlikte atlatacağız, unutma," diyor Layla ve küçük parmağını benimkine dokunduruyor. Bu hareket göğsümü sıkıştırıyor. Her zaman çok çocukça bir hareket olmuştur, ama yine de bu harekete kurtuluşum olarak sarılıyorum. Parmağımı onun parmağına doluyorum.

"Mücadeleye devam etmek için elimden geleni yapacağım," diye fısıldıyorum ve sesim çatlıyor.

Derinlerde, artık buna kendim de inanmıyorum.

DMITRI

Luca'yı, ana eğlence odalarından gizlenmiş bir merdivenden aşağıya, deri koltuklar, bilardo masası ve arkada tam donanımlı bir bar bulunan bir bar odasına kadar takip ediyorum. Orada, birbirlerinden renkli mücevherlerle ayırt edilen beş beyaz maskeli adam bekliyor: *Avcılar*.

Luca Armani hakkında yeterince bilgi toplayan veya onunla çatışmaya giren şanssız kişiler, şüphesiz avcılara tanıştırılır. Avcılar, Luca'nın kendisi biriyle uğraşmak istemediğinde kişisel elçileri olarak bilinirler. Bilgi güç olduğu için onların sistemi ve kimlikleri hakkında her zaman merak duymuşumdur, ancak hackerım Claus ne kadar iyi olursa olsun, hiçbir zaman somut bir şey elde edememiştir.

Onlar beni dikkatle izlerken kendimi tehdit altında hissetmem, en azından korkmam gerekir, ama hissetmiyorum. Luca'nın en ölümcül güvenlik önlemi burada olduğunu bilmek bana rahatlık veriyor.

"Aslan'la buluşacağın gün köpekler bizimle olacak," diyor Luca, beni bar odasından geçip başka bir kapıya doğru götürürken.

"Bunu sadece benim bitireceğimi kararlaştırmıştık sanıyordum," diyorum, her birine dikkatle bakarak, kim olduklarına dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum.

"Onunla savaşılabileceğini söyledim. Bu işi bitirmek için tamamen sana güveneceğimi hiç kabul etmedim," dedi Luca, köpeklerden biri kapıyı açarken. Bu oda, sorgulama, işkence gibi birçok amaç için kullanılabilen bir odaydı ve şu anda neredeyse boştu. Masa ve kanepeler dahil olmak üzere odadaki birkaç mobilya, yer açmak için kenara itilmişti.

Luca, takım elbisesinin ceketini çıkararak ekliyor. "Ve tesadüfen ikimizin de öfkesini boşaltması gerekiyor."

Onun neyle sorunu olduğunu bilmiyorum, ama acaba bunun nedeni şu anda Ara Barone'nin burada olmaması mıdır diye merak ediyorum. Muhtemelen Ara başka bir yerde meşgul olduğu için somurtuyor, bu yüzden Lorenzo da ortalarda görünmüyor. Luca, son zamanlarda sık sık ikinci adamına onu eşlik ettiriyor.

"Bu sefer seyirci olmadan dövüşmeye hazır mısınız?" diye sordum, önceki ring maçımızı kastederek. Ara'nın önünde gösteriş yapmak için elinden geleni yaptı ve beni yenmişti... zar zor. Ve bunun vücudumun ilk kez kilitlendiği an olduğunu asla açıkça itiraf etmedim, ama bir şeylerin ters gittiğinin çok iyi farkındaydım. Ertesi gün teşhisimi aldım.

Aylar önce, Azrail'i temsil eden Luca ile ringe çıktığım anda, düşüşümün beni alçakgönüllü kıldığı ironik geldi. Layla, bayıldıktan sonra beni hastaneye götürüp beyin sarsıntısını kontrol ettirdiğinde, kafama aldığım darbeden çok daha kötü bir şeyin olduğunu fark ettim. Aslında, ölüyordum.

Mavi gözleri benimkilere çarptı ve ben gömleğimi çıkarırken ölümcül bir keskinlik kazandılar. Duygularım çok yoğun ve Luca'yı pek sevmesem de, benim bir çıkış noktasına ihtiyacımı anladığını takdir ediyorum. Çünkü şu anda, Aslan ile yüzleşmeden önce beni tüketecek kaotik bir öfke içindeyim.

"Seni besleyen eli ısırılmamaya dikkat et," diye uyarıyor Luca, gömleğinin kollarını sıvarken. Arkamızda, açık kapıdan bizi avcı gözlerle izleyen av köpeklerini hissedebiliyorum.

"Beni besleyen el sen değilsin," diye cevap veriyorum, ellerimi ileri geri hareket ettirerek adrenalinimi yükseltiyorum. Aslan çıplak elleriyle dövüşmesiyle tanınıyordu ve çoğu zaman diğerleri onun adına şampiyonlar seçerdi. Büyük olasılıkla, tüm av köpekleri Luca adına dövüşmeyi teklif etmişlerdi, ama onun buna ihtiyacı yoktu. Ama bu *benim* kanlı intikamımdı.

"Sadakat denen şeyden yoksun gibisin. Bütün bunları yaptığın kadına bile sadık değilsin," diye kışkırtıyor.

Elanee'nin adı, kendimi tutan ince ipi koparır. Ona doğru atılır, yüzünü hedeflerim. Tam o anda, o yırtıcı bir sırtıyla geri adım atar ve yumruğumu kaçıır.

Yan adım atar ve karnıma yumruk atar. Yumruğu yerim, ciğerlerimdeki hava boşalınca yere yığılırım ve acıyı tadını çıkarırım.

"Eğer bu kadar kolay yenilmeni istiyorsan, bunu yapabilirim. Ama bu durumda üç gün sonra Aslan'a meydan okumaya layık değilsin," diyor Luca uzaklaşırken. Dişlerimi sıkıyorum, onun keskin gözlemi beni öfkeliendiriyor. Çünkü haklı, onun darbeleriyle yüzleşmek istiyorum. Ne yapacağımı bilmediğim bu çalkantılı düşünceleri ve duyguları silip süpürmesi umuduyla acıyı hissetmek istiyorum. Derinden hissettiğim ihaneti nasıl idare edeceğimi bile bilmiyorum.

Karnımı tutarak geriye doğru sendeledim. Bu sefer hiçbir şey kırılmadı. "Beni tanıyormuş gibi davranma."

"Senin gibi adamları tanırım — öfkesi bol ama onu boşaltacak yeri olmayan kayıp bir çocuk. Ancak fark şu ki, sen mecburiyetten öldürüyorsun. Biz ise zevk için öldürüyoruz." Luca köpekleri işaret etti. "Babanla yüzleştğinde, şimdiye kadar sahip olduğun tüm insani sınırlamaları bir kenara bırakman gerekecek. Onu yenmek için bir canavara dönüşmen gerekecek."

Bunu daha önce birçok kez yaptım. Onun küçümseyici tavrına ve nutkuna ihtiyacım yok. Beni kasten kızdırttığını biliyorum ve bu lanet olasıca işe yarıyor çünkü tekrar saldırıyorum. O kaçmaya çalıştığında, ben çoktan onun önüne geçtim ve onu duvara sıkıştırmaya kadar durmaksızın yumruk üstüne yumruk atıyorum. O savunuyor, arkasında ise ürkütücü bir şekilde genişleyen bir gülümseme var.

O kırılır ve ben geriye doğru sendelerim, ama önce onun yan tarafına tekme atarım. İyi bir vuruş yaptığımı anlayabiliyorum, ama bu onun pozisyonunu pek değiştirmiyor. Dudaklarım kıvrılır ve damarlarımdan akan adrenalin keyfini çıkarmaya başlarım. O vahşi duygu fırtınası hâlâ oradadır, ama sonunda başka bir şeye dönüşür.

Elanee'nin tamamen görmesini istemediğim bir şeye. Ona karşı kullandığım sözler yüzünden midemde küçük bir suçluluk hissi belirir. Onun ayak parmaklarını, aklımda canlanan korkunç sakatlığı düşündükçe bu his hızla yayılır. Farkına varmadan, Luca'ya geri dönmüş, yumruklarımı arka arkaya sallamaya başlamışım. Darbe üstüne darbe alırken, ben de kendi darbeleriimi indiriyorum.

Aslan benden her şeyi almıştı. Sevdığım kadını bile.

Hatta...

Uyuşukluk hissi vücudumun sol tarafını yavaşlatıyor.

Siktir.

Vücudum bir kez daha bana ihanet ediyor.

Luca bu durumu avantaja çeviriyor, etrafımda dönüyor ve beni başımdan duvara çarpıyor. Beni arkamdan tutuyor ve tehlikeli bir ses tonuyla kulağıma fısıldıyor. "Yürüyen bir ölü olarak savaşabileceğinden emin misin? Bu, ikinci kez hata yaptığın an."

Layla'nın dışında bir kişinin daha sırrımı bildiğini aniden fark edince dişlerimi sıkıyorum. Luca beni yavaşça bırakıyor ve vücudum itaatkar bir şekilde geri dönüyor.

"Biliyorsun," derim ve ona dönerek yüzünü görürüm. Luca bana alaycı bir şekilde kırgınmış gibi bakar.

"Bilgi güçtür, değil mi? Dediğim gibi, işi bitirsen de bitirmesen de, ben bitireceğim. Ama o vücutla bu süreçte öleceksin."

Gömleğimi bana fırlattığında çenem sıkışır. Artık vücudum tam olarak işbirliği yaptığı için gömleği kolaylıkla yakalarım. Açıkça görünen zayıflığımdan sinirlenerek içimden küfür ederim. "Ne zaman anladın?" Dişlerimi sıkarak sorarım. Çünkü o biliyorsa, başka kim biliyor olabilir?

"Ringde ilk kez dövüştüğümüzde hafif bir tereddüt fark ettim, bu yüzden kendi araştırmamı yaptım. En iyi doktorlara ne kadar para öderseniz ödeyin, ben her zaman daha yüksek bir fiyat ödeyebilirim. Ya da sevdiklerini tehdit edebilirim," diyor rahat bir şekilde. "Bu sadece bunu doğruladı. Sen dövüşe giren yaralı bir hayvandan başka bir şey değilsin, o yüzden bir öneride bulunabilir miyim? Dövüşünden önce vedalaş. Çünkü buradan canlı çıkabileceğini sanmıyorum."

Onun küçümseyici tavrına sinirlenerek gömleğimi yumrukladım. Sadece on iki ay önce olsaydı, her şey farklı olurdu. *Ama şu anda sahip olduğum tek zaman bu.*

Şu anki durumumda Aslan'a karşı şansımın çok az olduğunu biliyorum, ama Elanee'yi kurtarana kadar pes etmeyeceğime söz verdim.

Ona karşı konuşma ve davranışlarımdan dolayı suçluluk duygusu beni kaplıyor.

Daha birkaç gün önce ona onu sevdiğimi söylemişim, ama şimdi ona pislikten de beter davrandım.

Neden ona tüm bunları söyledim?

Gerçekten böyle mi hissediyordum? Kafam çok karışık ve söylediğim tüm incitici sözleri hatırlayamıyorum, ama bunun kötü bir şey olduğunu biliyorum.

Öfkelendiğimin farkında bile değildim. Tek amacım onun iyi olduğundan emin olmaktı.

Öyleyse neden...

Yumruklarım kendime karşı yanan bir nefretle doluyor.

Bunu hastalığıma bağlasam bile, onu öyle ağlattığım için kendimi asla affedemem.

Kendime olan nefretim beni yutuyor ama bunu aşım tek bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Aslanı öldürmek.

Değişmeyen tek şey, onun için hala ölmeye hazır olduğumdu.

DMITRI

Avukatım karşımda otururken, vasiyetnameme yapılan son değişiklikleri gözden geçiriyorum. Bu işe tamamen odaklanabilmek için günün geri kalan toplantılarını iptal ettim. Son iki toplantıda zihnim başka yerlerdeydi.

Yakın zamanda geri dönebileceğimden tam olarak emin olmadığım için bu maskaralığı sürdürmenin anlamsız olduğunu düşünüyordum. Yarın Aslan ile dövüşürken ölmeyi planlamıyorum, ama başka bir canavarla dans ederken, gerçek şu ki, ikimizden sadece biri hayatta kalacak.

Kesin metni okudum; şirket ve varlıklarıyla ilgili her şey büyükbabama kalıyor. Kalan servetimin yüzde kırkı anneme kalıyor ve her birinin yüzde otuzu Elanee ve Layla Lane'e yazılmış.

İkisi de bunun için benden nefret edeceklerini biliyorum. Ama annem ve dedem dışında, hayatımda değer verdiğim tek iki kişi onlar. Doğal olarak, Lev'in mülkiyetini Layla'nın adına bıraktım. O da benim kadar oradaydı ve şirketin itibarını yönetebileceğini düşündüğüm tek kişi oydu.

Teşhis konulduğundan beri vasiyetimi daha önce düşünmem gerekirdi, ama şimdiye kadar bunu inkar ediyordum. Özellikle geçen hafta, belirgin belirtiler daha da belirgin hale geldi ve vücudum sık sık itaatsizlik göstermeye başladı, bu da bana ölümün yaklaştığını hatırlattı. Son darbe, Elanee'ye karşı patladığım öfke oldu. Onu suçlayarak bağırmaya ve birbiri ardına korkunç saldırılar yapmaya çok kolay bir şekilde kaymıştım. O zaman ne kadar kontrolümü kaybettiğimi fark ettim.

Kalemi almaya uzanıyorum, ama elim kağıdı tutarken uyuşmuş gibi hissediyorum. Esnetmeye çalışıyorum, ama neredeyse hiç hareket etmiyor. Sanki vücudum

önceki düşüncelerimle alay ediyor. Sıkıcı olmasından dolayı sinirlenerek dişlerimi gıcırdatıyorum. Sonunda, elim hayali kısıtlamalara karşı hareket etmeye devam ediyor ve ofisimin kapısı açılırken kalemi kapıyorum.

"Toplantıda olması umurumda değil," diye Layla asistanım Chris'e bağıırır. Chris köşeden başını uzatınca iç geçiririm, başka bir kişinin kendi isteğiyle içeri girmesine izin verdiği için utanç duyarım. Bu, onun kendini ilk kez içeri davet etmesi değildir, aslında son zamanlarda bunu alışkanlık haline getirmiştir.

"Bu doğru görünüyor," diyorum avukata, imzalayıp ona uzattığımda. Layla ikimizin arasında bakıyor ama kollarını kavuşturuyor. Gizlice bakmaya çalışıyor ama avukat belgeleri çoktan çantasına koymuş. Ne için olduğunu bilmemesi daha iyi, çünkü o zaman en kötüsünü düşünebilir. Ben bunu sadece önlem olarak yapıyordum.

Avukatın izin vermesini beklerken ayağıyla yere vurmaya başlar. Avukat, onun dar deri kıyafetine kısa bir bakış atar, çünkü bazılarına göre bu kıyafet bir şirket ofisinde uygunsuz görünebilir.

"İyi günler, Bay Volkov," der ve ayrılır. İkimiz de sessizce onun gitmesini izleriz, sonra ortalık karışır.

Kapı arkasından kapandığında, Layla bana sertçe seslenir. "Toplantılara zamanın var ama kız kardeşimi görmeye yok mu?"

Sinirden çenem titrer. Olan onca şeyden sonra ondan nasıl yüzleşmemi bekleyebilir? Ona nasıl bakabilirim ya da ona söylediğim sözler yüzünden içimi kemiren suçluluk duygusunu nasıl bastırabilirim? Yeterince zarar vermedim mi?

"Böylesi daha kolay." *Benden nefret etmesi daha kolay.*

"Kimin için?" diye bağıırır. "Kız kardeşimin ne kadar depresyonda olduğunu biliyor musun? Sen gittiğinden beri onu izliyorum çünkü yalnız kaldığında ne yapabileceğinden çok korkuyorum."

Onun imasına yumruklarım sıkışır. "Şu anda yanında kim var?"

"Ciddi misin? Ciddi olmalısın! Ve tabii ki onu onu yalnız bırakmadım, ama yarın sabah ona hiçbir şey söylemeden bu kavgaya gireceğini gerçekten düşünüyorsan, siktir git."

Yanımdaki kağıtları topluyorum. "Bu şekilde daha kolay, Layla. Ayrıca, onun bana ihtiyacı yok; sana ihtiyacı var."

"Saçmalık! Lanet olsun, bazen çok aptalsın!"

Onu kasten görmezden gelmeye ve işime devam etmeye çalışıyorum. İki adım atıp eşyaları yana fırlatıyor, ama hepsi dağınık bir şekilde yere düşüyor. O bana bakarken, ben de isteksizce ona bakıyorum. Sevdiğim kadının yüzüne çok benziyor. Beni kasten kızdırmaya çalışan en iyi arkadaşımın tavırlarına çok benziyor.

"Ona söylediğim onca şeyden sonra nasıl yüzüne bakabilirim ki? Ya durumu daha da kötüleştirirsem? Ya ben... ya onu incitirsem?"

O alaycı bir şekilde güldü. "Bir patlama yaşadın ve ona nedenini açıklamalısın Dmitri. Artık teşhisini gizli tutamazsın. Ya sen ona söylersin ya da ben söylerim. Şu anda zar zor ayakta duruyor."

Ellerimi masaya vurup ayağa kalkarım. "Ben zar zor dayanıyorum!" İçimdeki tüm ölümcül duyguları bastırmak için elimden geleni yaparken ciğerlerim genişler. Ama durum çok çalkantılı hale geldi; artık çok sık patlama ve öfke nöbetleri geçiriyorum. Ama o geri adım atmıyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışırım. Tehdit edilmeye hiç iyi tepki veremem, ama bu çok fazla. Artık kendim gibi hissetmiyorum.

"Öyleyse, kulübe hoş geldin prenses," diye alaycı bir şekilde bana seslenir. "Şu anda tam olarak kendinde olmadığını biliyorum. Başına çok şey geldiğini anlıyorum." Sesi kırılır ve bu, ikimizin de içinde bulunduğu tehlikeli durumu hatırlatarak sinirlerimi yatıştıran tek şeydir. "Sırrını ondan sakladım Dmitri, ama ona en azından bir açıklama borçlusun. Kendini bir pislik olarak görebilirsin. Onun için iyi biri olmadığını ve onu koruyamadığını düşünebilirsin..." Onun ne kadar haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum. "Kendini kötüleyerek onu koruduğunu düşündüğünü biliyorum. Şu anda onun ihtiyacı olan şey sensin. Onun en çok ihtiyaç duyduğu kişi sensin... Başına gelenlere bir bak. Dmitri, ayak parmakları..." Sesi kesildi. Ve ben de parçalanmış ayakları hatırladım. Ellerim masayı sıktı. "Bu senin utancınla ilgili değil. Bu, kız kardeşim ve en iyi arkadaşımın elimden kayıp gitmesiyle ilgili ve şu anda onların içindeki mücadele ruhunu geri getirebilecek tek şeyin birbirleri olduğunu biliyorum."

Onun sözleri karşısında kendimi kaybediyorum — lanet olsun onun algısına ve beni bunca yıldır tanımasına. "Dmitri, çok geç olmadan bunu düzeltmelisin. Yarın tehlikeli olacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye azarlıyorum.

"İntikamın seni öldürecek," diyor sessizce.

Sence ben bunu bilmiyor muyum? Ama bunu söylemeye çekiniyorum.

"Bu durumda savaşamazsın. Onu kurtardık, şimdi söz verdiğin gibi kendine odaklanabilirsin."

"O ölene kadar o dışarıda değil," diyorum açıkça.

Çenesi sıkılır. "Sizin için savaşmaktan benim de yorulmadığımı mı sanıyorsun?" diye sorar sessizce. "Siz ikiniz benim ailesiniz. Ona ihtiyacın var, Dmitri. Yarın ölürsen, onu da mezara götürmüş olursun çünkü kendini asla affetmeyecektir. *Ben de kendimi asla affetmeyeceğim.*"

İç çekiyorum. Son birkaç aydır olduğu gibi, duygularım korkutucu bir şekilde doruğa ulaşmış durumda. Her şey bir kasırğa gibi ve duygularım hiç olmadığı kadar yoğun.

"Kendini acıma partinden çıkar ve bunu düzeltmelisin. Bir günden az zamanın var, Dmitri. Lütfen, sana yalvarıyorum. Çok şey istemediğimi biliyorsun."

Boğazımda bir yumru oluşur; bana Elanee'yi hatırlattığı için ondan nefret ediyorum. Çünkü o duygusal olduğunda, bana kız kardeşinin de döktüğü onca gözyaşı hatırlatıyor. Kendimi uzaklaştırmamanın en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Ama ne yazık ki, Layla çoğu zaman haklı çıkıyordu.

Kol saatime bakıyorum. Öğlen biraz geçiyor. Bu, on sekiz saat sonra Aslan ile karşı karşıya geleceğim anlamına geliyor. Son iki gün, her şeyi düzene sokmakla geçti. Beklendiği gibi, ondan doğrudan başka bir haber almadım. Sadece intikamıma ve dövüşün nasıl sonuçlanacağına odaklandım. Ama ne kadar tek bir şeye odaklanmak istesem de, yine de onu düşünüyordum. Onu bir daha asla dokunamayacak olma riskini gerçekten göze alabilir miydim?

Onu hak etmediğimi düşünsem bile, onu sahiplenmiştim. O benim.

Sonsuza kadar.

Benim gibi berbat bir adama aşık olması ne kadar acımasızca olursa olsun.

"Dmitri?" Layla sessizce diyor, başını eğip gözlerime bakıyor.

Çenemi sıkıp başımı salladım. Uzun bir nefes verirken, yüzünde belirgin bir rahatlama dalgası belirdi. "Teşekkür ederim. Aşağıda bir araba bekliyor."

Kendimi ve ceketimi düzeltirim. "Bana birkaç dakika ver. Önce aramam gereken biri var."

Kafası karışmış, neredeyse ikna olmamış gibi görünüyor. "Bir ara sokaktaki merdivenden falan kaçmayacaksın, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da savunma amaçlı ellerini kaldırıyor. "Tamam. Tamam. O zaman aşağıda bekliyorum. Çok uzun sürmesin, tamam mı?"

O ayrılana kadar bekledim ve yüksek katlı ofisimin panjurlarını açarken boğazımı temizledim. Güneş parlak ve migrenimi hemen şiddetlendiriyor, ama telefonumu çıkarıp aramayı başlatırken bunun tadını çıkarmak istiyorum.

Annem sekizinci çalınıştta telefonu açar. "Dmitri, bebeğim, bu saatte araman alışılmadık bir durum. Her şey yolunda mı?"

Boğazımda bir yumru kalıyor. "Tabii ki, sadece arayıp sana bir şey çıktığını ve bu hafta sonu akşam yemeğine gelemeyeceğimi söylemek istedim."

"Oh," diyor hayal kırıklığıyla, ve biliyorum ki, bazen beni çok uzun süre görmezse bu onu tetikleyebilir. Aradığım için bencil bir pisliğim. "Her şey yolunda mı?" diye tekrar soruyor.

"Evet. Sadece kişisel bir mesele ve tarihi değiştiremiyorum." " merakla, neredeyse yaramazca, sanki bir şeyin içindeymiş gibi soruyor. Olanların çılgınlığı içinde, hala benim kişisel işlerime karışmaya çalışması neredeyse komik geliyor.

Birçok yönden, ben de bu yolda ilerliyordum çünkü onu hala korumak istiyordum. Ondan. Neden onun için hiç gelmediğini hiç tam olarak anlamadım. Büyükbabam bana onun gitmek istediğini ve onun da gitmesine izin verdiğini söyledi. Ama başka bir açıdan bakıldığında, annem de ona bizim hayal kırıklığı yarattığımız için kovulduğumuzu söylemişti. Neden bizi öldürmediğini bilmiyorum, ama belki de bizim onun yarattığı cehennemde yaşamamızdan zevk alıyordu.

"Evet, bunun kızla bir ilgisi var," diyorum, karizmatik maskemle en iyi şekilde ikna etmeye çalışarak. Aylardır, taklit etmesi gittikçe zorlaşan bir şeydi bu. Artık kendim değildim. Ne bedenim, ne de zihinsel berraklığım. Bu hastalık beni içten içe yiyip bitiriyordu.

Beni zayıflatıyordu.

"Oh, ne güzel; belki bir dahaki sefere onu da getirirsin. Onun yerine sonraki hafta sonu gelir misin?" diye soruyor, neredeyse yalvarırcasına.

Elanee'yi yanıma getirip annemle tanıştırsaydım, normal bir hayat nasıl olurdu diye düşünüyorum. Annemin onu seveceğini biliyorum. Özellikle Elanee'nin beni yerine koyma şekli yüzünden. Kesinlikle ona bakışım yüzünden. Acaba bunu görebilecek mi diye merak ediyorum. "Bence çok hoşuna giderdi." Telefonun diğer ucunda yalan söylüyorum.

"Oh, harika. Bana sevdiği yiyeceklerin listesini gönderin, Katniss şefle birlikte organize etsin. Büyükbabanızla da randevuyu yeniden ayarlayacağım. Aman Tanrım, gerçek bir kız! Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim!" Kimseye özel olarak gülmüyor, ama bu benim yüzüme acı tatlı bir gülümseme getiriyor.

Omuzlarımı kamburlaştırarak, bunu neden yaptığımı hatırladım. Son birkaç hafta boyunca odak noktam ve motivasyonum sürekli değişiyordu ve yaptığım şeyin ve neden yaptığının dayanağı oluyordu. Kaderim belirlenmeden önce yapmam gereken tek bir durak daha vardı.

Pencereden dışarı bakıp, arabanın yanında sabırla bekleyen Layla'ya göz atıyorum. Bana en çirkin ve en savunmasız halini gösteren tek kişiye karşı dürüst olmanın zamanı gelmişti.

En azından ona bunu borçluydum.

Sonunda kaybettiğim şeyi bulduğumda, onun güvenliğini sağlamak için gelecekteki her şeyi feda etmeye hazır olmam ironik bir durum.

En azından ona bir açıklama yapabilirim.

İntikam almaya kararlı olduğumdan başka bir açıklama.

Dünya etrafımda çökse ve bedenim bana ihanet etse de, son nefesimi ona bir gün daha nefes alması için vereceğim.

Çünkü Elanee Lane benim her şeyimdi ve ona bunu söylemenin zamanı gelmişti. Beni kabul etsin ya da etmesin.

ELANEE

"Elanee?" Bu benim kız kardeşimin sesi. Bir ara odadan çıktığını biliyorum, ama ne kadar sürelğine olduğunu hatırlamıyorum. Dün gece, beni duşa götürüp yıkadığını hayal meyal hatırlıyorum. Her şeye karşı hissizleşmişim. Boşlukta. Aklıma belirli bir düşünce gelmiyor, ama sesini duyunca kendimi daha da içine çekiyorum. Saatlerce benimle ne olduğumdan emin olmadığım şey hakkında konuştu. "Yine yemek yemedin mi?"

Yatağın ucuna ve onun ötesindeki duvara bakıyorum. Armani ailesinin evine geldiğimden beri uyuduğumu hatırlamıyorum. Her şey bulanık. Odaya başka biri giriyor ama ben başımı kaldırmıyorum. Bu pozisyondan kalkarsam her şey yeniden parçalanabilir, yeni acı ve ıstırap dalları ortaya çıkabilir.

Yorgun.

Kırık.

Boş.

Layla'nın odadan çıktığını ve yanıma oturan birini geride bıraktığını hissediyorum. Kollarımı dizlerimin etrafına dolamış, başımı da onların arasına koymuşum.

"Elanee." Konuşan ses bir erkeğe ait. Kaba. Kırık.

Yorgun.

Dmitri.

Ona bakmaya bile cesaret edemiyorum. Diğerleri gibi o da ortadan kaybolacak. Sonunda sessizce çekip gidecek. Tam da istediğim gibi.

Onu incittim.

Hepsini incittim.

Onları sevdiğimi mi sanıyordum? Ama ne kadar acı çektirdim?

"Elanee?" Dmitri tekrar soruyor ve bu sefer, elinin sıcaklığı benim elimi kaplıyor. Elini tutmak ya da ona bakmak için hareket etmiyorum. Sadece ortadan kaybolmak istiyorum. "Söylediklerimde ciddi değildim. *Çok üzgünüm.*" Sesi kırılıyor, ama bu bana onunla yüzleşecek cesareti vermeye yetmiyor.

O tekrar konuşana kadar dakikalarca sessizce oturduk. "Buraya gelirken, sana yalan söylediğim tüm şeyleri düşündüm." Neden hala konuşuyor bilmiyorum; onu burada istemediğim çok açık. Kimseyi istemiyorum. Sadece kendimi acıma duygusuna kaptırıp uzak bir anıya dönüşmek istiyorum.

Keşke New York'a hiç dönmeseydim.

"Lochlan Reign'in üniversitede randevuna gelmemesi konusunda sana yalan söyledim. Aslında onun lastiklerini kesmişim ve sinema dışında tek başına beklediğini görmem tamamen tesadüfmüş gibi davrandım." Belirsiz bir anı aklıma geliyor.

"Mantar alerjim olduğu konusunda da yalan söyledim. O risottoyu bir daha yapmanı istemiyordum çünkü tadı berbatdı." Geçmişte başka bir belirsiz anı.

"Mezuniyetten önce kavga ettiğimiz gece sana karşı hissettiklerim hakkında da yalan söyledim... Sana benim için bir arkadaştan başka bir şey olmadığını ve seni başka bir gözle göremeyeceğimi söyledim. Ama bu doğru değildi." Başka bir yara daha açılıyor — her şeyi değiştiren anıyı hatırlatıyor. "Sana Rusya'ya gitmemeni söylediğimde, bunun nedeni *beni* terk etmeni istemememdi. Senin için hiç iyi olmadım Elanee ve bunun beni ne kadar bencil bir pislik yaptığını biliyordum, bu yüzden kendi çapımda seni özgür bıraktığımı düşündüm." Sesi kırılır ve parmaklarım, onun acısını benim acımla bir şekilde harmanlayabilme yeteneği karşısında kıvrılır. Benim verecek başka bir şeyim kalmadığını hissettiğimde, kırık kabuğumun çatlaklarını nasıl aşabildiğini.

"Gerçek şu ki, sen her zaman benim için önemli olan tek kadın oldun. Sevdiğim tek kadın. Seni koruyamadığım için kendimden nefret ediyorum. Sadece şimdi harekete geçip senin ıstırabına son verebildiğim için. Bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm ve bir anlık da olsa yanında olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Boğazımda bir yumru oluşur. Lanet olsun ona. Neden beni rahat bırakmıyor?

"Sana o sözleri söylemem adil değildi ve onları söylemek istememiştim. Kendim gibi davranmıyordum. Elbette, içten içe bir parçam seni sadece kendime istiyordu. Seni kasten uzaklaştırdım ve başka bir erkeğin sana sahip olmasının sonuçlarıyla karşılaştım." Sesi şimdi nefretle dolu ve bakışlarımı ona çevirmekten kendimi alamıyorum. Beni izliyor. Ama o sıradan bir erkek değildi. *Onun babasıydı.*

"Senin için sadece en iyisini istiyorum. Bazen başa çıkması kolay biri olmadığımı biliyorum, ama tek istediğim senin güvende olman. Ve benim olman. Her zaman."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor, çünkü onun konuşma şekli, bunun asla gerçekleşmeyeceğini hatırlatıyor. Bunu zaten biliyordum. Ama son aylarda, yavaş yavaş, yine ona aşık oldum. Dmitri ve benim için bir umut olduğuna inanmaya başladım.

Ama şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı. Çünkü benim için hayatını riske atıyordu. Yine. Layla'nın Dmitri'nin Aslan'la dövüşeceğini söylediği belirsiz anılar zihnime dolarken kaşlarım hafifçe çatıldı. Ne zamandı, üç gün mü? Üç gün geçmiş miydi bile?

"Onunla savaşamazsın," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. Günlerdir su içmediğim için sesim zar zor duyuluyor ama bir rahatlama dalgası onu sarmış gibi görünüyor. Başparmağıyla elimi okşuyor.

"Ne olursa olsun, onu öldürmeyi her zaman planlıyordum. Şimdi bunu yapmak için daha fazla nedenim var."

Gözlerim yaşlarla dolar ve acının durmasını isterim. Hiçbir şeyin çatlaklardan sızmadığı çorak yeri tercih ederim, çünkü tek yaptığı acı vermek. "Çok yorgunum," diye itiraf ederim ve yüzündeki ifade değişir. Yan koltuktan kalkar ve yanımda yatağa oturur.

"Biliyorum, tatlım. Neredeyse bitti," der ve gözyaşlarımı silmeye başlar.

Ama bu acı hiç sona erecek mi?

Bunca yıldır bununla mücadele etmek için çok uğraştım ve artık verecek hiçbir şeyim kalmadı.

"Asla bitmeyecek," diye fısıldıyorum. "Çok fazla insanı incittim." Sesim kırılıyor.

Yüzündeki ifade acı dolu bir ifadeye dönüşür. "En çok incinen sensin, Elanee. Ve en çok bana ihtiyacın olduğunda sana sırtımı döndüm." Sesinde suçluluk duygusu belirir ve gözlerini kaçırır.

Bir başka kırılma ve duygularımın barajı taşmak üzere. Artık dayanamıyorum. "Çok acıyor," diye itiraf ediyorum, gözyaşlarım akarken.

"Biliyorum, tatlım. Geç kaldığım için özür dilerim," diyor ve bakışlarımı karşılamak için geri dönüyor. Diğer elini uzatıp yüzümü avuçlamak istiyor, ama bu hareket acı verici derecede yavaş görünüyor. Bakışları eline kayıyor ve içsel çatışmasını görebiliyorum.

"Dmitri?" diyorum. Endişe hemen aklıma geliyor. "Ne oldu?" Bir şeyler yolunda değil gibi. Elini tutup yüzüme koyuyorum, böylece sadece bana odaklanabilir. "Dmitri?" diye tekrar soruyorum.

Utanç yüzüne yansıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sana endişelenmeni istemediğim için bazı şeyleri senden sakladım. Sana söylediğim tüm şeyler için bunu bahane olarak kullanmayacağım. Ama sana bunu söylediğimde, ne olursa olsun, yarınki olayların gidişatını hiçbir şeyin değiştirmeyeceğini bilmeni istiyorum."

Bir şeyler yolunda değil ve daha fazla acı çekmemizi istemiyorum. Öyleyse neden bana söyleyeceği şeyin en çok canımı yakacağını hissediyorum?

"Hastayım, Elanee."

Onun sözleri kafamda yankılanırken aramızda hissedilir bir gerginlik oluşuyor.

Son darbe beni milyonlarca parçaya ayırıyor. En çok değer verdiğim kişiden duymak istemediğim üç kelime. Boğazımda yine bir yumru oluşuyor. *Bu bir şaka, değil mi?*

"Sen New York'a geldikten yaklaşık bir ay sonra Luca ile kavga ettim ve bu kavga, bugünkü duruma yol açan her şeyi başlattı," diye açıklamaya başlıyor. "Kavga sırasında başımın arkasına bir darbe aldım ve kulüpten ayrıldıktan sonra bayıldım. Layla beni hastaneye götürdü ve orada ön lobumda bir tümör olduğu ortaya çıktı."

Ciğerlerimden hava kaçır ve vücudumu soğuk bir titreme sarar.

Tümör.

Layla'yı hastanenin dışında ilk gördüğüm anın hatırası geri geliyor.

Ben

Aman Tanrım.

Dmitri teşhisini o zaman mı aldı?

Konuşamıyorum.

Nefes alamıyorum.

"Elanee, bana odaklan. Her şey yolunda." Elimi daha sıkı tutuyor.

Bu beni kafa karışıklığından hemen çıkarır. "İyi değil! Dmitri!

Bu doğru değil!" Öfke beni ateşliyor. "Bunun doğru olduğunu nasıl söyleyebilirsin?! Bu ne anlama geliyor ki? Sen... sen... hastasın! Ameliyat edemezler mi, yapamazlar mı..."

"Sakin ol," diyor dikkatlice beni kendine doğru çekerek. Ayağa kalkmaya çalıştığımı fark etmemiştim bile. Beni kucağına çekiyor.

"Sakin ol deme bana. Yapılabilecek bir şey olmalı. Beni böyle bırakamazsın!"

"Şşş," diyor ve başımı göğsüne yaklaştırıyor.

"Bana çocuk muamelesi yapma, Dmitri!" Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Ya da ben çok zayıfım. Birkaç dakika önce karşılaştığı kırık dökük küçük şeyi hatırlatıyor. "Bunu düzeltebiliriz, değil mi?"

Muhtemelen benim tepkim yüzünden bana daha fazla bir şey anlatmak istemiyor gibi görünüyor. Ama buna nasıl tepki vereceğimi nasıl düşündü? Gözlerimi kısıyorum. "Neden bana bunu söylemedin? Bunu duymak için çok kırılğan olduğumu mu düşündün?"

"Öyle değildi."

"Umursamadığımı düşündüğün için mi?"

"Elanee, bunların hiçbirisi değil," diyor sessizce.

"O zaman neydi?" diye soruyorum, artık öfkeli bir şekilde. Layla biliyordu, ama ben bilmiyordum... ve onun, benim sadece onun sağlam tutmaya çalıştığı kırılğan küçük bir şey olduğum halde, onun dayanağı olduğu için onu kıskanmaktan kendimi alamıyorum. "Yardım edebilirdim. Yardım edebilirim."

"Biliyorum," diyor, yine yüzümü avuçlayarak, ve bu sefer ben ona tutunuyorum.

"O zaman neden?" Sesim çatlıyor. Bana güvenmiyor muydu?

"Ameliyat olabilirim. Ama..." Yutkunur. "Seni kurtarana kadar bu konuda hiçbir şey yapmayı reddettim."

Kalbim deli gibi atıyor ve bir uçuruma doğru çığlık atmak istiyorum. Hayır. Dmitri'yi de alamazlar. Ama bir tedavisi varsa... ameliyat edilebiliyorsa...

Benim yüzümden tedaviyi reddetti...
Bunca zaman boyunca, hiç haberim
yoktu.

"Ama bu durumu daha da k t le tirir, değil mi? Hiç uyumadığını sanıyordum." Sesim titriyor.

Bunca zaman beni nasıl öncelikli tutmuştu ve ben onun fedakarlığının büyüklüğünün farkına varamamı tım?

G z ya larım yanaklarımdan s z l r. Bu adil değil; onu da alamazlar. "Bunu durdurmalısın. Yarın kavga yok. Şimdi doktora git ve..."

Beni öper ve onun talepkar varlığı bana her şeyi vermem için yalvarırken, d   ncelerim silinir. Onu öperken, onun almaya devam etmesine engel olamam.

A . Yoksun.
Korkmu .

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken vücudum onun vücuduna yaslanıyor, onu tamamen dokunmak istiyorum ve buna ihtiya ım var. Günlerdir yemek yemeden ve su içmeden geçirdiğim için ba ım dönüyor ama bunu görmezden geliyorum. Şu anda tek ihtiya ım olan şey Dmitri ama o geri çekiliyor.

Kucağına otururken sertle mi  penisini hissedebiliyorum ve yüzündeki ifade, işkence çeken bir acıdan Dmitri'nin yaydığı sahiplenici erkeklik duygusuna d n     .

"Aklına bir şey gelmesin, günlerdir bir şey yemedin," diyor.

"Ve sende bir tümör var..." Bu sözler benim ağzımdan çıkınca kulağa pek doğru gelmiyor ve bu acı gerçek hala kafama tam olarak yerle mi  değil. Ama o hemen parmaklarını saçlarımdan arasına geçirip ba ımı geriye doğru çekiyor, bu yüzden ona bakmaktan başka seçeneğim yok.

"Hiçbir şey seni sikmemi engelleyemez, Elanee. Bir tümör bile. Seni engelleyebilecek tek şey, yemek yemen gerektiği gerçeği," diyor.

Ona yan gözle bakıyorum ve ne yaptığını görebiliyorum, dikkatimi dağıtıyor, her zamanki gibi acımı zevke d n     r yor. Ama bu sefer farklı.

"Korkuyorum, Dmitri," diye ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum. Hem onun hem de benim için.

Biz tamamen mahvolmuş iki insandık, ama yine de tek umursadığım şey oydu.

"Biliyorum," diyor ve saçımı yavaşça bırakıyor.

"Acıyor mu?" diye soruyorum, parmaklarımı alnına dokundurarak gizli düşmanı yokluyorum.

Elimi tutup avucumun içini öptü. "Baş ağrısıyla başladı, ama diğer semptomlar şimdi daha belirgin."

"Belirtiler mi?" diye soruyorum, korku göğsümü sıkıştırıyor. Odaya fırtına gibi girdiğini düşünüyorum. Layla, onun kendinde olmadığını söylerken bunu mu kastetmişti?

Daha fazla bilgi vermek istemiyormuş gibi gözlerini kaçırıyor. Ama onu bana bakmaya zorluyorum. "Dmitri, bu konuda beni daha fazla karanlıkta bırakamazsın."

Yutkunur ve başını sallar. "Doktor, davranış değişiklikleri ve agresif patlamalar fark etmeye başlayabileceğimi söyledi. Uyuşukluk. Görme ve koku bozukluğu," diye bir liste saymaya başlar. "Hafıza kaybı. Motivasyon eksikliği. Gerçekten oldukça etkileyici bir liste."

O şaka yapmaya çalışırken ben kaşlarımı çattım, ama birdenbire küçük ipuçlarını hatırladım. Okuduğu tıp kitabı. Lev'de, o adamın elini kırdığında ve kendinde değilmiş gibi görüldüğünde. Sürekli burnunun köprüsünü çimdikliyordu, ama ben bunun yorgunluğundan olduğunu düşünmüştüm. Her zaman işaretler vardı. Sonra, en endişe verici olanı aklıma gelir ve elini tutarım. "Bana dokunmaya çalıştığında elin neden donmuş gibi görünüyordu?"

Çenesi seçiriyor ve yine benden gerçeği saklamaya çalıştığını anlayabiliyorum. Ama itiraf ederken daha iyi düşünür. "Çünkü motor becerilerimi de etkileyebilir, hatta bazen felce neden olabilir. Çoğunlukla uyuşukluk yaşıyorum, ama bazen yürürken bile etkili oluyor."

Kalbim mideme iner. "Yarın dövüşemezsin! Aklını mı kaçırdın sen?"

Yüzünde kibirli bir gülümseme belirir ve şu anda bunu bana karşı nasıl kullanabildiğine dair ne diyeceğimi bilemem.

"Hayatım, tüm hayatım boyunca bu dövüşü bekledim. Ne sen ne de bu tümör beni durdurabilir."

Onun erkeksi gururunu ve aptallığını nefret ediyorum ve yarınki kavga konusunda fikrini değiştiremeyeceğimi zaten biliyorum. Dmitri Volkov'u herhangi bir şeye ikna etmeye çalışmak, kafamı duvara vurmak gibiydi. Eli, Teksas'ta bana verdiği, boynumdaki kolyeye uzanıyor. Bakışları göğüslerime kayıyor, muhtemelen bana taktığı piercingleri düşünüyor.

Hâlâ dövüşmeyi seçiyorsa, bunu tek başına yaparsa canı cehenneme.

"Yarın seninle gelmeme izin ver," diyorum nazikçe.

"Kesinlikle hayır. Onun sana bir daha bakmasına izin vermeyeceğim."

Çenesini avuçlarım, parmaklarımın altında kirli sakalları batıyor. "Bu işte birlikteyiz, değil mi? Bu sadece senin mücadelen değil Dmitri, ikimizin mücadelesi. Gözlerindeki ışık söndüğünde yanında olmak istiyorum. Ve senin hayatta kalman için orada olacağım."

Çenesi seğirdi. Benimle tartışacak sandım, ama bunun yerine, "Peki ondan sonra ne olacak?" diye sordu.

Nefesim rahatlar, bu sefer bana karşı direnmediği için minnettarım. Ama onu bu kadar yorgun görmek de beni üzüyor. Sadece onun için olsa da kararlılığımı bir kez daha pekiştiriyorum.

Sadece o beni uçurumun dibinde bulabilir ve saçımdan tutup beni geri çekerek bir kez daha savaşmamı sağlayabilir.

Birçok yaram, izim ve tekrarlayan ıstırabım var. Ama tek ben değildim.

En azından birbirimize sahibiz.

"Sonra... iyileşiriz. Birlikte."

DMITRI

"Kadınını ya da yardımcısını yanında getirmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi Luca, Elanee ve Layla'ya atıfta bulunarak, ayrı arabalara binerken. Toplamda üç araba var. Lorenzo ve o, av köpeklerinden biriyle aynı arabayı paylaşıyorlar. Bir av köpeği beni, Elanee ve Layla'yı götürüyor, diğerleri ise arkamızdaki arabada takip ediyorlar.

Dün gece, uzun zamandır ilk kez birkaç saat uyuyabilmişim. Elanee'nin içine gömülmek ve benim için mükemmel bir şekilde yaratılmış bu kadının her santimini sahiplenmek istedim. Ama o çok hasta ve zayıftı. Hiç olmadığı kadar kötü durumdaydı.

İçeri girip onu o halde gördüğümde, milyonlarca parçaya ayrıldım. Onu bir daha öyle görmek istemedim. Mücadele gücü bedeninden kaçmış, geriye sadece bir kabuk kalmıştı ve ne olursa olsun, onun bu durumdan tek parça halinde çıkmasını sağlayacaktım. Bir parçam, bunun için benim de hayatta kalmam gerektiğini zaten biliyordu.

Artık onun acısı ile benim acım birbirinden ayrılamaz. Artık onun bensiz benim onsuz olduğum gibi olacağını anlıyorum.

Arka koltukta otururken parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçiriyor ve sabahın karanlık saatlerine bakıyor. Her zamanki krem rengi tonlarıyla tam bir tezat oluşturan, tamamen siyah bir pantolon takım giyiyor.

Dün gece, dedemden iki cevapsız arama vardı. Her zamanki akşam yemeği için bu gece annemin evinde olmayacağımı öğrendikten sonra bir sesli mesaj da bırakmış. Sanki bir terslik olduğunu biliyormuş gibi, sesli mesajı "Aptalca bir şey yapma, evlat" diyerek bitiriyor.

Ama bu, onun da beni önemseydiğini hatırlatıyor. Ve ne olursa olsun, bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi.

"Siz tüm yol boyunca köpeklerin arkasında kalın," diyorum ikisine de: Arkamdaki aynadan bana bakan köpek.

İtalyan mafyasına güvenmek zorunda kalacağım bir durumda olacağımı hiç düşünmemiştim, ama hayatta daha garip şeyler de olabileceğini düşündüm.

"Sen onun canına okuyorsan ben de öyle yaparım. Tehlikede olduğunu düşünürsem araya girerim, o yüzden beni tehlikede hissettirme." Elanee ısrar ediyor.

Ona sertçe bakıyorum. "Elanee, ben ciddiylim."

"Ben de," diyor meydan okurcasına. "Bu iş ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk ameliyata girebilirsin."

Layla'nın kaşları yukarı kalkar ve sırtışını gizlemeye çalışır.

"Birini motive etmeyi gerçekten iyi biliyorsun, değil mi?" diye onu azarladım.

"Kız kardeşim arabadayken seni tatlı sözlerle *motive* edeceğimi mi sanıyorsun?" diye sorar.

"Ben öyle olmasını tercih ederim," diye hemen cevap veriyorum.

"Ben öyle olmasın isterim," diye araya girer Layla.

Bir zamanlar buna gülerdik belki, ama şimdi kasvetli hava çok ağır ve kırılması zor.

Şehirden çıkalı otuz dakikadan fazla oldu ve güneş yavaş yavaş doğmaya başladı. Elanee'nin başparmağının elimde dolaştığını hissederek onu izliyorum, dokunuşunu hafızama kazıyorum.

Ana yoldan sapıp nehir kenarındaki dar bir toprak yola giriyoruz. On dakika sonra, yapraksız bir ağacın altında park etmiş iki araba görüyoruz. Altı adam bekliyor, hepsinin ağzında puro var. Biri omuzlarında duran beyzbol sopasını ellerinde sallıyor.

Arabalarımız duruyor ve ışıklar sönüyor. Burada hiçbir şey yok. Sadece bir nehir, cansız bir ağaç ve daha da önemlisi, hiçbir tanık yok.

Elanee'nin bakışları ona yöneldiğinde elimi daha sıkı tuttu. Aslan sadece düşük bel bir kot pantolon giyiyordu, bu yüzden çeşitli yara izleriyle dolu gövdesi ortada duruyordu. Elanee'nin elini tutmaya devam ederek Luca'nın yanına geçiyorum. Lorenzo, her zamanki gibi bir kalkan gibi onun önünde duruyor. Av köpekleri ve Aslan'ın adamları birbirlerini süzüyorlar. Aslan, av köpeklerinin maskelerini işaret ederek gülüyor.

"New York. Ne kadar teatral. Benim geldiğim yerde erkekler maskelerin arkasına saklanmazlar."

Sonra Aslan, Luca'yı işaret ederek tanıştırır gibi şöyle der: "Düşündüğümde daha gençsin."

"Ve benim bölgemde iş yapmana izin yok," diye soğuk bir şekilde cevaplar Luca.

Aslan bu söz üzerine gülümser, ama sonra Elanee ve beni fark edince yüzündeki ifade değişir.

"Bu işte senin de parmağın var mı diye merak ediyordum. Belki de seni hafife almışım, seni küçük pislik. Bana bu yıllar boyunca ne kadar para kaybettirdiğini biliyor musun?" diye alaycı bir şekilde sorar.

"Ben sadece vızıldayan bir sinek olduğumu sanıyordum?" Kibirli bir şekilde gülümserim.

O da daha çok hırçın bir sırtışa benzeyen çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kırık bir oyuncak için epey çaba harcadın. Ama patronuma eli boş dönemem. O yüzden bunu kolaylaştıralım," dedi Luca'ya bakarak. "Silah yok. Çıplak eller. Ölümüne. Kazandığımda, silah kaçakçılığına devam etmek için küçük bir izin belgesi alacağım ve sen de benden çaldığın her lanet parçayı geri ödeyeceksin."

"Tam olarak değil," der Luca, dikkatini tekrar bana çevirerek. "Sen benimle dövüşeceksin," diye araya girerim.

"Ama ben senin işine karışmak istemiyorum," diyor Aslan, hiç etkilenmemiş gibi. "Senin çalıştığın o küçücük kübik odalarda ne işim olabilir ki?"

"Benim adıma savaşacak mı?" diyor Luca, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Kimsenin onun adına savaşmasına gerek yoktu, ama anlaşmamız böyleydi.

"Senin hep istediğin bu değil miydi, baba?" diye onu kışkırtmak için söylüyorum.

Cevabı yavaş ve hesaplıdır. Çünkü Aslan her türlü mücadeleyi kazanmak ister. "Seni uzun zaman önce terk ettim evlat, çünkü annen gibi zayıfsın. Ne zaman boyun eğmen gerektiğini öğrenmelisin," der ve purosunu bir nefes daha çeker.

Geçen sefer beni hazırlıksız yakalamıştı ve vücudumda ara sıra uyuşma ve felç olduğu için onun merhametine kalmıştım. Bugün kaderin benim tarafımda olduğunu umdum. Aslan'ın, özellikle de seyircisi varken hiçbir meydan okumayı geri çevirmeyeceğini

, özellikle de seyircisi varken Aslan'ın bir meydan okumayı geri çevirmeyeceğini biliyordum.

Kibirli bir gülümseme takınıyorum. "Bugün seni öldürdüğümde, şartım, adamlarının benim ilişkili olduğum ailelerin peşine düşmemesi. Kimse New York'a gelmeyecek."

O gülüyor. "Gerçekten bir şansın olduğunu mu sanıyorsun, evlat?" Luca ile bana bakıyor ve ne kadar ciddi olduğumuzu fark edince gülümsemesi kayboluyor. "Peki, hadi bu okul bahçesindeki saçmalığı oynayalım. En azından bir vuruş yapmaya çalış."

Soğuk parmaklar benimkilerin arasına girer ve ben Elanee'ye dönerim. "Sana köpeklerin arkasında kalmanı söylemiştim," diyorum sertçe. Bronz rengi geyik gözleri bana odaklanır, ama onun bu kadar yakınında durmanın onun için korkutucu olduğunu anlayabiliyorum.

"Bana geri dön. Söz ver," der, kalın kirpiklerinin arasından bana bakar.

Alnımı onun alnına dayayıp, alnının sıcaklığını hissederek, bana güç vermesi için onun soluduğu havayı soluyorum. Vücudum beni yüzüstü bırakmazsa, bunu başarabilirim. "Sana geri döneceğim. Her zaman."

"Bu boktan durum midemi bulandırıyor," diyor Aslan, arabalardan uzaklaşıp açık alana doğru ilerlerken.

Elanee'yi öpüp elini bırakıyorum ve ona doğru yürüyorum. Onu görmekten nefret ediyorum, ama bu durumda tuhaf bir şeyler var. Onu, diğer işlerinden dikkatimi dağıtmak için yem olarak kullandı. Belki de onun için İtalyan mafyasıyla işbirliği yapacağımı tahmin etmemişti.

Omuzlarını silkiyor ve gevşek, uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden geriye atıyor. "Bakalım neyin var, evlat."

Onun küçümseyen ses tonu beni sinirlendiriyor. Ama ben çocuk değildim ve onun oyununa gelip, kısa temperli olduğum için sık sık yaptığım gibi hemen atlamayacaktım. Garip bir şekilde, bugün bu durum karşısında sakin ve huzurlu hissediyordum. Onun tavrını değerlendirip, zayıf bir nokta arıyordum. Ne yaptığımı fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü bana çekici bir gülümseme attı. "Demek sadece kas gücü değil, ha? Hadi, bana soracak soruların var gibi görünüyor."

Onunla konuşmaktan nefret ediyorum, ama bugün öleceği için, kesin cevapları alabileceğim tek zamanın bu olduğunu düşündüm.

"Neden bunca yıl sonra şimdi ortaya çıkmaya karar verdin?" diye soruyorum, birbirimizin etrafında dönmeye başlarken.

"Belki de kızımın tatlı amcığını özledim," dedi korkunç bir gülümsemeyle. Kendimi tutamadan üzerine atıldım. Onun ona bakışından nefret ediyordum. Onunla konuştu. *Onu incitti.*

Onun boyuna göre hızlıdır, ama bu beni ikinci kez şaşırtmaz. Arkasına geçip dizinin arkasını tekmelerim. Ama düşmez, bunun yerine dirseğini geriye doğru savurur. Yüzümü korurum ve onun darbesini saptırmak için zar zor sıkı tutarım. Ayrılırız ve tekrar birbirimizin etrafında döneriz.

"Belki Rusya'da sıkıldım," diye şarkı söyler gibi konuşur ve bu sefer ilk hamleyi yapar. Ama yavaştır, Aslan'ın vahşiliğiyle ilgili söylentilere hiç benzemiyor, ya da belki de sadece benimle oynuyordur. Bir an için geri çekilirim ve tekrar zayıf noktalarını ararım.

Diğerleri birbirlerine bakıyor, rakip çeteler kavgayı izliyor ama birbirlerini de izliyorlar. Elanee, ellerini göğsüne sıkıca bastırarak Lorenzo'nun arkasında duruyor. Güneş, saçlarına altın rengi bir ton yaymaya başlıyor ve çenem gıcırdamaya başlıyor.

Onu ikimiz için de öldürmek zorundaydım.

Gözüme çarpan tek şey bu değil. Aslan'ın evlilik parmağındaki altın yüzüğü fark ediyorum. Topladığım istihbarata göre, yeniden evlenmemiştii. Öyleyse neden yüzük takıyordu? Bir şeyi gözden kaçırmış mıydım?

Yine saldırıyor ve hızında ve gücünde bir fark var, sanki kasıtlı olarak bir seviye yükselmiş gibi. "Belki de tek yaşayan varisim bu kadar sıkıcı olduğu için onu yok etmek istedim!" diyor hayal kırıklığıyla.

Darbesini kaçırıp iki kez yan tarafına vuruyorum, ama o neredeyse hiç irkilmiyor. Avantajım hızım, ama bu tek başına yeterli değil. Önce onu yormam gerekecek. O yumruk atıyor, ben de kasten darbeyi alıp karşılık olarak üstten yumruk atıyorum.

Ağzımda kan patladığını hissediyorum ve ölümcül bir gülümseme atıyorum. "Çok konuşuyorsun." Kanımı yere tükürüyorum.

O da gülümser, kendi ağzı da kan içinde, kanı siler. Bana işaret eder, sanki rahatça yürüyüşe çıkmış gibi bir ayağını diğerinin önüne koyar. "Yalan söylemeyeceğim evlat, benim için geleceğini sanmıştım. Rusya'ya geleceğini sanmıştım."

"Orada benim için hiçbir şey yok," diyorum açıkça ve bakışlarında bir değişiklik oluyor. Bu onu daha da kızdırıyor.

Orada olan tek şey Elanee'ydi. Ama belki... belki o kadar bencil ki, benim onu görmek *isteyeceğimi* düşündü.

"Neden annem ve beni almaya gelmedin? Kolayca gizlice girip çıkabilirdin."

O gülüyor. "Büyükbaban sana hiç anlatmamış. Bir daha Amerikan topraklarına ayak basmamam karşılığında beni satın almak için zorlu bir pazarlık yaptı. Seni ve hayatımın aşkını rahat bırakmam için. Para konuşur, evlat, eminim sen de biliyorsundur."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyorum. Büyükbabam bizi korumak için onu satın mı almıştı? Bana hiç söylememişti. Bunca zaman, Bratva'dan korktuğunu sanıyordum, ama o bizi korumak için elinden geleni yapmış.

"Ama bu küçük ateşkes, New York'ta operasyonları başlatmakla görevlendirildiğimde sona erdi. Bu süreçte seni öldürebilmem sadece ek bir avantaj."

Zihnim karışır ve o saldırırken görüşüm bulanıklaşır.

Siktir.

Görme bozukluğumla mesafeyi ölçmeye çalışırken çarpışmaya hazırlanıyorum ve ondan kaçmaya çalışıyorum. Yumruğu burnuma çarpıyor ve momentumla geriye savruluyorum, ama o çoktan beni yakalamış ve göğüs kafesime dizini vuruyor. Beni yere itip boğazımı sıkarken hırıltılı nefes alıyorum.

Nefes nefese kalıyorum ve tekrar ayağa kalkmaya çalışırken toprağa öksürüyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve bu lanet olası hastalığı lanetliyorum, beni bu kadar derinden etkiliyor.

"Neden tereddüt ediyorsun?" diye homurdanır. "Yaşlı babanı öldürmek istemiyor musun? Yoksa bu yeterli bir teşvik değil mi?" diye bağırır, artık öfkeli bir halde.

Lorenzo ve Layla Elanee'yi tutarken, kalın kirpiklerimden yukarıya bakıyorum. Elanee benim adımı haykırıyor, ama sesim sadece

ses dalgaları halinde geliyor.

Luca kollarını kavuşturmuş, beni hasta bir adam gibi izliyor.

Ölü bir adam.

"Belki de bahsi yükseltmeliyiz?" Aslan diyor ve ona dönüp baktığımda, bir bıçak çıkardığını fark ediyorum. Hile yapması beni şaşırtmıyor.

Yaralı hayvanların özelliği, en çok acı çektikleri anda en çaresizce savaşmalarıdır.

Onun için savaşırdım.

Bu lanet olası hastalığa karşı.

Babama karşı.

Onu ya da geleceğimizi incitmeye cüret eden her şeye karşı.

O bıçağı indirmeye çalışırken, ben yumruk büyüklüğünde bir taş alıp onun önünden yuvarlanarak kaçtım. Birkaç saniye içinde ayağa kalktım ve o bu hareketime gülmüş gibiydi. Yaranmış vahşi bir hayvan gibi öfkemi dışa vurmaya başladım. Vurabileceğim tüm hayati noktaları gözden geçirdim.

Ölmesini.

Onun ölmesini istiyorum.

"Ya da belki de annen için geri geldim," diyor ve bıçağı tekrar sallıyor. Bıçak boğazıma yaklaşıyor ama ben hızla yana kaçıyorum. Kayayı diz kapağına vuruyorum ve onun ulaşamayacağı bir mesafeye sıçırıyorum. O homurdanıyor ve omzumu yakalamaya çalışıyor ama ben onun tutuşundan kurtuluyorum ve göğsüme aldığı darbeyi kıl payı geçiriyorum.

Şu anda onun arkasındayım ve bu, kayanın sivri ucunu kafasının arkasına vurmak için ihtiyacım olan fırsat. O öne doğru eğilir ve kan hemen sırtından aşağı sızmaya başlar. Hareketleri yavaşlamıştır ama yine de bana dönerek çılgın bir gülümsemeyle bakar.

"Ya da belki de buraya sana gerçek bir erkek olmayı öğretmeye geldim," diyor, kafasının arkasındaki yaraya dokunup kırmızı kanı silerek. Adamları, Hounds ile aynı anda silahlarını çekiyorlar, ama Aslan ellerini kaldırıyor. "Hayır, bu aramızda kalacak."

Layla, Elanee'yi arabaya geri sokmaya çalışıyor ama o, yüzünde acı dolu bir ifadeyle, meydan okurcasına yerinde kalıyor. Onun gelmesine izin vermiştim ama şimdi keşke isteğini görmezden gelseydim diyorum.

Sol kolum uyuşukluktan iğne batıyormuş gibi hissediyorum ve sağ elimle kayaya tutunuyorum, vücuduma öfkeleniyorum.

Güneş ışığı gözlerimi kamaştırıyor ve son birkaç aydır sürekli yaşadığım migren ağrıları yüzünden başımı ikiye bölüyor, ama benim gözümde tek bir şey var.

Kan.

Daha fazlası olmalı.

Bedelini ödemeli.

"Görünüşe göre seni hafife almışım. İçinde hala bir katil var," diyor Aslan gülümseyerek. "Bana geri dönebileceğini biliyordun. Belki de sadece zeki olduğunu düşünmüştüm. Ama böyle bir savaşçı ruhuyla, Bratva'da başarılı olursun."

Çıplak ayaklarına kan tükürdüm. "Ölmeyi tercih ederim."

Bu hareketten pek etkilenmemiş gibi görünüyor ama gülümseyerek şöyle diyor: "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Bıçağı fırlatıyor ve ben kaçmak için çok geç kalıyorum, bıçak sol omzuma saplanıyor ve beni geriye doğru savuruyor. Aslan üzerime atılırken kaya yere düşüyor ama ben acı içinde bıçağı hızla çıkarıp karnını kesiyorum.

Ben daha aşağıya vurup uyluk damarını hedef alarak uyluğuna doğru ilerlerken, o bir anlığına geriye sendeledi, elini karnına koydu, ama bıçak momentumla elimden kaydı. Kan fışkırdı ve sonunda o sendelemeye başladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ona saldırırken tekrar taşı kapıp kafasına vuruyorum. Benimle boğuşuyor ve toprakta yuvarlanıyoruz. Beni tekmeliyor ama ben ivmeyle toprakta kayıp, yaralı bir hayvanın üzerine atlayan bir avcı gibi tekrar saldırıyorum. Ve o yaralı, hatta kanıyor.

"Onu incittiğinde komik olduğunu düşündün!" diye bağıriyorum. Üstüne çıkarken gözümde kırmızıdan başka bir şey görmüyorum. Beni itmeye çalışıyor ama ben tekrar vuruyorum. Bu sefer beni tekmelediğinde ayaklarına saldırıyorum. Tek görebildiğim Elanee'nin yüzü ve ayaklarının parçalanmış hali. "Onun baharını elinden alabileceğini mi sandın?"

Kayayı onun ayak başparmağının kenarına sertçe vuruyorum. Kaya kırmızı lekelerle kaplanıyor ve diğer ayağıyla beni tekmelediğinde kan fışkırıyor. Kopan ayak parmağına kısa bir bakış atıyorum.

"Annemi işkence ettin ve onu bir kabuk haline getirdin!" diye bağıyorum ve tekrar saldırıyorum. İçeri ve dışarı. Öfke beni bir ilmek gibi sarıyor ve her şey bulanıklaşıyor. Diğer ayağındaki ayak parmağını da koparıyorum. Karnı, yüzü ve uyluğu kanlar içinde.

Ama o gülümsüyor. Çılgınca. Acımasızca. Bu da beni daha da öfkeliendiriyor.

Vurdum, vurdum, vurdum, yerde duran bıçağı tamamen unutarak, tüm gücümle ona tekrar tekrar vurmaya çalıştım.

Bang.

Bir silah sesi duyuldu ve ben şaşkına döndüm. Ardından birkaç silah sesi daha duyuldu ve aşağıya baktığımda göğsümden vurulduğumu soğukkanlılıkla fark ettim. Farkına varmam biraz zaman aldı ve Aslan'ın adamlarının düştüğünü fark edince arabaların olduğu yöne kısa bir bakış attım. Ayrıca adamlarından birinin arabadan kayarken silahını bana doğrulttuğunu gördüm. Aslan'a tekrar saldırmak için öne doğru sendeledim, ama ona baktığımda, aslında ona baktığımda, onun neredeyse bilincini yitirmiş olduğunu fark ettim.

Şok içinde onun yanına diz çöküyorum. Elanee uzaktan benim adımı haykırırken her şey duruyor ve sessizleşiyor. İnanamadan babama bakıyorum, onun bakışları benimkinden sapmıyor. "Ben..." Kan kusuyor. "Ben..." Daha fazla kan. Bana uzanmaya çalışıyor gibi görünüyor. "Gururluyum."

Ne?

Ne.

Siktir.

Kaşlarım çatılır ve vücudum öne doğru eğilir. Yere düşmeden biri beni yakalar ve tek gördüğüm siyah renktir — istemeden cenaze kıyafeti giymiş bir kadının rengi.

ELANEE

Dmitri'nin hastane yatağında yatarken uyanmasını bekliyorum. Dmitri'nin bu yönünü hiç görmemiştim. Daha önce Connor ve Candy'yi öldürdüğünü görmüştüm, ama Aslan'a yaptığı vahşet, sadece vahşi, dengesiz bir adamın yapabileceği bir şeydi. O sadece canavarı *öldürmedi*, onu paramparça etti.

Her şey çok hızlı oldu ve onun ayak başparmaklarını tek tek kesmesini izlerken gözyaşlarımdan neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Bu korkunç ve iğrenç bir durumdu, ama aynı zamanda benim ödediğim bedeli onun da ödediği için minnettarlık ve rahatlama hissettim. O anda, bunu görmekten zevk aldığım için kendimden tiksindim, ama sonra Aslan'ın adamlarından biri Dmitri'yi vurdu ve ortalık cehenneme döndü.

Düşünmedim, sadece koştum ve Dmitri yere düşerken onu yakalamayı zar zor başardım. Mermi onu delip geçti ve şans eseri kalbini ıskaladı.

Luca ve adamları temizlikle ilgilenirken, Lorenzo Dmitri, Layla ve beni hastaneye götürdü. Sorguya çekildik, ama onların Luca'nın emrinde olduklarını varsaymak mantıklıydı, çünkü bize bunun bir sokak soygununun ters gitmiş hali olduğunu söylediler.

"Bu herifin kediden daha fazla canı var," dedi Layla, odanın diğer ucunda kollarını göğsünde kavuşturmuş otururken. İkimizin de tek yapabileceği şey eve gidip duş almaktı. Dmitri'nin kanı siyah pantolon takımımın üzerine bulaştığı için ilk ben duş aldım. Yıllardır ilk kez siyah giyinmişim ve bu son kez olacaktı.

Vurulalı bir gün olmuştu ve uyanana kadar her dakikayı saydım.

"Uyanacak," diyor Layla kendinden emin bir şekilde, ama onun da endişeli olduğunu biliyorum. "O pislik en azından inatçıdır.

Üniversitede daha sorunlu bir adamla karşılaşamazdık, denesek bile."

Şimdi ona bakıyorum. "Onu bu duruma düşürdüğüm için benden nefret etmiyor musun?"

Aslan, ikimizin de yok etmesi gereken bir şeytan haline gelmiş olabilir, ama kardeşim tüm bu zaman boyunca Dmitri'nin yanında sadık kalmıştı. Benden biraz nefret etmiyor muydu?

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Sanki o kendini bu duruma sokmazmış gibi. Aslında, bundan sonra onunla ilgilenmen lazım ki bu kadar pervasız davranmayı bıraksın. Koruması gereken bir itibarı var."

Beni affettiği için onun cömertliğine ağlamak istiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, başkalarını suçlamaktan bıktım. Kendimi suçlamaktan bıktım. Yorgunum. Ve yıkılmış durumdayım. Ama bir zamanlar üzerimde duran gölge artık o kadar yoğun görünmüyor. Mücadele etmek kolay olmayacak, ama bu adam yanımda olduğu sürece başaraabileceğim. Dmitri'ye tekrar bakıyorum.

Bunu birlikte yapabiliriz.

Sosyal çevrelerde "sokak soygunu" hakkında dedikodular yayılmış olsa da şaşırırmam. Garip şeyler her zaman olur ve dedikodularla birlikte gerçeklerden biraz uzaklaşır.

Dmitri'nin eli seğirir ve ben dikkatle ona bakarım. "Dmitri?" diye fısıldarım.

Lütfen uyan.

Lütfen uyan.

Lütfen uyan.

Kalın kirpikleri açılır ve sersemlemiş bir şekilde odayı tarar. Rahatlama hissi beni kaplar ve sonunda mavi gözleri beni bulur. "Cricket?"

Layla saniyeler içinde yanıma gelir ve aptal gibi gülümser. "Şeytanın bile seni istemediğini biliyordum."

"Layla," diye azarlıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar, açıkça kafası karışmış durumda. Muhtemelen tüm o ilaçlar yüzünden. Ona bilmesi gereken tek şeyi söylerim.

"O öldü, Dmitri," diye fısıldarım ve o içini çekerek vücudundaki tüm gerginliği bırakır. Sanki omuzlarındaki yük

sonunda kalkmış ve muhtemelen hayatında ilk kez dinlenebiliyor. Gözlerini kırptırır ve oturmak için kendini sürükler, ama aniden neden hastane yatağında olduğunu fark etmiş gibi yüzünü buruşturur.

"Ve sen vuruldu, seni aptal," diyor Layla omzumun üzerinden.

"Layla." Onu azarlıyorum.

"Bir yılda iki kez," diye şikayet ederken, hala kendini yukarı itmeye devam ediyor.

"O da var, ama bu yaraların iyileştikten sonra, yine de tümör ameliyatı olman gerekecek," diyor Layla, gerekenden daha fazla küstahça.

O yenilgiyi kabul eder ve bana bakarak oturmaya çalışmayı bırakır. "Neden önümüzdeki birkaç ay çok uzun geçecekmiş gibi hissediyorum?"

Küçük bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Çünkü öyle. İyileşmen biraz zaman alacak. Ama başaracağız."

Elimi onun diğer elinin üzerine koyuyorum. Böyle düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum, ama içimden bir parça, onun zayıf düşmüş hali sayesinde, bir kez olsun ona bakma fırsatı bulduğum için neredeyse minnettar.

Ne kadar karmaşık olursa olsun, bunu birlikte çözeceğiz. Çünkü hayatımda ilk kez, bir geleceğim olabileceğini fark ediyorum.

ELANEE

"Evet, daha sağlıklı beslenmelisin," diye Dmitri ile tartışıyorum ve elinden viski bardağını alıyorum. "Ve hayır, içki içmeyeceksin. Hâlâ iyileşme sürecindesin ve birkaç hafta sonra ameliyatın var. Bunu nasıl ciddiye almazsın?" diye soruyorum, bir elimi belime koyup onun önüne geçiyorum. O ofis koltuğuna oturuyor. Ben de dizüstü bilgisayarını kapatıyorum. "Ve çalışmıyorsun. İyileşene kadar her şeyle büyükbaban ilgileniyor, o yüzden burnunu sokmayı bırak."

Hoşnutsuzlukla homurdanır. Bir hafta hastanede kaldı ve dairesine döneli iki gün bile olmadı ama şimdiden kendini meşgul etmeye çalışıyor.

Dmitri beni kucağına çeker. "O zaman beni başka şekillerde eğlendir."

Onu geri itiyorum. "Dmitri Volkov, seks yapmayacağız."

Yüzünde yavaş ve şehvetli bir gülümseme belirir. "Bu koltukta oturmaya devam edersek o kadar da kötü olamaz."

Bunu düşünürken içimi bir sıcaklık kaplar, ama hemen bu düşüncüyü kafamdan atarım. "Seksin sadece tek bir yerde ve tek bir pozisyonda yapılabileceğini düşünüyorsan, kafayı yemişsin."

"Hmmm," der, saçımın bir kısmını geri iterek kaprisli bir şekilde. "Denemeden bilemeyiz."

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Hastanede çok uyuyan halini oldukça beğendim."

"Senin itaatkar tarafını oldukça beğeniyorum," diyor şehvetli bir şekilde.

Bu ima karşısında amım zonkluyor, çünkü bu adam beni her pozisyonda cezalandıracak ve muhtemelen bu yüzden iç kanama yaşayacağım.

"Dmitri, yemin ederim..."

Dairesinin interkomu alar. Kaşlarım çatılır. "Birini mi bekliyorduk?"

O, kayıtsızca omuz silkiyor. "Senin için küçük bir hediye hazırlamış olabilirim?"

Gölümsemesine güvenmiyorum çünkü Dmitri Volkov yaramazlıktan başka bir şey değildir.

"Yaralı bir adama kapıyı açtırmazsın, değil mi?" der, dudaklarını bükerek, ben de gözlerimi deviririm.

"Oh, şimdi birdenbire iyileştiğini mi kabul ediyorsun?" diye alay ediyorum ama kapıyı açmak için onu itiyorum. İnterkomu açıyorum ve Layla'yı görüyorum. Onu içeri alıyorum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve pijamalarımın bakıyorum.

Dmitri gülümseyerek ayakta duruyor ve kitaplığa yaslanarak bekliyor.

"En azından bana söyleseydin, başka bir şey giyebilirdim," diye şikayet ediyorum.

Kollarını kavuşturur. "İki gündür o pijamaları giyiyorsun. Hiçbir şey seni onları değiştirmene ikna edemedi, Cricket, kız kardeşin bile."

Yanaklarım kızardı. Tamam, belki çok rahatlamıştım, ama çoğunlukla uyuyorduk. İkimiz de bu kadar derin uyuduğumuzdan beri sanki bir asır geçmiş gibi geliyordu.

Kapıyı açtım ve şoktan ağzım hemen açık kaldı. Midem, karmaşık duygularla doldu. Alt dudağım titremeye başladı ve sesimdeki titremeyi saklayamadım. "Anne?" diye boğuk bir sesle sordum. "Baba?"

"Aramak için çok zaman harcadın," diye annem beni azarlar ama beni kucaklayarak sarılır. İnanamadan Layla'ya bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölür ve ben de annemi sıkıca sararım. Onları beş yıldır görmemiştim. Babam gelir ve ikimizi de kucaklar.

Suçluluk, rahatlama ve acı duyguları içimi kaplar. Onlarla daha önce konuşmadığım için suçluluk duyarım.

Onları tekrar kucaklayabildiğim için rahatlamıştım.

Arada geçen tüm zamanı kaybettiğimi kabul etmekten acı duyuyorum. Ama şimdi buradalar.

Annem beni geri iter. "Şimdi sana bakalım, olur mu?"

"Rusya'dayken aramadığın ve şehre döndüğünü haber vermediğin için sana kızgın olmadığımı sanma," diye babam azarlıyor.

Gözlerim doluyor ve yanaklarımdan yaşlar akıyor, onlar da endişeyle birbirlerine bakıyorlar. Onları endişelendirmemek için gülümserken gözlerimi siliyorum. O sırada Dmitri arkamdan yaklaşıyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Benim güvenli alanım. Her şeyin yoluna gireceğini hatırlatan yer.

"Özür dilerim," diye patladım ve sonra düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım. "Daha önce aramadığım için gerçekten utanıyorum, sonra zaman geçti..."

"Bu yeterli bir mazeret değil," der babam sert bir sesle.

"Patrick," diye annem onu azarladı ve karnına dirsek attı.

"Ama en azından şimdi o burada," diye araya girer Layla.

Dmitri arkamda duruyor, çalkantılı duygularım için sağlam bir dayanak. Başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve annem ikimizi sırayla bakıyor.

"Yine de ikiniz hakkında şaşırdığımı söyleyemem."

Kaşları havaya kalkar.

Gözlerini devirir. "Sanki üniversite boyunca birbirinize gözle tecavüz etmemişsiniz gibi."

Layla ve ben karışık bir kahkaha atıyoruz. "Anne, az önce 'göz sikkemek' mi dedin?" diye soruyor Layla.

Ancak babam pek etkilenmemiş görünüyor. Zamanla, Dmitri'nin benim dayanağım olduğunu anlayacaktır. Ve bu sırrı mezara kadar götürecek olsam da, zamanı geldiğinde Dmitri'nin yanında olmaktan başka bir seçeneğim olmadığını göreceklerdir.

"İçeri gelip kahve içmek ister misiniz?" diye soruyorum ve içeri girmeleri için işaret ediyorum. Tüm bunlar yüzünden... bu, iyileşmek ve hayatıma devam etmek için elimden gelenin en iyisini yapmam için ihtiyacım olan son parçaydı.

Ailem eğlence odasına girerken, kendinden çok emin ve etkilenmiş görünen Dmitri'ye bakıyorum ve arkalarından kapıyı kapatıyorum.

"Umarım pişman olmam," diyor Dmitri, ve annemin ona yan gözle baktığını fark edemediğimi anlamıyorum. Dmitri gömlek giymemiş ve vücudu bandajlarla kaplı. Bir sokak soygunu girişimi, nihai

ama bu durumu daha az rahatsız edici hale getirmiyor sanırım. "Seni paylaşmaktan pek hoşlanmıyorum."

Terliklerimle parmak uçlarımda yükselirken gülümsüyorum. Bunu yaptığım anda, beni dirseğimden tutuyor, ağırlığımın çoğunu ve parmaklarımdaki yükü alıyor. Artık bildiği için, içgüdüsel olarak bana kolaylıkla yardım ediyor. Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, bu adama her zamankinden daha fazla aşık oluyorum.

Kayıp parçam.

Biraz kırık olsam bile.

O biraz sahiplenici olsa bile.

Karşılaşacağımız daha fazla engel olsa bile. Bu işte birlikteydik.

"Belki bu nazik davranışın karşılığını daha sonra alırsın," diye kulağına fısıldıyorum. Gözleri kararır ve ne düşündüğünü tam olarak anlarım. Ebeveyn olsun ya da olmasın, beni omzuna atıp doğrudan yatak odasına götürmek istiyor.

"Ateşle oynuyorsun, Cricket," diye uyarıyor.

"Ben de külot giymiyorum." Gülümserim ve uzaklaşırken bariz uyarılmamı gizlemeye çalışırım.

Gözleri kapüşonlu ve doğrudan kıcıma dalıyor, ben de gülüyorum. Uzun zamandır duymadığım bir kahkaha, oturma odasındaki ailemin yanına doğru yürürken.

Bir canavarın neden olduğu bu kırık parçaları zamanla bir araya getireceğim.

Ve başka biri tarafından iyileştirilirdi.

DMITRI

Elanee ailesiyle meşgulken, ofisimdeki deri koltuğa oturup bir bardak viski dolduruyorum. İlk bir saat boyunca sosyaldım, ama çabucak sıkıldım ve dinlenmem gerektiğini bahane ederek izin istedim. Bu kısmen doğrudu, ama bana kaçındığım bir konuyu ele almak için zaman kazandırdı.

Masamın üst çekmecesinden Aslan amblemiyle mühürlenmiş kalın zarfı çıkardım. Koltuğa yaslanarak mektup açacağını zarfın üzerinde gezdirdim.

Hastanedeyken, babam adına bir avukat geldi. O sırada Elanee temizlik yapmak için eve gitmiş ve Layla benimle kalmıştı, bu da beni rahatlattı. Onun adının onun yanında bir daha asla geçmesini istemiyordum.

İlk sayfayı, onun eşyalarının özetini okumaya başladım. Onun geride bıraktığı her şeyi okurken kanım kaynıyordu, onu başarıyla öldüren kişinin her şeye hak kazandığı ve Bratva'nın hiçbir üyesinin peşine düşmeyeceği öncülünü de dahil. Sonuna kadar hasta bir pislikti. Tek istediği, layık bir rakipti.

Onun şartlarını okurken ve sert viskiyi yudumlarken neredeyse ikiye bölüyordum. Bunca zamandır peşinde olduğu şey bu muydu? Bu yüzden mi bu kadar çok insana meydan okudu? Onu yenebilecek birini bulmak için mi? Kendisinin hüküm süren şampiyon olduğu şeklindeki narsist tavrını sürekli beslemek için mi?

Ondan hiçbir şey istemiyordum. Ondan hiçbir şey kabul etmeyecektim. Onun için özel biri olduğuma da inanmıyor, bunu düşünmüyor bileydim.

Kendi kanını boğazından geçirirkenki hali aklıma geliyor.
Gurur duyuyorum, demişti.

Sayfa yırtılıyor ve bu öfkeyi dindirmek için yapabileceğim pek bir şey yok. Mezarda bile benimle dalga geçiyordu. Ama buna takılmak yerine, onun sözlerinin ve eylemlerinin ardındaki anlamı bir kenara bırakmaya karar verdim.

Elanee'nin ailesiyle birlikte güldüğü odaya bakıyorum. Geçmişin bizi bir kez yok etmesine izin vermişim; aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

Gerçek şu ki, o da Bratva'nın verdiği bir görev için buraya gönderilmişti ve başarısız olmuştu. Luca, o zamandan beri herhangi bir misilleme şüphesi olmadığını söyledi. Aksine, Aslan'ı ortadan kaldırmak Armani'nin New York'taki konumunu daha da sağlamlaştırmıştı.

Diğer sayfaları çevirip el yazısı mektupta duruyorum.

Anneme yazılmış mektubu okumaya başladığımda boğazıma bir yumru oturur: *Güzel karım.*

Neredeyse mektubu ikiye yırtıyordum. Nasıl cüret eder ona mektup yazar? Ama okumaya devam ettim.

Hayatta pek pişmanlığım yok, sadece yaşam tarzımın senin masum doğana çok sert geldiği için. Seni elimden geldiğince sevdim, bu yüzden seni özgür bıraktım.

Seni düşünmekten bir an bile vazgeçmedim.

Bir kez bile evlilik yüzüğümüzü çıkarmadım.

Ama sonuna kadar seni görmemek istediğin isteğini saygıyla karşıladım. Şimdi bile, nereye gidersem gideyim, muhtemelen cehenneme.

Seni düşüneneceğim.

Sonsuza kadar senin olan,

ASLANIN.

Elanee'nin ailesinin önünde patlayıcı bir tepki vermemek için elimden gelen her şeyi yaparak viskinin geri kalanını bir dikişte içiyorum. Beni bundan alıkoyan tek şey bu.

Ayağa kalkıp mektubu ve 'yeni mirasım'ın duyurusunu izliyorum. Onları ateşe atıyorum ve hilalin yanışını izliyorum. O mektubu anneme verdiğim için lanet olsun.

Narsist pislik, mezarından bile bizimle oynamaya çalışıyordu. Ama bu benimle burada bitiyor.

Telefonumu çıkarıp annemi arıyorum. Üçüncü çalınıştta cevap veriyor.

"Bebeğim! Nasılsın? Her şey yolunda mı?" diye endişeyle soruyor. Herkes gibi ona da bunun başarısız bir soygun girişimi olduğu söylenmiş. Büyükbabam buna hiç inanmamıştı. Her zaman anlayışlı bir pislikti. Bana tek sorduğu şey, her şeyin bittiği miydi.

Ben de evet dedim.

Hastane yatağında otururken, onun yüzündeki rahatlamayı izledim. Ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, bana teşekkür etti ve yaram iyileşene ve ameliyat olana kadar onun devralacağını söyledi.

Elanee'yi izlerken "Her şey yolunda anne" diyorum.

Anneme Aslan'ın ölümünü anlatmalı mıyım, anlatmamalı mıyım diye düşünüyordum. Henüz ona tümörü bile anlatmamıştım çünkü bu haberi nasıl karşılayacağından endişeliydim.

Nedense, bu, yaşadıklarımıza kıyasla çok önemsiz geliyordu. Eğer iblislerimizi öldürebiliyorsam, kafamdaki bu pislikle de savaşabileceğime emindim.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum hüzünlü bir sesle.

Telefonun diğer ucunda nefes alışını duyabiliyorum. Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Mektubunu okuduktan sonra, ona şeytanlarını kovduğumu söylemek istedim. Artık onu rahatsız etmediğini. O mektubun alevler içinde yok oluşunu izlerken, özgür kaldığımızı.

"O öldü, değil mi?" diye fısıldadı.

Bunu bildiğine şaşırdım. Belki de ses tonumdan anlamıştır. Bu anı ancak şimdi yaşayabilecek. Bu, onun adının dudaklarımızdan son kez çıkacağı an olacak.

"Aslan öldü," diye onaylıyorum.

O hıçkırarak ağlamaya başlar ve ben onun acısını onun yerine üstlenemediğim için çenem titrer. Bu onu başka bir krizin eşiğine getirebilir, ama bundan sonra

bu olaydan sonra... hayatının geri kalanında korku içinde yaşamayacak. Ya da belki yine de yaşayacak. Ama umarım bu, onun küçük bir parçasını bile iyileştirmek için yeterlidir.

Elanee, vedalaşan ailesini kapıya kadar eşlik etmeye başlarken ona tekrar bakıyorum.

"Senin bunu tek başına mücadele etmeni hiç istemedim," diyor annem ve ben şaşırıyorum. Belki de kurşunun bir soygun girişimi olmadığını düşünüyor. Annem zayıf olabilir, ama aptal değildi.

"Ondan kaçarak ve bizi eve geri getirerek ikimizi de korudun. Bunu bitirmek benim görevimdi," diyorum. "Hepimiz için."

Telefonun diğer ucunda sessizce ağlıyor ve yanında Katniss'in onu teselli ettiğini duyuyorum. Ben yokken onun orada olmasına minnettarım.

Elanee bana yaklaşırken annem "Yakında ziyaret edecek misin?" diye soruyor.

Yüzüm yumuşar. "Evet, ve bu sefer sana tanıştırmak istediğim biri var. Söz verdiğim gibi."

Elanee elini yüzüme koyarken annem titrek bir nefes alır ve "Her şey yolunda mı?" der.

"İkinizi de görmek için sabırsızlanıyorum. Bol bol dinlenin," diyor.

"Tamam. Seni seviyorum anne, yakında görüşürüz," diyerek telefonu kapatıyorum.

"Annen mi?" diye sorar Elanee. "O iyi mi?"

"Evet." Telefonumu masanın üzerine koyuyorum. Elanee'nin bunu ailesinden saklamak istemesini anlıyorum. Muhtemelen, teknik olarak benim biyolojik babam olduğu için, onların benim hakkımdaki düşüncelerini korumak için de bunu yapıyor. Eski playboy imajımdan dolayı babasının benim hakkımda çok güçlü bir fikri olduğunu düşünmüyorum ama.

"Sana içki içme demiştim," diye azarlarken boş bardağı elimden aldı. Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı.

Yattığım kadınların sayısına bakılırsa ironik bir durum, ama sadece biri bende kalıcı bir izlenim bıraktı. Sadece biri benim olmak istediğim tek kişi oldu.

"Otur," diye emrediyorum ona.

"Dmitri, sana şu anda seks yapmayacağımızı söyledim," diyor, elini beline koyarak.

"Tekrar etmeyeceğim."

Tartışmaya başlar ama ben dikkatle kaşlarımı kaldırırım. Kollarını göğsünde kavuşturur, ben de masanın yanına dolanıp üst çekmeceyi açarım.

Bunu babamla buluşmadan önce, hatta o şehre gelmeden önce satın almıştım. Onu bir daha kaybetme düşüncesi bile kabul edilemezdi ve sahip olduğum her şeyin ona ait olmasını istiyordum. Bu yüzden, diğer her pisliğin bunu bilmesini sağlamak mantıklıydı.

Çöpçatan olsun ya da olmasın, aşka asla inanmayan bu küçük velet, sadece bedenlen değil, statü olarak da benim olacaktı.

Siyah kutuyu çıkarır ve bir dizimin üzerine çökerek acı içinde yüzümü buruştururum. "Dmitri," der, beni tutmaya çalışır, ama onu görmezden gelir ve

kutusunu dizine koydum. Ağzı kapandı. "Bu ne? Ne yapıyorsun..."

"Bunun beni yatırmayacağından emin misin?" diye sırtarak soruyorum. "Aç şunu."

Kararsız görünüyor. "Bu komik değil. Ne? Kızlar kalmaya geldiğinde çekmecende bir sürü mücevher mi tutuyorsun ve..."

Çekmeceyi açıyor ve ağzı açık kalıyor. Büyülenmiş gibi bakarken kaşları çatılıyor.

"Buraya hiç kimseyi getirmiyorum, Elanee. Bu ev sadece senin için yapıldı. Ve bizim satın almamızı istediğin diğer evler için. Benim karım olarak beni hizada tutacak mısın, Elanee Lane?"

Gözlerinden yaşlar süzülür ve yanaklarından aşağı akar, tek söyleyebildiği şey "Seni aptal pislik" olur.

Elini ağzına götürdüğünde gülümserim. "Dmitri, ben bunu hak etmiyorum." Daha fazla gözyaşı akar ve alnını alnıma yaklaştırır, başka yere bakamayacağı şekilde ona bakarım.

"Ben *seni* hak etmiyorum. Ama seni ikinci kez bırakırsam lanet olsun," diyorum. "Birlikte iyileşeceğimize söz verdin."

Ağlarken gözyaşları dökülüyor. "Ama çok fazla şey oluyor ve senin ameliyatın da yaklaşıyor, ya eğer... ya eğer..."

"Ya her zamanki gibi bana cehennem azabı yaşatırsan ne olacak?" diye soruyorum, yüzüğü kutudan çıkarırken. "İkimiz de savaşıyız,

Elanee. Ameliyatı atlatacağım ve söz verdiğimiz gibi birlikte geleceğimizi inşa etmeye başlayacağız. Nasıl olmasını istersen," derim ve yüzüğü parmağına takarım. Hıçkırarak ağlar ve ben dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum.

Onu yalayıp yutuyorum, üniversitede bile onu tam olarak böyle damgalamak istediğim tüm anları düşünerek. Elimi dizinin üzerine koyuyorum ve kısa pijama pantolonunu yana kaydırırken parmaklarımı iç uyluklarına doğru kaydırıyorum. Söz verdiği gibi, iç çamaşırı giymemişti.

"Dmitri, ciddi olamazsın," diyor, ama ilk parmağımı soktuğumda vücudu kaskatı kesiliyor ve alt dudağını ısırtıyor.

"Seninle ilgili olarak sadece ciddiydim, Elanee," derken, onu yerinde tutmak için elimi boğazına doluyorum, böylece kendimi onun amına gömebileyim. Tadına vardığım anda, sikim sertleşiyor, bunun nedeni ise onu yemeye başladığımda çıkardığı küçük inlemeler. Pantolonunu çıkarıp onu sikiyorum.

"Dmitri, bu adil değil," diye sızlanıyor. Ama umurumda değil. Adil olmayan, bana bu kadar uzun süre direnmiş olmasıydı. Buraya gelmek için bu kadar zaman ve bu kadar çok engel aşmak zorunda kalmak adil değildi. Her zaman olmamız gereken yere.

Diğer elimi boğazına ve göğüslerine kaydırıyorum, piercingli meme ucunu çimdikliyorum, o da zevkli bir acı içinde inliyor. Klitorisini emmeye başlıyorum ve tatlı amına girerken bir parmağımı daha sokuyorum.

"Sen daha..." Nefesi kesilmiş. "Yüzüğü takdir etmem için bana zaman bile vermedin."

"Sonra takdir edersin," diye homurdanarak yalayıp tadına bakıyorum, onu doruğa ulaştırıyorum.

Bacakları titremeye başlar ve ağzımın içinde patlamak üzere olduğunu anlarım.

Sandalyeye kıvranıyor ve dilimin etrafında parçalanıyor. Her damlayı tembelce yalarken gururla doluyorum.

Ona baktığımda, başını eğmiş bir şekilde bana bakıyor, nefesi sığ. "Hâlâ iyileşıyorsun," diyor, mantıklı davranmaya çalışıyor, ama alt dudağını ısırarak açgözlülükle sikime bakıyor. "Ama belki ben üstte olursam? Sana... yardım edebilirim."

Kaşlarım, onun alçakgönüllü isteği karşısında şaşkınlıkla yukarı kalkıyor. "Kontrolü ele almak mı istiyorsun?" diye soruyorum ona açıkça.

O ateşli bir şekilde başını sallar ve ben yüzüğün olduğu elini tutup parmak eklemlerini öperim. Ona dokunmayacağımı düşünüyorsa, kafayı yemiş demektir. Ama yine de sevimli bir istek.

"Tabii. Uslu bir çocuk gibi sırt üstü yatacağım," diyorum ayağa kalkarken, yüzümdeki acı ifadesini gizleyerek.

"Tamam, bu işe yarayabilir," diyor, pantolonumun içinden sikime bakarken heyecanla. Elimi boğazına doluyorum ve onu kitaplığa doğru bastırıyorum. Her öpücük ve nefes benim.

Bu kadın benim.

Pantolonumu aşağı indirir ve eli penisime uzanır, ben de onun tüy kadar hafif dokunuşuna inlerim.

Yatak odasına bile ulaşamayacaktık.

Dizini kalçama atıyorum ve sikimi onun amına hizalıyorum.

"Dmitri, iyileşiyorsun."

"Ve dinlenmek için önümüzde koca bir ömür var. Ama şu anda ihtiyacım olan şey, o tatlı küçük amcığının kime ait olduğunu hatırlaması," derken ona sertçe giriyorum. Nefes nefese kalıyor, amcığı benim boyutuma uyum sağlamak için zaman alırken gözleri şişiyor.

Çıkarıp tekrar sertçe giriyorum. Her seferinde acı patlıyor, ama bu beni kadınıma sahip olmaktan alıkoymaya yetmez.

O, kalçalarını benim sikimin üzerinde döndürmeye başlarken inliyor, gözleri saf mutluluk içinde geriye doğru yuvarlanıyor.

Bu küçük cadalozun beni her şekilde tatmin etmesine izin veriyorum, çünkü onu bu daireden yakın zamanda çıkarmaya niyetim yok.

ELANEE

Cappa Café'de Ara'nın yanında oturuyorum. Bu, onunla ve karşımızda oturan üç arkadaşıyla ikinci kez bir araya gelişim.

Genelde çok tatlı görünen arkadaşı Lily, şu anda buzlu çayını pipetle karıştırıyor. "Ailem bana ciddi bir ilişkiye başlamam gerektiğini, yoksa çiçekçiyi benden alacaklarını söyledi."

"Ne? Ama orayı seviyorsun. O dükkânı kendin satın almamış mıydın?" diyor Romi. Kısa, kırmızıya boyanmış saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve üzerinde "Yoga Girls are Twisted" yazan bir tişört giyiyor. Anlaşılan, iki gün önce Avrupa'daki bir sanat sergisinden dönmüş.

"Bütün erkekler kötü değildir," diyor Sienna, nişan yüzüğünü hayranlıkla incelerken çayından bir yudum alıyor. Model görünüşe göre baştan çıkmış ve hızlı bir nişan kutlaması yapmış.

Lily, kapının yanında duran Lorenzo'ya omzunun üzerinden kısa bir bakış atıyor. Lorenzo'nun bakışları ona düştüğünde, hızla başka yere bakıyor. Aralarında bir şey olduğu açık ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Belki karşılıksız bir aşk? Ara hamile olduğunu açıkladığından beri, Luca, kendisi yanında olamadığında Lorenzo'nun onunla birlikte olmasını şart koşuyor.

Aslan'ın karıştığı olaylardan sonra, kız kardeşim dışında olanları bilen tek kişi Ara. Ve bu masada Ara'nın kocasının sadece milyarder bir iş adamı değil, aynı zamanda İtalyan mafyasının başı olduğunu bilen tek kişi benim.

Ama ne de olsa hepimizin sırları vardır, sanırım.

"Elanee çöpçatanlık yapıyor, sana yardım edebilir mi diye bir sor bakalım," diyor Romi, beni de sohbete dahil ederek. Lily bana umutla bakıyor, ama söylemesine ya da

belli ki belirli bir koruma olmadığı sürece en ufak bir ilgisi yok.

"İstersen her zaman gözüm üzerinde olabilir?" diye öneriyorum.

Omuzları içe doğru çekilir ve kaderine boyun eğmiş gibi iç çeker. Lorenzo ona bir kez daha bakış atar, ama ben bu gözlemi kendime saklarım. Ara ve ben birbirimize anlamlı bir bakış atarız.

"Buna ne dersin? Luca ve ben, bu bebekle çok şişmanlamadan önce birkaç haftalığına İtalya'ya gideceğiz," diyor Ara, elini karnına koyarken. O dokunuşu kiskanıyorum. Şu anda, yıllarca süren yetersiz beslenme ve istismar nedeniyle çocuk sahibi olabilmem hala pek olası değil. Zamanla ve yıllarca bunu düzelterek, doğal yollarla hamile kalabileceğimi umuyorum.

Dmitri, evlat edinmemizin de sorun olmadığını söyledi, ama artık umut dolu bir geleceğim olduğu için ona bir çocuk vermek istiyorum. Hatta mümkünse birden fazla.

"O zaman neden bizimle İtalya'ya gelmiyorsun?" diye devam etti Ara. Lorenzo'nun bakışları Ara'ya kaydı, muhtemelen Luca Armani'nin karısıyla kaçamağını bozan birini hoş karşılamayacağından şüphe duyduğum için.

Lily ona bakıyor, ağzını açıp tekrar kapatıyor. "Bunu yapamam."

Ara alaycı bir şekilde, "Sadece birkaç hafta New York'tan uzaklaşıp, gerçekten ne istediğini düşünmen için. Ailenin istediği şeyi değil, *senin istediğini*," der.

Lily alt dudağını ısırır ve buzlu çayın acı tadı azalmıştır. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Arkadaşlar böyle yapar," der Ara gülümseyerek ve elini tekrar karnına koyar.

Bu çok hoş olduğu için gülümsememi saklamaya çalışıyorum. Her şey olmadan önce, her zaman arkadaşlarımla çevriliydim, ama hepsi benden alınmıştı. Ama şimdi, hiç düşünmeden beni kabul eden bu kadınlarla ikinci bir şans verilmişti.

Burada yeni bir hayata başlıyordum.

"Tamam," diyor Lily utangaç bir gülümsemeyle. "O zaman İtalya'ya gideceğim." "Aferin kızım," diyor Romi, omzuna hafifçe vurarak onu cesaretlendiriyor.

Masadaki telefonum Dmitri'nin adıyla yanıyor. Kızların zamanını bölmek istemediğim için telefonu ters çeviriyorum. Ama Ara bunu fark ediyor ve yumuşak bir sesle "Ameliyattan sonra nasıl iyileşiyor?" diye soruyor.

"Güzel," diyorum sevgiyle. Tümörü üç hafta önce alındı ve şimdi evde iyileşiyor. O zamandan beri ben de yanına taşındım. Aslında bu hiç tartışma konusu olmadı; o benim eşyalarımı dairemden buraya taşıttı, ama zaten o eski hayatımdan ve anılarımdan pek istediğim bir şey yoktu. "Onu ilk kez yalnız bıraktım. Layla orada ona bakıyor, ama muhtemelen sabırsızlanmaya başlamıştır. Zaten işe dönmek istiyor."

"Dmitri Volkov'a benziyor," diyor Ara ve diğer kadınlar da onaylayarak başlarını sallıyor.

Son altı ayda çok şey yaşadık, ama başka türlü olmasını istemezdim, bizi şu anda bulduğumuz yere götürecek tek yol bu olsaydı. Muhteşem nişan yüzüğümü ve büyük elmasını hayranlıkla seyrediyorum. Boyutu aşırı büyük olmadığı için onu seviyorum, takılarımda tercih ettiğim gibi antika bir havası var.

Vücudum şoka giriyor ve amım elektriklenirken bacaklarımı sıkıyorum, içimde yavaş bir uğultu uyandırıyor.

"Elanee, iyi misin?" Sienna, davranışlarımdaki ani değişikliği fark ederek sorar.

Kukumdaki pek de ince olmayan titreşim bir seviye yükselir ve boğazım sıkışır. "Evet. Ben... Bir saniye izin verir misin?" derim hemen, telefonumu alıp normal bir şekilde tuvalete gitmeye çalışırım.

Çenem sıkı sıkıya kapalı ve hemen Dmitri'yi arıyorum. İlk çalınıştta cevap veriyor. Banyo kapısını açıyorum, içeride başka kimse olmadığı için rahatlıyorum.

"Cricket, mesajımı görmezden geldin," diyor bilmiş bir şekilde.

"Ciddi olamazsın..."

Külotumdaki oyuncak birden hareketlendi ve neredeyse yere düşüyordum. Çaresizce ilk tuvalet kabinine girip kapıyı kapatıyorum ve üzerine oturuyorum.

"Dmitri. Dur, kahve içiyorum."

Kahretsin, ama çok iyi geliyor.

"Beni yalnız bıraktın," diyor ve surat asıyormuş gibi yaptığını hayal edebiliyorum.

"Geleceğimi biliyordun."

Kıkırdar. "Evet, geliyorsun."

Onun "geliyor" yorumuna karşı çıkacak enerjim yok. Kaçınılmaz olarak oyuncağın rahatlığına ve bana vereceği tatlı rahatlamaya kapılıyorum. Bir hafta önce tekrar çalışmaya başladığımda, bana külot giyeceğime söz verirdi, böylece "yalnız" hissettiğinde "birlikte" olabilecektik. Ama bu ofiste değildi.

"Neden bu kadar sessizsin, Cricket?" diye soruyor ve oyuncağın temposu

"Şu anda pek hasta görünmüyorsun," diye tıslıyorum. Son altı ayda iki kez ölümle yüz yüze gelen bir adamın böyle bir dayanıklılığa sahip bir adamla tanışmamıştım, son altı ayda iki kez ölümle yüzleştğini düşünürsek.

"Şu anda sikimi yumrukluyorum çünkü sen burada değilsin. Belki de biraz *yalnız* hissediyorum."

Hız tekrar artıyor ve gözlerim başımın arkasına kayıyor. "Sik beni, Dmitri."

"Bu gece, tatlım. Ama önce yalvarmanı istiyorum," diyor şehvetli bir sesle, tempo tekrar hızlanırken, ben de uçurumun kenarında sallanıyorum.

"Sen gerçekten şeytansın," diye fısıldıyorum, parçalanmak üzereyken. Oyuncak tamamen durduğunda o kıkırdar. Gözlerim beklentiyle açılır.

Ne oluyor lan?

Çok yakındım.

"Dmitri," diye homurdanıyorum.

"Duymak istediğim bu değildi, tatlım. Bu gece gerçekten yalvarmak zorunda kalacaksın."

"Sakin..."

Telefonu yüzüme kapattı ve ben içimden küfrettim.

Bu orospu çocuğu. Tırnaklarımın kenarını ısıırıyorum. Şimdi amım heyecanla atıyor, zevkin doruk noktasına ve patlamasına bekliyor. Ve o, önümüzdeki otuz dakika içinde onun sikine oturacağımı kesin olarak biliyor.

Kol saatime bakıyorum, işe gitmeden önce eve gidip hızlıca sevişmek için vaktim olmalı.

O orospu çocuğu beni tamamen farklı bir boyunduruk altına aldı. Ona doyamıyorum.

Telefonum titriyor ve bir mesaj geliyor. Dmitri, duşta dururken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyor, suyu oyulmuş karın kaslarından aşağı akarken sikini tutuyor. Dudaklarımı yalıyorum.

Siktir.

Bu adamdan asla doyamayacağım.

Yakında kocam olacak adam.

Ve hala üniversiteden beri beni kızdıran pislik. Ama en azından artık o benim pisliğim.

BONUS BÖLÜM, [BURAYA TIKLAYIN!](#)

KIA CARRINGTON-RUSSELL'IN DİĞER ESERLERİ

[Sinsi Takıntı, Sinsi Takıntı Kitap 1 Ölümcül](#)

[Yeminler, Ölümcül Yeminler Kitap 1 Erdemli](#)

[Yeminler, Ölümcül Yeminler Kitap 2](#)

[Kurnaz Yeminler, Ölümcül Yeminler](#)

[Kitap 3 Çılgın Yeminler, Ölümcül](#)

[Yeminler Kitap 4](#)

[Geceye Ait, New York Geceleri Kitap 1 Geceye](#)

[Ait Biz, New York Geceleri Kitap 2](#)

[Gece İçin Mahsur Kalmış, New York Geceleri Kitap 3](#)

[Sembolik Avcı, Sembolik Avcı Kitap 1](#)

[Token Vampire, Token Huntress Kitap 2](#)

[Token Wolf, Token Huntress Kitap 3](#)

[Token Phantom, Token Huntress Kitap 4](#)

[Token Darkness, Token Huntress Kitap 5](#)

[Token Kingdom, Token Huntress Kitap 6](#)

[Gölge Zihinler Günlüğü](#)

YAZAR HAKKINDA

Avustralyalı yazar Kia Carrington-Russell, tanınabilir tarzı, hızlı tempolu aksiyonu, düşmanlardan sevgililere dönüşen karakterleri ve fantezi, karanlık ve çağdaş romantizm gibi birçok türde hafiflikten karanlığa dans eden romantizmiyle tanınır.

Kahve, yemek ve seyahatle ilgili her şeye takıntılı olan Kia, her zaman uluslararası alanda yeni maceralar peşinde koşuyor. Şimdi memleketi Avustralya'ya geri dönen Kia, Cavoodle cinsi köpeği Sia'yı sabahları güzel sahil şeridinde yürüyüşe çıkarıyor, deniz esintisinde dünyalar kuruyor ve bir sonraki yazacağı lezzetli ve akılda kalıcı hikayeyi düşünüyor.

Bana ulaşın kiacarrington-russell.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

